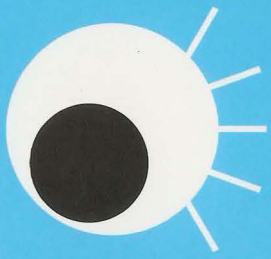
HARUKİ MURAKAMİ

Dünya Edebiyatı / Roman

Sınırın Güneyinde Güneşin Batısında

5. BASKI

DK

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

İmkânsızın Şarkısı
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Sahilde Kafka
Yaban Koyununun İzinde
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84

SINIRIN GÜNEYİNDE, GÜNEŞİN BATISINDA

Orijinal adı: *Kokkyô no minami, taiyô no nişi*
© Haruki Murakami, 1992
Yazan: Haruki Murakami
Çeviren: Pınar Polat

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / Temmuz 2007
5. baskı / Ocak 2013 / ISBN 978-605-111-721-8
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.
No: 6 Kat: 3-4 / Bağcılar -İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38
Sertifika no: 22728

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

Haruki Murakami

Çeviren: Pınar Polat

DK DOĞAN KİTAP

1

4 ocak 1951 benim doğum günüm. Yirminci yüzyılın ikinci yarısının ilk senesinin ilk ayının ilk haftası. Annemle babam bana Hacime –Japonca'da "başlangıç" anlamında– ismini verdiklerine göre, kutlanacak bir şey olmalıydı. Üstelik yüzde yüzlük bir doğum artışı varken. Babam büyük bir borsa kuruluşunda çalışıyordu, annemse tipik bir ev kadınıydı. Savaş sırasında, babam daha öğrenciyken askere çağrılmış ve savaşmak üzere Singapur'a gönderilmiş; savaş kaybedildikten sonra bir süre esir kampında kalmış. Annemlerin evi 1945'te bir B-29 baskınında yerle bir edilmiş. Savaştan en çok çeken onların kuşağıydı.

Yine de, ben doğduğumda bir savaştan çıkıldığını asla anlayamazdınız. Ne yıkım kalıntısı, ne işgal kuvvetleri. Küçük, sakin bir kasabada, babamın şirketinin sağladığı evde yaşıyorduk. Ev savaş öncesine aitti, biraz eski olsa da yeterince ferahtı. Bahçede çam ağaçları yetişmişti, hatta küçük bir havuzumuz ve mermerden birkaç lambamız bile vardı.

Yaşadığım kasaba tipik bir orta sınıf mahallesiydi. Okul arkadaşlarımın hepsi düzenli, küçük teraslı evlerde yaşıyorlardı; belki bazılarının evi benimkinden biraz daha büyüktü ama hepsinin benzer girişleri ve bahçelerinde çam ağaçları olduğuna emin olabilirsiniz. İşler. Arkadaşlarımın babaları şirketlerde çalışıyorlardı veya başka meslekleri vardı. Neredeyse kimsenin annesi çalışmıyordu. Ve hemen herkesin bir

kedisi veya köpeği vardı. Tanıdıklarım arasında apartman dairesinde yaşayan yoktu. Daha sonraları, kasabanın diğer kısımlarına gittim, ama her yer neredeyse birbirinin aynıydı. Sonuç olarak, üniversite için Tokyo'ya gidene kadar dünyadaki bütün insanların aileleriyle bahçeli bir evde, kedi veya köpekleriyle yaşayıp işe takım elbiseyle gittiklerini sanıyordum. Başka türlü bir yaşam tarzı hayal edemiyordum.

Büyüdüğüm dünyada, tipik bir ailenin iki veya üç çocuğu olurdu. Çocukluk arkadaşlarımın hepsi bu tür ailelerin üyeleriydiler. İki çocuk değilse, üç; eğer üç yoksa, evde iki çocuk olurdu. Altı veya yedi çocuklu ailelerin sayısı azdı ve uzaklarda yaşıyorlardı, ama daha da garip olanı, tek çocuklu ailelerdi.

Tek çocuk olarak, ben de bu garip olanlardan biriydim. Bu konuda aşağılık kompleksine kapılmıştım, benimle ilgili bir şeyler farklıydı sanki, bütün diğer insanların sahip olduğu ve olağan karşıladığı şeyden yoksundum.

Tek çocuk deyişinden nefret ediyordum. Onu her duyduğumda, bir şeylerimin eksik olduğunu hissediyordum – tam bir insan değilmişim gibi. *Tek çocuk* deyişi orada öylece durmuş, suçlayan parmağıyla beni işaret ediyordu. Bana "Eksik bir şeyler var dostum" diyordu.

Yaşadığım dünyada, tek çocukların aileleri tarafından şımartıldığı, zayıf ve bencil oldukları düşüncesi kabul görüyordu. Bu böyleydi –yükseklere çıktıkça barometrenin düşmesi ve ineklerin süt vermesi gibi. Birinin bana kaç kardeşim olduğunu sormasından nefret etmemin sebebi buydu. Hiç kardeşim olmadığını öğrendikleri anda içgüdüsel olarak şöyle düşünüyorlardı: *Tek çocuksun, öyle mi? Şımarık, zayıf ve bencilsindir sen.* Refleks olarak verilen bu tepki beni üzüyor ve yaralıyordu. Fakat beni daha çok üzen ve yaralayan aslında başka bir şeydi: hakkımda düşündükleri her şeyin doğru olması.

İlkokula devam ettiğim altı sene boyunca tek çocuk olan sadece bir kişiyle tanışmıştım. Bu nedenle onu (evet, o bir

kızdı) çok net hatırlıyorum. Onu yakından tanıma fırsatı bulmuştum ve her tür konudan konuşuyorduk. Birbirimizi anlıyorduk. Hatta onu sevdiğimi bile söyleyebilirsiniz.

Soyadı Şimamoto'ydu. Doğduktan kısa bir süre sonra çocuk felci geçirdiği için sol bacağını sürükleyerek yürümek zorundaydı. Dahası, bizim okulumuza beşinci sınıfın sonunda nakil olmuştu. Bana kıyasla, daha korkunç psikolojik bir yükle mücadele etmek zorundaydı. Bu yük de onu, benim hiç olmadığım kadar sert ve temkinli bir tek çocuk yapmıştı. Ne sızlanıyor ne de şikâyet ediyordu, zaman zaman duymuş olabileceği öfkeyi bile belli etmiyordu. Ne olursa olsun, gülümsemeyi başarıyordu. İşler kötü gittikçe, gülümsemesi de büyüyordu aslında. Gülüşünü seviyordum. Beni yatıştırıyor, cesaretlendiriyordu. *Her şey yoluna girecek,* diyordu bana. *Biraz daha bekle, her şey düzelecek.* Yıllar sonra, ne zaman onu düşünsem aklıma ilk gelen şey gülüşüydü.

Şimamoto herkese karşı nazikti. İnsanlar ona saygı duyuyordu. Bu açıdan, ikimiz de tek çocuk olmamıza rağmen birbirimizden farklıydık. Bu, sınıfımızdaki herkesin onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Kimse ona sataşmıyor veya onunla alay etmiyordu, ama benim dışımda gerçek dostu yoktu.

Dışarıdan soğuk ve çok temkinli duruyordu. Sınıftakilerden bazıları onu çok soğuk ve kibirli bulmuş olmalıydılar. Fakat ben başka bir şey bulmuştum –yüzeyin altında sıcak ve kırılgan bir taraf. Tıpkı saklambaç oynayan bir çocuk gibi, çok derinlere saklanmış ama bulunmayı umuyordu.

Babası şirket içinde sık sık tayin edildiği için Şimamoto çok sayıda okul değiştirmişti. Babasının ne iş yaptığını hatırlamıyorum. Bir keresinde babasının mesleğini detaylı olarak anlatmıştı, ama o yaşlardaki her çocuk gibi, bir kulağımdan girmiş öbüründen çıkmıştı. Bir banka veya vergi dairesi gibi bir yerle ilişkili profesyonel bir meslek olduğunu hatırlar gibiyim. Şirketin temin ettiği evde yaşıyorlardı ama ev Batı

stilinde, alçak, tuğlayla çevrelenmiş, normalden daha geniş bir evdi. Duvarın ardında yemyeşil çalılar vardı ve aralıklardan baktığınızda içerideki çimenli bahçeyi görebiliyordunuz.

Şimamoto benim boylarımda, çarpıcı özellikleri olan, boylu boslu bir kızdı. Birkaç yıl içinde büyüleyici olacağına emindim. Ama onu ilk gördüğümde, iç güzelliğini karşılayacak bir dış güzelliği yoktu. Onun görünüşünde bir dengesizlik vardı, çoğu insan onu dönüp bakılacak kadar güzel de bulmazdı. Bir yanı yetişkin, bir yanı hâlâ çocuktu –ve birbirleriyle uyumsuzdular. Bu da insanları huzursuz ediyordu.

Muhtemelen evlerimiz bir taş atma mesafesi kadar yakın olduğundan, Şimamoto bizim okula geldikten bir ay sonra benimle aynı sıraya verilmişti. Ona hangi kitapların gerekeceğini, haftalık testlerin nasıl olduğunu, her kitaptan ne kadar ilerlediğimizi, temizlik ve öğle yemeği görevlerini nasıl yürüttüğümüzü anlattım. Okul politikasına göre, yeni gelen öğrenciye ona en yakında oturan kişi yardım etmeliydi; öğretmenim de beni kenara çekip, tek ayağı sakat olan Şimamoto'ya özel ilgi göstermemi beklediğini söylemişti.

Karşı cinsten biriyle ilk kez konuşan her on bir-on iki yaşındaki çocuk gibi, ilk birkaç gün gergindik. İkimizin de tek çocuk olduğunu öğrendiğimizde biraz rahatlamıştık. İkimiz de ilk kez bir başka tek çocukla tanışıyorduk. İkimizin de içinde, tek çocuk olmakla ilgili taşıdığı çok şey vardı. Sık sık eve beraber yürüyorduk. Bacağı yüzünden, yavaş gidiyorduk, eve kadar her tür şeyden konuşarak neredeyse bir mil yürüyorduk. Konuştukça ne kadar çok ortak noktamız olduğunu fark ediyorduk: kitaplara ve müziğe olan düşkünlüğümüz, kedileri hiç saymıyorum bile. Kendimizi başkalarına ifade etmekte ikimiz de zorlanıyorduk. İkimizin de yemekten hoşlanmadığı uzun bir liste vardı. Okulla ilgili konulara gelince, sevdiğimiz konulara konsantre olmakta hiçbir sorun yaşamıyorduk; hoşlanmadıklarımızdan da ölümüne nefret ediyor-

duk. Ama aramızda temel bir fark vardı –benden daha çok, Şimamoto bilinçli olarak etrafına koruyucu bir kalkan örüyordu. Benim tersime, nefret ettiği derslere çalışmak için çaba harcıyor ve iyi notlar alıyordu. Okul mönüsünde nefret ettiği yemekler olduğunda, yine de yiyordu. Diğer bir deyişle, kendi etrafına benim inşa edebileceğimden çok daha büyük bir savunma duvarı örmüştü. Bu duvarın gerisinde nelerin yattığına gelince, benimkiyle hemen hemen aynıydı.

Diğer kızlarla geçirdiğim zamanların aksine, Şimamoto beni rahatlatıyordu. Onunla beraber eve gitmek hoşuma gidiyordu. Yürürken hafiften topallıyordu. Bazen yolun yarısına geldiğimizde bir bankta mola veriyorduk, ama dert etmiyordum. Hatta tam tersi, daha fazla beraber olacağımız için seviniyordum.

Sonunda vaktimizin çoğunu beraber geçirmeye başlamıştık, fakat kimsenin bizimle dalga geçtiğini hatırlamıyorum. O zamanlar bu hiç dikkatimi çekmemişti, şimdi garip geliyor. Sonuçta o yaşlardaki çocuklar doğal olarak birbiriyle samimi olan her çiftle alay ederler. Belki de bu, Şimamoto'nun karakterinden kaynaklanıyordu. Onunla ilgili bir şeyler, insanları kasıyordu. İnsanları şu şekilde düşünmeye iten bir havası vardı: *Bu kızın önünde saçmalamazsam iyi olacak.* Hatta öğretmenlerimiz bile ondan çekiniyordu. Belki de bu Şimamoto'nun sakatlığı yüzündendi. Öyle ya da böyle, birçok insan Şimamoto'nun alaya alınacak biri olmadığını düşünüyordu, bu da benim için iyi bir şeydi.

Beden eğitimi derslerinde bir kenarda oturuyordu, sınıfça yürüyüşe çıktığımızda veya tırmanmaya gittiğimizde evde kalıyordu. Yazları yüzme okulu için de durum aynıydı. Yıllık spor kutlamalarında ise biraz keyifsiz oluyordu. Ama bunların dışında, tipik bir okul hayatı vardı. Bacağıyla ilgili pek konuşmazdı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, hiçbir zaman. Beraber okuldan eve yürüdüğümüzde, beni yavaşlattığı için as-

la özür dilemedi veya yüzünde bu düşünceye dair hiçbir ipucu belirmedi. Ben yine de biliyordum, bacağı canını sıktığı için bu konudan bahsetmekten kaçınıyordu. Ayakkabılarını Japon usulü kapı girişinde çıkarmak durumunda kalacağından, diğer çocukların evlerine gitmekten pek hoşlanmazdı. Ayakkabılarının topuklarının boyları ve şekilleri farklıydı – bu da, ne pahasına olursa olsun gizlemek istediği bir şeydi. Ölçüyle yapılmış olmalıydılar. Eve vardığında ilk yaptığı iş en hızlı şekilde ayakkabılarını çıkarıp dolaba tıkmaktı.

Şimamoto'nun evinde yepyeni bir müzik seti vardı, oraya müzik dinlemeye giderdim. Güzel bir setti. Yine de babasının plak koleksiyonu onun hakkını veremiyordu. En fazla on beş plağı vardı, belli başlı hafif müzik koleksiyonlarıydı. O on beş plağı binlerce kez dinlemiştik, parçaları bugün dahi hatırlayabiliyorum –her bir notasını.

Plaklardan Şimamoto sorumluydu. Bir tanesini kabından çıkarır, plağın dış yüzeyine parmaklarını değdirmeden dikkatlice pikaba yerleştirir ve minik bir fırçayla kafalığın tozdan arındırıldığına emin olduktan sonra iğneyi plağın üzerine itinayla indirirdi. Plak bittiğinde onu spreyler ve yumuşak bir bezle silerdi. Son olarak, plağı tekrar kabına yerleştirerek raftaki doğru yerine koyardı. Bu prosedürü babası öğretmişti, o da bu direktifleri yüzünde müthiş ciddi bir ifadeyle, gözlerini kısıp nefesini tutarak uygulardı. Bu sırada ben kanepeye oturur, onun her hareketini izlerdim. Ancak plak güvenli bir şekilde raftaki yerini aldığında bana döner ve hafifçe tebessüm ederdi. Ve her defasında şu düşünce beni sarsardı: elinde tuttuğu bir plak değil, cam fanusun içindeki kırılgan bir ruhtu.

Bizim evde plak veya pikap yoktu. Annemler pek müzik düşkünü değillerdi. Bu nedenle küçük plastik bir AM radyoyla müzik dinliyordum. Rock'n Roll favorimdi, ama çok geçmeden Şimamoto'nun klasik müzik tarzından zevk almaya baş-

lamıştım. Başka bir dünyaya ait çekici bir müzikti, ama bunun da ötesinde klasik müziği seviyordum, çünkü Şimamoto o dünyanın bir parçasıydı. Haftada bir veya iki kez kanepede oturur, annesinin yaptığı çayı içer ve öğleden sonrayı Rossini uvertürlerini, Beethoven'in *Pastoral*'ını ve *Peer Gynt Suite*'i dinleyerek geçirirdik. Annesi orada olmamdan mutluydu. Kızının yeni bir okula geçişinden kısa süre sonra bir arkadaşı olmasından memnundu, sanırım bunda temiz kıyafetlerimin de payı vardı. Dürüst olmak gerekirse, annesini sevmeyi pek beceremedim. Böyle hissetmemin özel bir nedeni yoktu. Bana karşı hep kibardı, yine de sesinde rahatsızlık verici bir şey seziyordum ve bu beni huzursuz ediyordu.

Babasının plakları içinde en çok sevdiğim Liszt'in piyano konçertolarından biriydi: her yüzde birer konçerto. Onu iki sebepten seviyordum. Öncelikle plağın kabı güzeldi. İkincisi, tanıdığım hiç kimse –Şimamoto hariç tabii ki– Liszt'in piyano konçertolarını dinlemiyordu. Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Etrafımdaki kimsenin bilmediği bir dünya bulmuştum –sadece benim girmeme izin verilen gizli bir bahçe. Başka bir boyuta geçiş yapmış, yükselmiştim.

Müzik tek başına harikaydı. İlk seferde bana abartılı, yapay hatta anlaşılmaz gelmişti. Yavaş yavaş, tekrar tekrar dinledikçe, beynimde belli belirsiz bir imge oluşmuştu –anlamlı bir imge. Gözlerimi kapatıp konsantre olduğumda, müzik bir dizi girdaba dönüşüyordu sanki. Bir girdap oluşuyor, onun içinden bir diğeri şekilleniyordu. Ve ikinci girdap bir üçüncüsüyle birleşiyordu. Bu girdaplar, şimdi anlıyorum, kavramsal, soyut şeylerdi. Her şeyin ötesinde, Şimamoto'ya onlardan bahsetmek istiyordum. Ama onlar sıradan dilin ötesindeydi. Tamamen farklı kelime dizilerine ihtiyaç vardı ama onlara dair hiçbir fikrim yoktu. Dahası, hissettiklerimin kelimelere dökmeye değip değmeyeceğini bilmiyordum. Maalesef, piyanistin adını şu an hatırlayamıyorum. Hatırladığım

tek şey renkli, parlak plak kılıfı ve plağın ağırlığıydı. Plak, gizemli bir şekilde ağır ve iriydi.

Nat King Cole ve Bing Crosby'nin birer plağı da koleksiyona dahildi. Bu ikisini çok sık dinliyorduk. Crosby plağında yeni yıl şarkıları vardı ama biz mevsim ne olursa olsun dinleyip eğleniyorduk. Bu tür şeylerle tekrar tekrar eğlenebilmemiz tuhaftı.

Yılbaşına yakın bir aralık gününde Şimamoto'yla salonlarında oturuyorduk. Her zamanki gibi, kanepede, plak dinleyerek. Annesinin dışarıda bazı işleri vardı ve biz yalnızdık. Bulutlu, karanlık bir kış günüydü. Güneş ışıkları, toz kümesiyle karışmış kalın bulut tabakasının içinden güçlükle parıldıyordu. Her şey kasvetli ve kıpırtısız görünüyordu. Alacakaranlık yaklaşıyordu ve oda neredeyse gece gibiydi. Parafin ısıtıcı cılız ışığıyla bütün odayı kaplıyordu. Nat King Cole "Pretend"i söylüyordu. Tabii ki İngilizce şarkı sözlerinin ne anlama geldiğine dair bir fikrimiz yoktu. Bizim için daha çok birer ilahi gibiydiler. Ama şarkıyı seviyordum ve o kadar çok duymuştum ki ilk mısralarını taklit edebilirim:

> Pretend you're happy when you're blue
> It isn't very hard to do.[1]

Şarkı ve Şimamoto'nun yüzünü süsleyen enfes gülüşü benim için bir ve aynıydı. Şarkı sözleri belli bir hayat anlayışını ifade eder gibiydi, yine de bazen hayata o şekilde bakmakta zorlanırdım.

Şimamoto'nun yuvarlak yakalı mavi bir süveteri vardı. Oldukça fazla sayıda mavi süvetere sahipti; en sevdiği renk mavi olmalıydı. Belki de okula giderken devamlı giydiği lacivert renkli montuna uyduğu için o süveterleri giyiyordu. Gömleğinin beyaz yakası boğazına kadar dayanıyordu. Ekose bir etek

1. "Üzgünken mutluymuş gibi yap, o kadar da zor değil bunu yapmak." (ç.n.)

ve beyaz pamuk çoraplar kıyafetini tamamlıyordu. Yumuşak, dar süveteri göğüslerinin hatlarını birazcık belli ediyordu. Kanepede iki bacağını da altına kıvırarak oturuyordu. Müziği dinlerken bir dirseğini kanepenin arkasına dayamış, çok uzak, düşsel bir manzaraya bakıyordu.

"Sence dedikleri doğru mu –tek çocukların anne ve babalarının çok iyi geçinemedikleri?"

Fikir üzerinde düşündüm. Ama neden-sonuç ilişkisini çözemedim.

"Nereden duydun bunu?" diye sordum.

"Bana biri söyledi. Uzun zaman önce. Çok iyi anlaşamayan anne-babaların bir çocuğu olurmuş. Bunu duyduğumda çok üzüldüm."

"Hımm..." dedim.

"Annenle babanın arası iyi mi?"

Hemen cevaplayamadım. Bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Annem fiziksel olarak çok güçlü değil" dedim. "Emin değilim ama galiba benden sonra bir çocuğa bakmak annemi çok zorlayacaktı."

"Kız veya erkek kardeşin olsa nasıl olurdu, hiç düşündün mü peki?"

"Hayır."

"Neden?"

Masada duran plak kılıfını aldım. Üstünde ne yazdığını okuyabilmek için çok karanlıktı. Yerine koyup elimle gözlerimi biraz ovuşturdum. Annem bir keresinde aynı soruyu sormuştu. Verdiğim cevap onu ne mutlu etmiş ne de üzmüştü. Sadece kafasını karıştırmıştı. Ama benim için tamamen dürüst ve samimi bir cevaptı.

Konuşurken, söylemek istediğim her şey birbirine girmişti ve yaptığım açıklama sonsuza dek sürecek gibiydi. Fakat anlatmaya çalıştığım şey şuydu: şu anda burada olan ben, bir

kardeşi olmadan büyümüştüm. Eğer kız veya erkek kardeşim olsaydı, o zamanki ben, şimdiki ben olmazdım. Dolayısıyla şu anda karşınızda olan bana, kardeşlerim olsa nasıl hissedeceğimin sorulması tuhaf geliyor... Başka bir deyişle, annemin sorusu anlamsızdı.

Aynı yanıtı Şimamoto'ya verdim. Ben konuşurken gözlerini ayırmadan beni izledi. Yüzündeki ifadede, insanları çeken bir şeyler vardı. Sanki –bunları daha sonra düşündüm elbette– bir insanın kalbini kaplayan tabakaları birbiri ardına nazikçe açıyordu, çok dokunsal bir his. Yüzündeki ifadenin her değişiminde dudakları hafifçe kıpırdamış, bir an için gözlerinin derinliklerindeki o zayıf ölgün ışık görünmüştü, karanlık, dar bir odada titreşen mum ışığı gibiydi.

"Galiba ne demek istediğini anlıyorum" dedi, olgun, sakin bir sesle.

"Gerçekten mi?"

"Hı hı" diye yanıtladı. "Bu dünyada, değiştirilebilen ve değiştirilemeyen bazı şeyler var. Ve geçen zaman geri döndürülemez. Bugüne kadar geldiysek, geriye dönemeyiz. Öyle değil mi?"

Kafamı salladım.

"Belli bir süre geçtikten sonra, işler sertleşiyor. Kovanın içindeki çimento gibi. Ve artık geri dönemeyiz. Demek istediğin, senin içinde büyüdüğün çimento artık sertleşti, bu nedenle şu anki sen, başka biri olamazsın."

"Sanırım anlatmak istediğim buydu" dedim kararsızca.

Şimamoto bir süre ellerine baktı.

"Bazen, bilirsin işte, düşünmeye başlarım. Büyüyüp evlendikten sonrasını. Nasıl bir evde yaşayacağımı, ne yapacağımı düşünürüm. Ve kaç çocuğum olacağını."

"Ooo" dedim.

"Sen bunları hiç düşünmedin mi?"

Başımla olumsuzladım. On iki yaşındaki bir çocuğun bu

konuları düşünmesi nasıl beklenir ki?

"Peki, kaç çocuk yapmayı düşünüyorsun?"

Bir süredir kanepenin arkasında hareketsiz duran eli, şimdi dizinin üzerinde duruyordu. Eteğinin ekose desenlerini takip ederek amaçsızca parmaklarına baktım. Onlarda merak uyandırıcı bir şey vardı, parmak uçlarından yayılan görünmez ipler tamamen yeni bir zaman kavramı etrafında tekrar örülüyordu sanki. Gözlerimi yumdum, karanlığın içinde karşımda girdaplar parıldıyordu. Sayısız girdap doğuyor ve usulca ortadan kayboluyordu. Uzakta bir yerlerde Nat King Cole "Sınırın Güneyinde"yi söylüyordu. Şarkı Meksika hakkındaydı, ama o zamanlar hiçbir fikrim yoktu. "Sınırın Güneyinde"nin sözlerinin tuhaf, çekici bir havası vardı. Sınırın güneyinde muhteşem bir şeylerin olduğuna kesinkes inanmıştım. Gözlerimi açtığımda, Şimamoto hâlâ eteği boyunca parmaklarıyla oynuyordu. Bedenimin içinde bir yerlerde, şiddetli tatlı bir ağrı hissettim.

"Tuhaf" dedi, "ama çocuklar hakkında düşündüğümde, sadece bir tane olduğunu hayal edebiliyorum. Kendimi çocuğum varken düşünebiliyorum. Ben bir anneyim ve bir çocuğum var. Bununla ilgili bir sorunum yok. Ama o çocuğun kardeşleri olduğunu düşünemiyorum. O tek bir çocuk."

O, hiç şüphesiz değerli bir kızdı. Karşı cinsten biri olarak beni çekici bulduğuna emindim –karşılıklı olduğunu düşündüğüm bir his. Fakat bu tür duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sanırım Şimamoto da bilmiyordu. Sadece bir kez el ele tutuşmuştuk. Beni bir yerlere götürüyordu ve *buradan, acele et* dermiş gibi elimi tutmuştu. En fazla on saniye el ele kaldık ama benim için bu süre otuz dakika kadardı. Elimi bıraktığında, birden kaybolmuştum. Baştan sona çok doğaldı, elimi tutma şekli, ama onun da elimi tutmaya can attığını biliyordum.

Şimamoto'nun elimde bıraktığı his beni asla terk etmedi. Tuttuğum diğer bütün ellerden çok farklıydı, bildiğim dokunuşlardan başka. O sadece on iki yaşındaki bir kızın sıcak, küçük eliydi, ama o parmaklar ve avuç içi bilmek istediğim, bilmek zorunda olduğum her şeyle dolu bir oyuncak kutusu gibiydi. Elimi avucunun içine alarak, o şeylerin ne olduğunu göstermişti. Gerçek dünyanın içinde böyle bir yer vardı. On saniyelik süre boyunca esen rüzgârla havada kanat çırpan küçücük bir kuş olmuştum. Gökyüzünün yükseklerinden uzaklardaki bir manzarayı görebiliyordum. Çok uzakta olduğu için görüntüyü tam seçemesem de, orada bir şey vardı ve bir gün oraya gideceğimi biliyordum. Bu düşsel manzara nefesimi kesmiş, içimi ürpertmişti.

Eve dönüp masama oturduğumda, Şimamoto'nun tuttuğu parmaklarıma uzun uzun baktım. Elimi tutmuş olması beni kendimden geçiren bir şeydi. Kalbimi günlerce ısıtan narin dokunuşu. Diğer yandan beni şaşırtmış, kafamı karıştırmış hatta bir yandan da üzmüştü. Bu dokunuşla nasıl başa çıkacaktım?

İlkokulu bitirdiğimizde, ortaokul için Şimamoto'yla farklı okullara gitmeye başlamıştık. Yaşadığım yerden ayrılıp yeni bir kasabaya yerleşmiştim. Yeni kasaba derken, doğduğum yerden trenle sadece iki durak mesafedeydi. Okula başladığım ilk üç ay içinde Şimamoto'yu üç veya dört kez ziyaret etmiştim. Ama o kadar. Sonunda gitmeyi bıraktım. Hassas bir yaştaydık ve farklı okullara gidip iki duraklık mesafede olmamız, tamamen farklı dünyalara ait olduğumuzu hissetmeme yetmişti. Arkadaşlarımız farklıydı, formalarımız ve kitaplarımız da. Vücudum, sesim, düşünce şeklim hızlı değişimler geçiriyordu ve beklenmedik bir acemilik yarattığımız özel dünyayı tehdit etmişti. Tabii ki Şimamoto daha da büyük fiziksel ve psikolojik değişimler geçiriyordu. Ve bütün bunlar beni rahatsız etmişti. Annesi bana bir garip bakmaya başlamıştı. *Bu çocuk neden hâlâ buraya geliyor?* der gibiydi. *Artık yan binada oturmuyor, hem de farklı bir*

okula gidiyor. Belki de aşırı hassas davranıyordum.

Böylece Şimamoto'yla yollarımız ayrıldı, sonunda onun yanına gitmeyi kestim. Bu muhtemelen (*muhtemelen* kelimesi burada aklıma gelen tek kelime; geçmiş denilen hafıza aralığını incelemenin ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermenin benim görevim olduğunu sanmıyorum) yanlıştı. Elimden geldiğince onun yanında olmalıydım. Ona ihtiyacım vardı, onun da bana. Fakat çekingenliğim ağır basıyordu ve kırılmaktan çok korkuyordum. Onu bir daha görmedim. Yıllar sonrasına kadar.

Birbirimizi görmeyi bıraksak da onu içimde büyük bir sevgiyle anıyordum. Ergenlik döneminin karmaşa ve dertleriyle uğraşırken, beraber geçirdiğimiz anları düşünmek beni yatıştırıyordu. Uzun süre, kalbimdeki özel bir yerde duruyordu. Sessiz bir köşedeki bir restoran masasındaki "rezerve" işareti gibi, o özel yeri Şimamoto'ya ayırmıştım. Onu bir daha asla göremeyeceğime emin olmama rağmen.

Onu tanıdığımda hâlâ on iki yaşındaydım ve gerçek anlamda cinsel arzularım yoktu. Yine de süveterinden belli olan göğüslerini ve eteğinin altında ne olduğunu belli belirsiz merak ettiğimi kabul ediyorum. Ama bunun ne anlama geldiği veya nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başımı yaslayıp gözlerimi kapattım ve bir yer hayal ettim. Hayal ettiğim bu yer hâlâ tamamlanmamıştı. Hatları belli belirsiz, bulanık ve anlaşılmazdı. Ama orada beni hayati bir şeyin beklediğine emindim. Şunu da biliyordum: Şimamoto da aynı manzaraya bakıyordu.

Hâlâ parçalar halinde olan biz, içimizi doldurarak bizi birleştirecek, beklenmedik bir gerçekliğin varlığını yeni yeni sezmeye başlamıştık. Daha önce hiç görmediğimiz bir kapının önünde duruyorduk. Sadece ikimiz, zayıf bir ışık huzmesinin altında, akıp giden on saniyede ellerimiz birbirine sımsıkı kenetlenmişti.

2

Lisede tipik bir gençtim. Bu hayatımın ikinci kısmı, kişisel gelişimimde attığım bir adımdı –farklı olma fikrini bırakıp normalleşmeye çalışmak. Problemlerim olmadı değil. Hangi on altılığın olmaz ki? Yavaş yavaş ben dünyaya, dünya da bana yakınlaşıyordu.

On altı yaşına geldiğimde artık o küçük sıska tek çocuk değildim. Ortaokulda evimize yakın bir yerde yüzme derslerine başlamıştım. Kulaç atmada ustalaşmıştım ve haftada iki kere yüzmeye gidiyordum. Omuzlarım ve göğsüm irileşmiş, kaslarım güçlenip sıkılaşmıştı. İki damla yağmurla soğuk kapıp yataklara düşen hastalıklı çocuk değildim artık. Sık sık banyodaki aynanın karşısına geçip vücudumun her bir köşesini dikkatle inceliyordum.

Neredeyse geçirdiğim her fiziksel değişimi gözlerimle görebiliyordum. Ve bu hoşuma gidiyordu. Büyüme sürecinden çok yaşadığım değişimi izlemekten hoşlanıyordum. Yeni bir ben olabilirdim.

Kitap okumayı ve müzik dinlemeyi seviyordum. Zaten hep kitapları severdim, ama Şimamoto'yla olan arkadaşlığım kitaplara olan ilgimi daha da geliştirdi. Kütüphaneye gidip elimi değdirdiğim bütün kitapları hırsla yalayıp yutuyordum. Bir kere başladım mı, bitirmeden bırakamıyordum. Okumak bir tür bağımlılık gibiydi; yemek yerken, trende, geç saatlere kadar yatakta ve derste okumak için kimse görmesin diye sak-

layarak getirdiğim okulda. Çok geçmeden kendime küçük bir teyp alıp bütün vaktimi odamda caz plaklarını dinleyerek geçirmeye başladım. Ama kitap ve müzikle edindiğim tecrübeleri insanlara anlatmak konusunda hiçbir istek duymuyordum. Başkası olmadığım, yalnızca kendim olduğum için mutluydum. Bu açıdan bana yalnız kovboy denilebilirdi. Bütün takım oyunlarından nefret ediyordum. Başkasına karşı sayı almam gereken yarış türlerinden nefret ediyordum. Ben daha çok durmadan yüzmek istiyordum, yalnız ve sessizlik içinde.

Yapayalnız da değildim tabii ki. Okulda bazı yakın arkadaşlarım vardı, en azından birkaç tane. Okuldan nefret ediyordum. Arkadaşlarım sanki hep beni ezmeye çalışıyormuş, ben de sürekli kendimi savunmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu beni katılaştırdı. Yanımda arkadaşlarım olmasaydı, o acımasız ergenlik yıllarından herhalde daha büyük yaralarla sıyrılırdım.

Yüzmeye başladıktan sonra yemek seçme konusunda eskisi kadar huysuzlanmıyordum ve kızlarla yüzüm kızarmadan konuşabiliyordum. Tek çocuk olabilirdim, ama artık kimse bunu dert etmiyordu. En azından dışarıdan bakıldığında, kendimi tek çocuk lanetinden kurtarmış görünüyordum.

Ve bir kız arkadaşım vardı.

Özel bir güzelliği yoktu, toplu sınıf fotoğrafında annenizin sınıfın en güzel kızı olarak parmakla göstereceği biri değildi. Ama onunla ilk karşılaştığımda sevimli olduğunu düşündüm. Bir fotoğraftan anlayamazdınız ama, insanları çeken belirgin bir sıcaklığı vardı. Etrafa hava atacağım bir güzelliği yoktu. Zaten ben de pek parlak sayılmazdım.

Onunla lisenin ilk yılında aynı sınıftaydık ve sık sık buluşuyorduk. İlk başlarda üç dört kişi, sonra yalnızca ikimiz. Nedenini bilmiyorum ama, kendimi onun yanında rahat hissediyordum. Ne söylersem söyleyeyim, beni dikkatle dinlerdi.

Sadece havadan sudan konuşuyor olabilirdim, fakat yüzündeki ifadeden tarihin akışını değiştirecek muhteşem bir keşfimi anlattığımı sanırdınız. O, Şimamoto'dan sonra, söylediğim her şeyi hayran hayran dinleyen ilk kızdı. Bana gelince, onun hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordum. Her gün ne yiyordu, nasıl bir odada yaşıyordu. Pencereden baktığında ne görüyordu.

Adı İzumi'ydi. İlk konuştuğumuzda ona *ismini sevmelisin* demiştim. Japonca, "dağ pınarı" demek. *Salla hadi baltayı, çıksın peri dışarı* dedim, bir masalı hatırlayarak. Güldü. İzumi'nin kendinden üç yaş küçük bir kız kardeşi ve beş yaş büyük bir abisi vardı. Babası dişçiydi, müstakil bir evde –hiç şaşırmadım– yaşıyorlardı ve bir köpekleri vardı. Karl adında bir Alsas çoban köpeğiydi, adını Karl Marx'tan sonra koymuşlar, ister inan ister inanma. Babası, Japon Komünist Parti üyesiydi. Allah'tan dünyada komünist dişçiler var, ama hepsini toplasan muhtemelen dört veya beş otobüs eder. Bu nedenle, bu kadar nadir görülen bu adamlardan birinin benim kız arkadaşımın babası olmasının oldukça garip olduğunu düşündüm. İzumi'nin annesiyle babası tam birer tenis fanatiğiydi ve her pazar ellerinde raketler, tenis kortunun yolunu tutarlardı. Komünist, dişçi ve tenis düşkünü –ne sıradışı bir kombinasyon! İzumi'nin politikaya ilgisi yoktu ama anne babasını seviyordu ve bir tur tenis oynamak için sık sık onlara eşlik ederdi. Benim de oynamam için ısrar etmişti ama tenis bana göre değildi.

Tek çocuk olduğum için bana imreniyordu. Ne abisi ne de kız kardeşiyle iyi anlaşabiliyordu. Ona göre kardeşleri, bir daha asla görmeyecek olsa da dert etmeyeceği bir çift geri zekâlıydı. *Ben hep tek çocuk olmak istedim,* diyordu, *o zaman istediğimi yapardım, nereye dönsem beni rahatsız edecek birileri olmazdı.*

Üçüncü buluşmamızda onu öptüm. O gün bizim eve gelmişti. Annem alışverişte olduğu için ortalık bize kalmıştı. Yüzümü

yaklaştırıp dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde, sessizce durup gözlerini kapattı. Bana kızıp gitmesi durumunda bir düzine özür hazırlamıştım ama hiçbirine gerek kalmadı. Dudaklarım dudaklarında, ellerimle onu sarıp kendime doğru çekmiştim. Neredeyse yaz sonu gibiydi ve üzerinde çizgili kumaştan bir elbise vardı. Belden bağlamalı elbisesinin kuşağı kuyruk gibi arkadan sarkıyordu. Elim sutyeninin kopçasına dokundu. Nefesini boynumda hissediyordum. O kadar heyecanlanmıştım ki, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Penisim patlamaya hazırdı; kasıklarına doğru ittirdim, o da biraz kenara çekildi. Ama o kadar. Kızgın görünmüyordu.

Birbirimize sıkıca sarılarak bir süre kanepede oturduk. Karşımızdaki sandalyede bir kedi oturuyordu. Gözlerini açıp bize doğru baktı, gerindi ve tekrar uyumaya başladı. Kedinin başını okşayarak dudaklarımı küçük kulaklarına değdirdim. Bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Konuşmak bir yana, güçlükle nefes alıyordum. Tekrar elini tutup onu bir kez daha öptüm. Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

Onu durağa bıraktıktan sonra sakinleşemedim. Eve gidip kanepeye uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Beynim bir girdabın içindeydi. Sonunda annem geldi ve akşam yemeğini hazırlayacağını söyledi. Yemek düşünebildiğim en son şeydi. Tek kelime etmeden dışarı çıkıp kasabada güzel bir iki saat geçirdim. Değişik bir duyguydu. Artık yalnız değildim, ama aynı zamanda hiç olmadığım kadar derin bir yalnızlık hissediyordum. İlk kez gözlük takan biri gibi perspektifim birdenbire değişmişti. Uzaklardaki şeylere dokunabiliyor, bir zamanlar bulanık görünen nesneleri şimdi cam gibi şeffaf görüyordum.

O gün İzumi'yle ayrılırken, bana teşekkür ederek ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Böyle hisseden bir tek o değildi. Bir kızın onu öpmeme gerçekten izin verdiğine inanamıyordum. Kendinden geçmemek mümkün mü? Böyle olduğu halde, ta-

mamen mutlu değildim. Temelini kaybetmiş bir kule gibiydim. En yükseklere çıkmıştım ve aşağılara baktıkça başım daha çok dönüyordu. Neden o? Kendi kendime sordum. Hakkında ne biliyorum ki? Birkaç kere buluştuk, biraz konuştuk, o kadar. Kıpır kıpırdım, yerimde duramıyordum, kontrolden çıkmıştım.

Eğer o Şimamoto olsaydı, kafa karışıklığı da olmazdı. İkimiz de, tek kelime konuşmadan birbirimizi bütünüyle kabul edebilirdik. Ne tedirginlik, ne gerginlik. Ama artık Şimamoto yoktu. O kendi yeni dünyasındaydı, dolayısıyla ben de. İzumi ile Şimamoto'yu kıyaslamak anlamsızdı. Şimamoto'nun dünyasına açılan kapı arkamdan kapanmıştı ve dayanağımı başka bir yerde bulmalıydım.

Güneş doğudan usulca parıldayana kadar yatmadım. İki saat uyudum, duş alıp okula gittim. İzumi'yi bulup aramızda geçenler hakkında konuşmalıydım. Duygularının değişmediğini onun ağzından duymak istiyordum. En son söylediği şey ne kadar mutlu olduğuydu, ama şafağın serin ışığında bu sözler sanki kafamda kurduğum bir illüzyon gibiydi. Onunla konuşma fırsatı bulamadan gün bitti. Öğle arasında kız arkadaşlarıylaydı, okul bittiğinde de doğrudan eve gitti. Yalnız bir ara sınıflara giderken koridorda göz göze gelebildik. Beni gördüğünde göz kırptı ben de gülümsedim. O kadar. Ama gülüşünde bir önceki gün geçenleri onaylayan bir hava vardı. Gülüşü, *sorun yok* der gibiydi. *Dün gerçekten yaşandı.* Eve giderken trende kafamdaki kargaşa bitmişti. Onu istiyordum ve arzularım şüphelerime üstün gelmişti.

Ne istediğim açıktı. İzumi soyunmuş, seks yapıyoruz. Ama bu final noktasına daha çok vardı. İzlememiz gereken bir düzine formalite vardı. İşin sekse varması için öncelikle kızın elbisesinin fermuarını açmak gerekiyordu. Ve fermuar ile seks arasındaki süreçte alınması gereken yirmi –belki de otuz– kritik tercih bulunuyordu.

Her şeyden önce birkaç prezervatif bulmam lazımdı. Aslında bu aşama, zincirin son halkalarından biriydi, yine de bir yerden başlamalıydım. Neye ne zaman ihtiyacım olacağı belli olmazdı. Ama doğruca bir eczaneye girip biraz para uzatarak bir kutu prezervatifle öylece çıkıp gidemezdim. Bir lise öğrencisi olarak, bu tür işlere kalkışmazdım, kalkışmak için çok korkak olduğumu söylemiyorum bile. Yan binadaki şu parayla çalışan makinelerden sigara almayı deneyebilirdim ama olur da biri beni suçüstü yakalarsa herkese rezil olurdum. Bu konuyu üç dört gün boyunca kafamda kurcalayıp durdum.

Sonunda, işler beklediğimden de kolay halloldu. Bu alanda bölge uzmanımız olan değerli bir arkadaşımdan rica ettim. *Aslında benim*, dedim, *birkaç prezervatife ihtiyacım var, nasıl bulabilirim?* Kimseye çaktırmadan, *merak etme* dedi. *Sana koca bir kutu getirebilirim. Ağabeyim bir katalogdan binlerce sipariş etti. Neden o kadar çok aldığını bilmiyorum ama dolabı prezervatiften geçilmiyor. Bir kutu eksildiğini anlamaz bile.* Heyecanla, *süper* dedim. Ertesi gün onları kâğıt bir paketin içinde getirdi. Yemek ısmarlayarak ondan kimseye tek kelime etmemesini rica ettim. *Sorun değil*, dedi. Çok geçmeden benim sağda solda prezervatif aradığımı birkaç kişiye yumurtlamıştı bile. Bu birkaç kişi diğerlerine söylemiş ve İzumi'nin kulağına gidene kadar söylentiler okulda dolaşmıştı. Okuldan sonra onunla beraber çatıya gelmemi istemişti.

"Hacime, Nişida'dan prezervatif almışsın öyle mi?" diye sordu. Prezervatif kelimesi ağzından tam olarak çıkmadı. O kelimeyi bulaşıcı bir hastalıkmış gibi söylemişti.

"Şey... evet" dedim. Doğru kelimeleri bulmak için uğraştım. "Bunun bir anlamı yok aslında. Sadece, bilirsin işte, birkaç tane bulundurmanın iyi olacağını düşündüm."

"Onları benim yüzümden mi aldın?"

"Hayır, tam olarak değil" dedim. "Sadece neye benzediklerini merak etmiştim. Eğer rahatsız olduysan, özür dilerim.

Onları geri veririm veya atarım."

Çatının bir köşesinde taştan küçük bir bankta oturuyorduk. Hava her an yağacak gibiydi. Bizden başka kimse yoktu. Etraf tamamen sakindi. Çatının hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştim.

Okulumuz bir tepenin üstünde olduğu için pürüzsüz bir kasaba ve deniz manzarasına sahipti. Bir keresinde arkadaşlarımla Radyo Kulübü'nden birkaç plak alıp çatıdan aşağıya – frizbi gibi– fırlatmıştık; harika kavislerle havada şekiller çiziyorlardı. Birkaç saniyeliğine içlerine hayat dolmuş gibi mutlu, limana doğru süzülüyorlardı. Fakat sonunda bir tanesi havalanamadı ve doğruca tenis kortuna, atış egzersizi yapan ürkmüş birkaç birinci sınıf öğrencisinin ortasına çakıldı. Bu, bizim için disiplin cezası anlamına geliyordu. Bu olay bir sene kadar önce olmuştu, şimdi de yine aynı yerde kız arkadaşım tarafından prezervatif yüzünden sorguya çekiliyordum. Yukarıya baktım ve bir kuşun yavaşça gökyüzünde bir çember çizdiğini gördüm. Düşündüm de, harika bir şey olmalıydı, kuş olmak. Bütün kuşların tek yapması gereken şey uçmaktı. Doğum kontrol yöntemlerini dert etmelerine gerek yoktu.

"Benden gerçekten hoşlanıyor musun?" İzumi yumuşak bir sesle sormuştu.

"Tabii ki" diye karşılık verdim. "Tabii ki hoşlanıyorum."

Dudaklarını büzüp doğrudan yüzüme baktı. O kadar uzun bakması beni tedirgin etmişti.

"Ben de senden hoşlanıyorum, biliyorsun" dedi bir süre geçtikten sonra.

Ama, diye devam edecekti sanki.

"Ama" dedi beklediğim gibi, "acele etmeye gerek yok."

Kafa salladım.

"Aşırı sabırsız olma. Benim de bir zamanlamam var. O kadar da zeki biri değilim. Bazı şeylere hazır olmam uzun sürüyor. Bekleyebilir misin?"

Bir kez daha sessizce kafamı salladım.

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz."

"Beni üzmeyeceksin değil mi?"

"Seni üzmeyeceğim."

Kafasını eğip bir süre ayakkabılarına baktı. Düz siyah ayakkabılar. Benimkilerin karşısında birer oyuncak kadar küçüklerdi.

"Korkuyorum" dedi. "Bu aralar kendimi kabuksuz bir salyangoz gibi hissediyorum."

"Ben de korkuyorum" dedim. "Kendimi perdesiz ayaklı bir kurbağa gibi hissediyorum."

Yüzüme bakıp gülümsedi.

Hiç konuşmadan binanın gölgeli tarafına giderek birbirimize sarılıp öpüştük, kabuksuz bir salyangoz ve perdesiz ayaklı bir kurbağa. Onu kendime doğru çektim. Dillerimiz hafifçe birbirine değdi. Gömleğinin üstünden göğüslerini hissediyordum. Karşı koymadı. Yalnızca gözlerini kapatarak iç çekti. Memeleri küçüktü ve sanki sırf bu amaç için tasarlanmış gibi tam avucumun içine oturuyordu. Elini kalbimin üzerine koydu ve eli ile kalbimin atışı bir oldu. Kendi kendime, o Şimamoto değil, dedim. Bana Şimamoto'nun verdiklerini veremez. Ama işte karşımda, tamamen bana ait, benim için elinden geleni yapıyor. Onu nasıl incitebilirim?

O zamanlar bilmiyordum. Birini tekrar düzelemeyecek kadar kötü kırabileceğimi. İnsan, sadece var olarak diğer bir insanda dönüşü olmayan yaralar açabiliyordu.

3

İzumi'yle ilişkimiz bir yıldan fazla sürdü. Her hafta bir filme gider veya kütüphanede beraber çalışır ya da sadece uzun amaçsız yürüyüşlere çıkardık. Yine de konu sekse geldiğinde, pek bir icraat yoktu. Ayda iki kere annemler dışarıdayken evime gelirdi, benim yatağımda birbirimize sarılırdık. Ama hiçbir zaman bütün kıyafetlerini çıkarmadı. *Kimin ne zaman geri döneceğini bilemezsin*, diye ısrar ederdi. Aşırı temkinli biri olduğu söylenebilirdi. Korkmuyordu; sadece baştan sona yüz kızartıcı potansiyel bir durumun içinde yer almaktan nefret ediyordu.

Dolayısıyla üstünde kıyafetleriyle ona sarılıp sürekli iç çamaşırının üstünden elimden geldiği kadar ellemek zorunda kalıyordum.

Hayal kırıklığına uğradığımı gördüğünde "Yavaş lütfen, derdi, biraz daha zamana ihtiyacım var.

Aslında göründüğü kadar acele etmiyordum. Sadece kafam karışıktı ve her şey beni umutsuzluğa düşürüyordu. Ondan hoşlanıyordum tabii ki ve kız arkadaşım olduğu için de minnettardım. Eğer benimle olmamış olsaydı, ergenlik yıllarım kupkuru ve renksiz geçecekti. İnsanların sevdiği, dürüst, hoş bir kızdı. Ama ilgi alanlarımız arasında dünyalar kadar fark vardı. Okuduğum kitapları veya dinlediğim müzikleri anlamadığı için bu konularda pek konuşamıyorduk. Bu bakımdan onunla olan ilişkim, Şimamoto'yla yaşadıklarımdan çok farklıydı.

Yine de onun yanına oturup ellerine dokunduğumda içimi doğal bir sıcaklık kaplıyordu. Ona her şeyden bahsedebilirdim. Gözkapaklarını ve tam dudaklarının üstünü öpmeyi seviyordum. Bir de saçlarını kenara çekip onu gülücüklere boğan minik kulaklarını öpmekten hoşlanıyordum. Bugün bile, ne zaman onu düşünsem, sakin bir pazar sabahı gelir aklıma. Doğmak üzere olan dingin, güzel bir gün. Ödevsiz, her ne istiyorsanız yapabileceğiniz bir pazar günü. İzumi daima bana, uzanıp keyfinize baktığınız bir pazar sabahı hissini vermişti.

Kusurları da vardı tabii ki. Oldukça gerçekçiydi ve bir süre yaratıcı bir bölüme gitse hiç fena olmazdı. Büyüdüğü konforlu dünyadan dışarı bir adım bile atmayı aklından geçirmezdi. Çok sevdiği bir şeyle ilgilenmekten yemek yemeyi veya uyumayı tamamen unuttuğu hiç olmamıştı. Ailesini seviyor ve sayıyordu. Ortaya koyduğu fikirlerin –on altı-on yedi yaşındaki bir kızın standart düşünceleri– belli bir karakteri yoktu. Bir iyi yönü daha, onu kimseyi kötülerken duymamıştım. Hiçbir zaman kendini beğenmiş konuşmalarıyla beni boğmamıştı. Benden hoşlanıyordu, bu da benim için iyiydi. Söylediğim her şeyi dikkatle dinliyor, beni neşelendiriyordu. Kendim ve geleceğim hakkında çok fazla konuşuyordum, ne olmak istediğimi, nasıl bir insan olmayı umduğumu. Genç bir çocuğun narsist peri masalları. Yine de kulak kesilerek dinlerdi. "Büyüdüğünde mükemmel bir insan olacağını biliyorum. Sen özel birisin" demişti bir keresinde. Söylediklerinde ciddiydi. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Ona sarılmak –üstü giyinik de olsa– inanılmazdı. Yine de kafamı kurcalayan ve beni hayal kırıklığına uğratan şey, onda sırf bana özel bir şey keşfedememiş olmamdı. Kötü özellikler listesini hayli aşan ve benimkileri de gölgede bırakan iyi özelliklerine rağmen bir şeyler, hayati bir şeyler eksikti. Bunun ne olduğunu bulabilseydim eğer, bu işin aynı yatakta biteceğini biliyordum. Kendimi sonsuza dek tutamazdım. Çok uzun za-

man alacak olsa da, yatmamızın gerekli olduğuna onu ikna edebilirdim. Ama bunu yapacak cesareti kendimde görmüyordum. Akli fikri cinsellik ve merakla dolu on yedi yaşında düşüncesizin tekiydim. Ama aklım da fikrim de biliyordu ki eğer İzumi benimle seks yapmak istemezse, üstüne gitmemeliydim. Sabırla doğru zamanı beklemek zorundaydım.

Aslında bir keresinde İzumi'yi çırılçıplak kucağıma almıştım. Üstünde kıyafetlerinle sana sarılmak yetmiyor artık, diye yalvardım. Eğer seks yapmak istemiyorsan, sorun değil. Ama vücudunu görmek istiyorum, üstünde bir şey yokken sana sarılmak istiyorum. *Sarılmalıydım*, daha fazla dayanamayacaktım.

Bir an düşündükten sonra, gerçekten istediğim şey buysa, sorun olmayacağını söyledi. Yüzüme ciddi ciddi bakıp "Ama söz ver, tamam mı" dedi, "sadece o kadar? İstemediğim hiçbir şeyi yapmayacaksın."

Kasım ayının ilk günlerinde sakin, ferah bir pazar günü evime geldi. Hava biraz soğuktu yine de. Babamla annem, babamın bir akrabasına geçmiş olsuna gedeceklerdi ve mutlaka onlara katılmam gerekiyordu. Bir sınava çalışmam gerektiğini söyleyerek evde kaldım. Gece olmadan eve gelmeyecekleri kesindi. İzumi öğlen geldi. Yatağımın üzerinde birbirimize sarıldık ve üstündekileri çıkardım. Gözlerini kapattı ve onu soymama izin verdi. Kolay olmadı. Zaten beceriksizdim, kızların kıyafetlerini çıkarmak da ayrı dert. Yarıya kadar geldiğimde İzumi gözlerini açtı ve kendisi devam etti. Açık mavi bir külot ve ona uygun bir sutyen giymişti. Büyük ihtimalle onları bugüne özel almıştı; önceki iç çamaşırları her annenin liseli kızlarına aldıkları türden olurdu. Nihayet ben de soyundum.

Çıplak vücuduna sarılıp boynunu ve memelerini öptüm. Yumuşacık tenini okşayıp kokusunu içime çektim. Böyle çırılçıplak birbirine sarılmak bu dünyanın ötesinde bir şeydi.

İçine girmezsem çıldıracağımı sandım. Ama beni sertçe geri itti.

"Üzgünüm" dedi.

Onun yerine, penisimi ağzına alarak baştan aşağı yaladı. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. Kendimi kaybedip boşalana kadar dilini ara vermeden penisimin ucunda gezdirdi.

Sonra onu kendime çekip vücudunun her köşesini ayrı ayrı öptüm. Sonbahar güneşinin altında yıkanmış bedenini doya doya öpüp durdum. Gerçekten muhteşem bir gündü. Defalarca birbirimize sımsıkı sarıldık, ben tekrar tekrar boşaldım. Her gelişimde ağzını yıkamak için lavaboya gidiyordu.

"Ne garip bir duygu" diye gülümsedi.

İzumi'yle çıkmaya başlayalı henüz bir yıl olmuştu ama hiç şüphesiz beraber geçirdiğimiz en güzel gün bugündü. Saklayacak hiçbir şeyimiz yoktu, çırılçıplaktık. Onun hakkında hiç olmadığı kadar çok şey bildiğimi hissetmiştim, o da öyle hissetmiş olmalıydı. İhtiyacımız olan şey kelimeler ve sözler değil, sadece küçük gerçekliklerin üst üste birikimiydi.

İzumi bir süre hareketsiz uzanmış, kalp atışımı dinler gibi başını göğsüme yaslamıştı. Saçını okşuyordum. On yedi yaşındaydım, sağlıklı, yetişkinliğin eşiğinde. Bunu ancak muhteşem kelimesi anlatırdı.

Akşam dört gibi, İzumi gitmek için üstünü giyinirken kapı çaldı. Başta duymazlıktan geldim. Gelenin kim olduğuna dair bir fikrim yoktu; gelen her kimse kapıyı açmazsam vazgeçip geri dönerdi. Ama zil ısrarla çalıyordu. Kahretsin, dedim içimden.

İzumi'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

"Annenler mi döndü?" diye sordu. Yataktan fırlamış, alelacele kıyafetlerini toparlıyordu.

"Merak etme. Bu kadar erken dönemezler. Hem anahtarları var, kapıyı çalmazlar."

"Ayakkabılarım!" dedi.

"Ayakkabılar?"

"Ayakkabılarım tam kapının girişinde duruyor."

Hemen üstümü giyip aşağıya indim ve İzumi'nin ayakkabılarını girişteki dolabın içine tıktım. Teyzem gelmişti; trenle bir saatlik mesafede oturuyor ve sık sık bize geliyordu.

"Nerdesin sen Allah aşkına? Kaç saattir zili çalıyorum" dedi.

"Kulaklıkla müzik dinliyordum, dolayısıyla geldiğini duymadım" diye yanıtladım. "Annemler dışarıda; hasta ziyaretine gittiler. Gece geç saatlere kadar gelmezler. Sanırım bundan haberin vardı."

"Söylediler. Yan komşuya uğramıştım, evde ders çalıştığını da biliyordum, gelmişken sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım dedim. Alışveriş bile yaptım."

"Kendim yapabilirim. Çocuk değilim, biliyorsun" dedim.

"Ama bir sürü şey aldım. Hem sen meşgulsün, değil mi? Sen ders çalışırken ben yemeği hazırlarım."

Allah kahretsin, dedim kendi kendime. Oracıkta ölmek istedim. Şimdi İzumi eve nasıl gidecekti? Benim evimde ön kapıya çıkmak için önce salondan sonra da mutfak penceresinin önünden geçiliyordu. İzumi'yi beni görmeye gelen bir arkadaşım olarak tanıştırabilirdim elbet, ama sınav için harıl harıl ders çalıştığımı düşünüyorlardı. Hayatımda bir kız olduğunu bilirlerse hayatım kâbusa dönerdi. Teyzemden bunu bir sır olarak saklamasını da isteyemezdim. Kötü biri değildi fakat sır tutmak gibi bir özelliği yoktu.

Teyzem alışveriş poşetlerini yerleştirirken İzumi'nin ayakkabılarını üst kata çıkardım. Üstünü tamamen giyinmişti. Ona durumu anlattım.

Yüzü sapsarı kesildi.

"Ne yapacağım ben şimdi? Ya buradan çıkamazsam? Akşam yemeğine evde olmam gerektiğini biliyorsun. Eğer olmazsam, başım büyük derde girer."

"Merak etme. Sorun olmayacak. Bir yolunu bulacağız" de-

dim onu yatıştırmaya çalışarak.

Aslında bir sonraki adım için hiçbir fikrim yoktu.

"Jartiyer askılarımdan birini bulamıyorum. Her yere baktım."

"Jartiyer askısı mı?"

"Şu boyutlarda, metal bir şey."

Yerden yatağımın üstüne kadar her yeri karış karış aradım. Ama bulamadım.

"Üzgünüm. Bu seferlik çoraplarını giymesen olmaz mı?" diye sordum.

Mutfağa gittim, teyzem sebzeleri doğruyordu. Biraz yağa ihtiyacımız var diyerek benden gidip almamı rica etti. İtiraz edemediğim için bisikletle yakındaki markete gittim. Hava kararmaya başlamıştı bile. Böyle giderse İzumi sonsuza kadar benim evimde kapalı kalabilirdi. Annemler eve dönmeden bir şeyler yapmalıydım.

"Galiba tek şansımız teyzem tuvaletteyken senin sessizce dışarıya çıkman" dedim.

"Sence işe yarar mı?"

"Bence bir deneyelim. Böyle oturup boş boş zaman öldüremeyiz."

Teyzem tuvalete gidene kadar alt katta bekleyip iki kez el çırpacaktım. İzumi alt kata gelerek ayakkabılarını giyecek ve çıkacaktı. Güvenli şekilde dışarı çıktığında en yakın telefondan beni arayacaktı.

Teyzem sebzeleri doğrarken neşeyle şarkı söylüyor, miso çorbası[2] yapıyor, yumurta haşlıyordu. O kadar uzun zaman geçmesine rağmen bir türlü tuvalete gitmedi. Muhtemelen "En Büyük Mesane" rekoruyla Guinness Rekorlar Kitabı'na girebilirdi. Önlüğünü çözüp mutfaktan çıktığında neredeyse umudumu yitirmiştim. Tuvalete girdiğini görür görmez doğruca salona giderek ellerimi iki kere şaklattım. İzumi elinde ayakka-

2. Japon mutfağında geleneksel bir çorba. (ç.n.)

bıları, parmak ucunda alt kata inip onları giydi ve olabildiğince sessizce ön kapıdan dışarı süzüldü. Dış kapıya sağ salim ulaştığından emin olmak için arkasından baktım. Birkaç saniye sonra teyzem geri geldi. Ben de rahat bir nefes aldım.

Beş dakika sonra İzumi aradı. Teyzeme, on beş dakika içinde geri geleceğimi söyleyerek evden çıktım. İzumi ankesörlü telefonun önünde duruyordu.

Daha tek kelime bile edememiştim ki "Bundan nefret ediyorum" dedi. "Bir daha asla bunu yapmak istemiyorum."

Bana bozulduğu ve sinirlendiği için onu suçlayamazdım. Onu istasyonun yanındaki bir parka götürerek bir banka oturttum. Nazikçe elini tuttum. Kırmızı süveterinin üstüne bej rengi bir mont giymişti. İç geçirerek onların içindeki şeyleri hatırladım.

"Yine de bugün çok güzel bir gündü. Yani teyzem ortaya çıkana kadar. Öyle değil mi?" dedim.

"Tabii ki benim de hoşuma gitti. Ne zaman seninle olsam, harika zaman geçiriyorum. Ama sonrasında, her defasında kafam karışıyor."

"Neyle ilgili?"

"Gelecekle. Ben liseyi bitirince sen üniversiteye Tokyo'ya gideceksin, ben de burada kalacağım. Bize ne olacak o zaman?"

Okul bittikten sonra üniversite için Tokyo'ya gitmeye zaten kararlıydım. Ailemden uzakta kendi hayatımı yaşamak için bu kasabadan kurtulmaya can atıyordum. Genel performansım iyi değildi, ama sevdiğim konularda hiç ders çalışmadan da gayet iyi notlar alıyordum, özel üniversite sınavları birkaç konuyu kapsadığı için kazanmak o kadar da zor değildi. Ama İzumi'nin benimle Tokyo'ya gelmesine imkân yoktu. Ailesi kızlarını yanlarında tutmak istiyordu, İzumi de asi bir tip değildi. Sonuçta o da beni yanında tutmak istiyordu. Burada da kaliteli bir üniversite var, diyordu. Ta Tok-

yo'ya kadar gitmene ne gerek var? Gitmeyeceğime söz verirsem, benimle yatacağına emindim.

"Hadi ama" dedim. "Yabancı bir ülkeye gitmiyorum ya. Arada sadece üç saat var. Hem üniversite tatilleri de çok, senede üç dört ay yine burada olurum."

Bunu ona onlarca kez anlatmıştım.

"Ama buradan ayrılırsan beni unutup gideceksin. Başka bir sevgili bulacaksın" diyordu. Bu cümleleri de defalarca duymuştum.

Ona, bunun olmayacağını söylüyordum. Senden çok hoşlanıyorum diyordum, bu kadar kolay nasıl unutabilirim ki? Ama emin olamıyordum. Manzaradaki ufak bir değişiklik zamanın ve duyguların akışında güçlü geçişler yaratabilirdi: aynı Şimamoto'yla bana olduğu gibi. Çok samimi olabilirdik, fakat aramıza giren birkaç kilometre yollarımızı ayırmaya yetmişti. Ondan çok hoşlanıyordum, gidip onu görmemi de istiyordu. Yine de sonunda gitmeyi kestim.

"Anlayamadığım bir şey var yalnız" dedi İzumi. Benden hoşlandığını söylüyorsun. Benimle olmak istiyorsun. Ama bazen aklından neler geçtiğini anlayamıyorum."

Montunun cebinden mendilini çıkardı ve gözyaşlarını sildi. Bazen onun ağladığını fark ediyordum. Ne demem gerektiğini bilemiyor, oturup öylece bekliyordum.

"Her şeyi kendi kendine düşünmeyi yeğliyorsun ve aklından ne geçtiğini kimsenin bilmesini istemiyorsun. Belki de tek çocuk olduğun içindir. Kendi başına düşünmeye ve davranmaya alışmışsın. Bir hesaplar yapıyorsun, eğer aklına yatıyorsa, senin için yeterli oluyor." Başını kaldırdı. "Bu da beni korkutuyor. Kendimi terk edilmiş hissediyorum."

Tek çocuk. Bu tabiri duymayalı uzun zaman olmuştu. İlkokuldayken bu sözler beni üzüyordu. Ama şimdi İzumi bu kelimeleri başka bir anlamda kullanıyordu. Onun "tek çocuk" kavramı pohpohlanmış, şımarık çocuk değil, dünyayı etrafın-

da döndüren, izole egomdu. Beni suçlamıyordu. Sadece bu duruma çok üzülüyordu.

"Birbirimize sarıldığımızda nasıl mutlu olduğumu anlatamam. Hâlâ umut vardı, diye düşünmüştüm, kim bilir belki de her şey yoluna girer" dedi vedalaşırken. "Ama hayat çok daha zor, değil mi?"

İstasyondan eve dönerken söyledikleri üzerine düşündüm. İnsanlara açılmaya alışık değildim. O bana açılıyordu, ama ben aynısını yapamamıştım. Gerçekten onu seviyordum, yine de bir şeyler beni geri çekmişti.

İstasyondan eve binlerce kez yürümüştüm ama bu sefer yabancı bir kasaba gibiydi. İzumi'nin çıplak bedenini kafamdan atamıyordum: dimdik göğüs uçları, orasındaki ince tüyleri, yumuşak kalçaları. Ve artık daha fazla dayanamadım. Paralı makinelerden birinden sigara alıp parkta konuştuğumuz banka gittim ve sakinleşmek için bir sigara yaktım.

Eğer teyzem içeri dalmasaydı her şey daha iyi olabilirdi. Kimse bizi rahatsız etmeseydi, daha sıcak vedalaşabilirdik. Hatta daha mutlu bile olabilirdik. Aslında teyzem gelmemiş olsaydı bile, benzer bir şey mutlaka olacaktı. Bugün değilse yarın. En büyük sorun, İzumi'yi bunun kaçınılmaz olduğuna ikna etmekti. Çünkü kendimi ikna edememiştim.

Güneş batarken, rüzgâr da sertleşmişti. Kış süratle yaklaşıyordu. Ve yeni yılda, giriş sınavları ve yepyeni bir hayat beni bekliyordu. Biraz huzursuz olsam da, değişiklik için can atıyordum. Kalbim ve bedenim bilinmeyen bu yer için sabırsızlanıyordu: taptaze bir nefes. Japon üniversitelerinin öğrenci akınına uğradığı ve Tokyo'nun tanıtım yağmuruna boğulduğu bir yıldı. Dünya gözlerimin önünde değişiyordu ve ben bu heyecanı yakalamak için can atıyordum. İzumi kalmamı istese ve bunu sağlamak için benimle yatsa bile bu hareketsiz kasabadaki günlerimin sayılı olduğunun farkındaydım. Bu ilişkimizin bitmesi anlamına gelse bile fark etmezdi.

Burada kalırsam içimdeki bir şey sonsuza dek kaybolacaktı –kaybetmeyi göze alamadığım bir şey. Bir tutku, yarım kalmış bir arzu, belli belirsiz bir düş gibiydi. İnsanların sadece on yedi yaşındayken gördükleri bir düş.

İzumi düşlerimi hiçbir zaman anlayamadı. Onun kendi düşleri vardı, uzakta, başka bir manzaraya bakıyordu, benimkinden farklı bir dünyaya.

Ama yeni hayatım daha başlamadan bir olay ilişkimizi paramparça edecekti.

4

Yattığım ilk kız tek çocuktu. O da İzumi gibi, insanları kendine baktıracak türden değildi; çoğu insan onu fark etmezdi bile. Yine de onu ilk gördüğümde, bir gün sokaktan aşağı doğru yürüyormuşum da birden beynime yıldırım saplanmış gibi hissetmiştim. Ama'lar, ve'ler ya da eğer'ler yoktu –kancaya takılmıştım.

Birkaç istisna dışında, genelde güzel kadınlar beni pek heyecanlandırmaz. Bazen sokakta yürürken yanımdaki arkadaşım beni dürtüp "Vay canına! Geçen kızı gördün mü?" der. Ne ilginçtir ki söz konusu *cazibeye* dair tek bir şey hatırlamam. Olağanüstü güzellikteki oyuncu veya modeller de dikkatimi çekmez. Sebebini bilmiyorum ama böyle. Gerçek dünya ile düşler dünyasını birbirinden ayıran çizgi benim için daima belirsiz olmuştur ve ilk ergenlik dönemlerim dahil, aşk o her şeye kadir yüzünü gösterdiğinde sırf güzel bir surat bana yetmemiştir.

Beni çeken şey, dışardan bakılarak ölçülebilen dış güzellik değil, daha derindeki, daha katıksız bir şeydi. Tıpkı bazı insanların yağmur fırtınalarına veya depremlere karşı gizli bir tutku beslemeleri gibi, ben de karşı cinsten gelen tanımlanamayan *şeyleri* seviyordum. Daha iyi bir kelime seçecek olursak, çekim gücü diyelim. Hoşunuza gitsin veya gitmesin, insanları ağına düşürüp sarhoş eden bir güçtü bu.

Bunun gibi bir etkiyi parfüm kokusunda da bulursunuz. Muhtemelen kokuyu bizzat yaratan kişi bile o kokunun nasıl

bir çekim alanı yarattığını açıklayamaz. Bilimin açıklaması da mümkün değil. Yine de belli koku kombinasyonlarının karşı cinsi sıcakta kalmış bir hayvanın kokusu gibi büyüleyeceği gerçeği olduğu gibi duruyor. Belli bir koku, yüz kişiden ellisini cezbedebilir. Diğer bir koku da diğer ellisini. Ama sadece bir iki kişiyi çılgına çevirecek kokular da vardır. Ve ben çok uzaklardan bu özel kokuları sezme yeteneğine sahiptim. Böyle hissettiğim zaman bu aurayı yayan kızın yanına giderek, *bak ben aldım işte, başka kimse fark edemiyor ama ben ediyorum* demek istiyordum.

Bu kızı ilk gördüğüm andan itibaren onunla yatmak istediğimi biliyordum. Daha *doğrusu* onunla yatmam gerektiğini biliyordum. İçgüdüsel olarak onun da böyle hissettiğinin farkındaydım. Onunla beraberken bedenim, deyim yerindeyse baştan aşağı titriyordu. Penisim o kadar sertleşiyordu ki zar zor yürüyordum. Muhtemelen bu tür bir çekimin heyecanını Şimamoto'yla yaşamıştım fakat durumu bu şekilde algılamak veya buna bir isim vermek için henüz çok küçüktüm. Bu yeni kızla tanıştığımda on yedi yaşındaydım, liseye gidiyordum, o da üniversite ikinci sınıftaydı ve yirmi yaşındaydı. Her şey bir kenara, İzumi'nin kuzeniydi. Bir erkek arkadaşı vardı zaten ama bu ikimiz için de önemsizdi. Poposundan kuyruğu çıkabilir, kırk yaşında ve üç çocuklu da olabilirdi, yine de umurumda olmazdı. Aramızdaki çekim o kadar kuvvetliydi. Bu kızın kaçmasına izin veremezdim. Eğer verirsem hayatımın sonuna kadar pişman olacaktım.

Her neyse, bakirliğimi yitirdiğim kişinin kız arkadaşımın kuzeni olması böyle olmuştu. Hem de öyle uzaktaki bir kuzeni değil, en samimi olduğuyla. Çocukluktan beri İzumi'yle birbirlerini sık sık ziyaret ederlerdi. Kuzeni Kyoto'da üniversiteye gidiyor, Goşo'nun batı çıkışı yakınlarında eski İmparatorluk Sarayı'nın orada bir apartman dairesinde yaşıyordu. İzumi'yle bir keresinde Kyoto'ya gitmiş, kuzenini de aramış

ve beraber öğle yemeği yemiştik. Teyzemle yaşadığım tatsız olaydan iki hafta sonraydı bu.

İzumi birkaç dakikalığına yanımızdan ayrıldığında, okulla ilgili birkaç şey soracağımı söyleyerek telefon numarasını istemiştim. İki gün sonra arayıp önümüzdeki cumartesi görüşüp görüşemeyeceğimizi sordum. Birkaç saniye durakladıktan sonra tamam dedi. Sesinin tonundaki bir şey onun da benle yatmak istediğine dair kendime güvenimi artırmıştı. Sonraki pazar günü tek başına Kyoto'ya gittim, beklediğim gibi, yataktaydık.

Sonraki iki ay boyunca o kadar ateşli sevişmiştik ki beyinlerimizin erimeye başladığını sanmıştım. Film yok, yürüyüş yok, kitaplar hakkında konuşmak yok, müzik, hayat, savaş veya devrim yok. Tek yaptığımız düzüşmekti. Az da olsa konuşmuş olmalıyız ama ne yalan söyleyeyim, ne hakkında olduğunu hatırlamıyorum. Detaylı, net görüntüleri anımsıyorum sadece: yastığın yanındaki çalar saat, camlardaki perdeler, masadaki siyah telefon, takvimdeki resimler ve yere attığı kıyafetleri. Bir de sesi ve teninin kokusu. Hiç soru sormadım, o da buna uydu. Sadece bir kere, yatakta uzanırken belki onun da tek çocuk olabileceğini sesli olarak düşündüm.

"Evet, öyle" dedi muzip bir ifadeyle. "Ama nasıl bildin?"

"Özel bir nedeni yok. Sadece hissettim."

Bir süre öylece bana baktı. "Belki sen de tek çocuksundur?"

"İyi tahmin" dedim.

Konuşmalarımızdan hatırladığım sadece buydu.

Nadiren bir şeyler yiyip içmek için ara veriyorduk. Bakışlarımız buluşur buluşmaz tek kelime dahi etmeden bir çırpıda kıyafetlerimizi çıkarıp yatağa atlıyor ve işimizi görüyorduk. Önüme serilenlere karşı açgözlülük yapıyordum, o da öyleydi. Her buluşmamızda dört veya beş kere seks yapıyorduk, daha net söylemek gerekirse, sıvılarım kuruyup aleti-

min başı sancıyana kadar. Hissettiğimiz tutku ve vahşi çekime rağmen ne onun ne de benim aklımdan uzun süreli bir ilişki yaşamak geçmiyordu. Zamanla dinecek bir kasırganın tam ortasındaydık. Her buluşmamızda bunun son olabileceğini bilmek sadece ateşimizi daha da körüklüyordu.

Ona âşık değildim. O da bana değildi. Âşık olma meselesi benim için önemsizdi. Aradığım şey, ortasında hayati önemde bir şeylerin yattığı vahşi, şiddetli bir duyguyla sarsılmaktı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ama elimi içine sokarak orada ne varsa dokunmak istiyordum.

İzumi'den çok hoşlanıyordum ama bu tür mantık ötesi bir kuvveti onda bir kere bile hissetmedim. Diğer yandan bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama üzerimdeki etkisi çok derindi. Ciddi anlamda hiçbir konudan konuşmadık çünkü gerek görmüyorduk. Konuşacak kadar enerjimiz varsa onu da bir sonraki tur için saklıyorduk.

Olaylar normal sürecinde işleseydi şimdi kendimizi ilişkimize kaptırmış hiç ara vermeden birkaç ay çıkmış, sonra ikimizden biri diğerinden uzaklaşmış olacaktı; yaşadığımız şeyin hiç şüphesiz gerekli olduğunun farkında olacaktık. Ta en başından işin içine aşk, suçluluk veya geleceğe dair düşünceler girmeyecekti.

Yani eğer ilişkimiz keşfedilmemiş olsaydı (ortaya çıkmamasını ummak biraz gerçekdışı olurdu), İzumi'yle bir süre yine sevgili olarak kalmaya devam ederdik. Yaz tatillerinde yine beraber olurduk. Kim bilir arkadaşlığımız daha ne kadar sürerdi. Ama birkaç ay sonra ikimizden biri kopardı. Çok farklıydık ve zaman sadece farklılıklarımızı daha da büyütürdü. Dönüp geriye baktığımda, böyle olacağını net görebiliyorum. Yine de eğer yollarımız ayrılacak olsaydı ve kuzeniyle yatmamış olsaydım birbirimize dostça güle güle diyecek, hayatımıza tek parça olarak devam edecektik.

Ama olaylar buna izin vermedi.

Dürüst olmak gerekirse, İzumi'yi onarılamayacak şekilde kırdım. Ne kadar yaralandığını idrak etmem çok sürmedi. Not ortalamasıyla en iyi üniversitelere hiç zorlanmadan girebilirdi ama giriş sınavlarını geçemedi ve üçüncü sınıf küçük bir kız kolejine başladı. Kuzeniyle ilişkim su yüzüne çıktıktan sonra İzumi'yi yalnız bir kere gördüm. Bir zamanlar uğrak yerimiz olan bir kafede uzun bir süre konuştuk. Kelimelerimi itinayla seçerek, hislerimi ifade etmekte zorlanarak ve elimden geldiğince dürüst şekilde olayları açıklamaya çalıştım. Kuzeninle aramızda geçen şeyler planlı değildi, dedim; aniden ortaya çıkan fiziksel bir çekimdi. Hatta seni aldatıyor olduğum için duymam gereken suçluluk duygusuna bile kapılmadım. *Bizi* etkileyen bir şey değil bu.

Doğal olarak İzumi ne demek istediğimi anlamadı ve aşağılık bir yalancı olduğumu söyledi. Duruma bakıldığında haklıydı. Tek kelime söylemeden onunla birlikteyken gizlice kuzeniyle işi pişirmiştim. Öyle bir veya iki kerelik de değil, on defa, yirmi defa. Kelimenin tam anlamıyla onu aldatmıştım. Madem doğru şekilde davranıyordum, peki neden onu kandırmaya devam etmiştim? Bunu İzumi'ye söylemek isterdim: *Kuzeninle yatmak istedim; beynim uyuşana kadar onu düzmek istedim –binlerce kez, hayal edebileceğim her pozisyonda. Bunun seninle bir alakası yok*, diyebilirdim konuşmanın en başında. Ama yapamadım. Bu yüzden de yalan söyledim. İzumi'yle buluşmalarımızı bir bahaneyle sallayıp koşa koşa Kyoto'ya kuzenini becermeye gitmiştim. Bunun çıkar yolu yoktu; kendimden utanmalıydım.

İzumi kuzeniyle olan durumumuzu ocak ayında, on sekizinci yaş günümden kısa bir süre sonra öğrenmişti. Ocakta bütün üniversitelerin giriş sınavlarını geçmiştim ve mart ayının sonunda Tokyo'ya gidecektim. Ayrılmadan önce onu defalarca aradım ama telefona çıkmadı. Boşuna cevap bekleyerek uzun uzun mektuplar yazdım. Bu şekilde çekip gidemem diye düşü-

nüyordum. Onu burada böylece bırakamazdım. Ama elimden bir şey gelmiyordu. İzumi'nin artık benimle işi kalmamıştı.

Tokyo'ya giden trende dışarıdaki manzaraya kayıtsız şekilde bakıp kendimi düşündüm –ben kimdim. Kafamı eğip kucağımdaki ellerime ve camdan yansıyan yüzüme baktım. *Hangi Allah'ın cezasıyım ben,* diye düşündüm. Hayatımda ilk kez kendimden aşırı şekilde nefret ediyordum. Nasıl olur da böyle bir şey yapardım? Ama nedenini biliyordum. Aynı konumda olsam yine yapacaktım. İzumi'ye yalan söylemek zorunda kalacak olsam bile kuzeniyle yatacaktım. Bunun İzumi'yi ne kadar üzdüğü umurumda olmazdı. Bunun farkına varmak acı veriyordu. Ama gerçek buydu.

Tek hasar gören İzumi olmamıştı. O zamanlar ne kadar derinden olduğunu fark etmesem bile kendimi de çok derin yaralamıştım. Yaşadığım deneyimden çok şey öğrenmiş olmalıydım ama dönüp geriye baktığımda elimde kalanın salt, yadsınamaz bir gerçek olduğunu görüyorum. Şeytani şeyler yapabilen biriydim. Birini asla isteyerek incitmedim fakat iyi niyetlerle yola çıksam da koşullar gerektirdiğinde tamamen benmerkezci, hatta acımasız biri olabiliyordum. Birkaç akla yatkın bahaneyi kullanarak sevdiğim bir insana düzelmeyecek zararlar verebilen türden biriydim.

Üniversite beni, kendimi bir kez daha keşfedebileceğim yeni bir kasabaya transfer etmişti. Yeni biri olarak geçmişimdeki hataları düzeltebilirdim. Başlangıçta iyimserdim; üstesinden gelebilirdim. Nihayetinde her nereye gidersem gideyim asla değişemedim. Tekrar tekrar aynı hatayı yaptım, başkalarını kırdım, karşılığında da kendim kırıldım.

Yirmi yaşını doldurduğumda şu düşünceye kapıldım: Belki de doğru düzgün bir insan olma şansımı yitirdim. Belki de mizacımın tamamlayıcısı olan hatalarım varlığımın kaçınılmaz birer parçasıydı. Sonunda dibe vurabilirdim ve bunun farkındaydım.

5

Üniversitede geçirdiğim dört yıl koca bir zaman kaybıydı. İlk sene birkaç gösteri yürüyüşüne katıldım, hatta polisle çatışmaya girdim. Eylem yapan öğrencilerin yanında yer aldım ve siyasi toplantılarda boy gösterdim. Bu alanda ateşli karakterlerle tanıştım fakat benim içimde politika yoktu. Gösterilerde tanımadığım insanlarla kol kola girmekten rahatsız oldum ve polislere taş atmamız gerektiğinde kendime bunun gerçek ben olup olmadığımı sordum. İstediğim şey bu muydu, diye düşündüm. İhtiyacım olan bütünlüğü etrafımda insanlar varken hissedemedim. Sonunda sokaklara sinen vahşetin kokusu, günün çarpıcı sloganları benim için anlamını yitirdi. İzumi'yle beraber geçirdiğimiz zaman kafamda daha da değerli hale geldi. Ama geri dönüş yoktu. O dünyaya hoşça kal demiştim bir kere.

Derslerimin neredeyse hepsi baş ağrıtıcıydı. Hiçbir şey beni heyecanlandırmıyordu. Bir süre sonra yarı zamanlı işimle uğraşmaktan okuldaki arkadaşlarım yüzümü göremez olmuşlardı; dört yılda mezun olmam sadece şanstı. İlk yılımda altı ay beraber yaşadığım bir kız arkadaşım olmuştu. Ama pek sürmedi. Hayattan ne istediğime dair zerre kadar fikrim yoktu.

Hatırladığım ikinci şey siyaset mevsiminin sona ermesiydi. Bir dönem toplumu sarsan devasa şok dalgaları renksiz, sıradan, günlük dünya tarafından yutulmuş, rüzgârsız bir

günde başını eğen bir bayrak gibi yüzünü düşürmüştü.

Mezun olur olmaz bir arkadaşım okul kitapları üzerine çalışan bir basımevinde editörlük işi bulmamı sağladı. Saçımı kestirdim, ayakkabılarımı cilaladım ve bir takım elbise aldım. Şirket gibi bir yer değildi aslında ama edebiyat mezunlarının az olması ve uzaklarda yaşamaları dolayısıyla, rezil notlarımı ve iş çevremin olmamasını da göz önünde bulundurarak elimdekiyle yetinmek zorunda kaldım.

İş çok bunaltıcıydı. Çalışmak için fena bir yer değildi ama ders kitaplarındaki yanlışları düzeltmek günümü bir nebze olsun renklendirmiyordu. İlk zamanlar şöyle düşündüm: *Tamam, elimden geleni yapacağım, belki dişe dokunur bir şeyler elde ederim;* ilk altı ay olabildiğince sıkı çalıştım. Bir işe her şeyini ver ve iyi bir şeyler olsun, değil mi? Ama pes ettim. Ne derseniz deyin, bu iş bana göre değildi. Sanki ölümüm uzaktan beni izliyor gibi hissediyordum. Kafatasımın içine kadar sıkıntıdan patlamış halde aylar ve yıllar yavaş yavaş geçip gidecekti. Emekliliğime daha otuz üç yıl vardı, her geçen gün bir masaya daha fazla zincirlenerek, sayfa düzenini, yanlışları kontrol ederek, satırları sayarak geçecek otuz üç yıl. Muhtemelen güzel bir kızla evlenir birkaç çocuk yapar yılda iki kere primimi alır sıkıla sıkıla otururdum. Bir keresinde İzumi'nin söylediği şeyleri hatırladım. "Büyüdüğünde mükemmel bir insan olacağını biliyorum. Sen özel birisin." *Özel biri mi dedin İzumi? Unut gitsin. Zaten artık sen de anlamışsındır. Aman, cehennemin dibi, herkes hata yapar.*

Bana verilen işi mekanik olarak yapıyor ve kalan zamanımı kitap okuyarak veya müzik dinleyerek geçiriyordum. Çalışmanın sadece sıkıcı bir zorunluluk olduğuna karar verdim ve çalışmadığım zamanlarda en iyi şekilde vakit geçirip kendi başıma eğleniyordum. Ama insanlarla iyi anlaşamadığımdan değil. Okul arkadaşlarımı yakından tanımak için çaba göstermiyordum. Boş zamanlarımı *kendime* ayırmaya karar vermiştim.

Dört beş yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Birçok kız arkadaşım oldu ama hiçbiri uzun sürmedi. Birisiyle birkaç ay çıkıp düşünmeye başlıyordum: *İstediğim şey bu değil.* Bu kadınlarda sadece beni bekleyen bir şey bulamıyordum. Birkaçıyla yatmıştım, ama öyle muhteşem falan değildi. Bu dönemleri hayatımın üçüncü aşaması olarak düşünüyorum –üniversiteye başladıktan sonraki on bir yıl ve otuz yaşıma basmam. Hayal kırıklığı ve yalnızlık yılları. Ve sessizlik. Duygularımı içime hapsettiğim, dondurulmuş yıllar.

İçime kapanmıştım. Yalnız yiyor, yürüyüşe yalnız çıkıyor, yüzmeye, sinemaya ve konserlere hep yalnız gidiyordum. Kendimi kötü veya mutsuz hissetmiyordum. Sık sık Şimamoto ve İzumi'yi düşünüyordum, şimdi neredeydiler, ne yapıyorlardı. Çok büyük bir ihtimalle evlenmişlerdi, hatta çocukları bile olmuştu. Onları görebilmek, hiç olmazsa bir saat konuşabilmek için her şeyimi verirdim. Şimamoto ve İzumi'yle hiç çekinmeden konuşabiliyordum. İzumi'ye nasıl döneceğimle ve Şimamoto'yu tekrar görebilmekle kafayı bozmuştum. Bunun ne kadar muhteşem olabileceğini düşünüyordum. Ama gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmıyordum. O ikisi içimde sonsuza dek kaybolmuşlardı. Saatin kolları sadece bir yöne doğru gider. Kendi kendime konuşmaya, gece tek başıma içmeye başlamıştım. Asla evlenmeyeceğime emindim.

İşe girdikten iki sene sonra tek bacağı sakat olan bir kızla tanıştım. İşyerindeki arkadaşlarımdan biri dört kişilik bir buluşma ayarlamıştı.

"Bacaklarından birinde sorun var" demişti pek ciddiye almadan. "Ama çok sevimli biri, oturaklı bir karakteri var. Ondan hoşlanacağına eminim. Bacağını fark etmeyeceksin bile. Sadece biraz sendeliyor."

"Hey, sorun değil" diye cevap verdim. Gerçeği söylemek gerekirse, kızın bacağından bahsetmeseydi bozuntuya verebi-

lirdim. Dört kişilik randevulardan ve ilk buluşmalardan ölümüne nefret ediyordum. Ama kızın bacağının durumunu öğrendikten sonra bir şekilde geri çeviremedim.

Bacağını fark etmeyeceksin bile. Sadece biraz sendeliyor.

Arkadaşımın sevgilisinin arkadaşıydı. Liseden beri tanışıyorlardı. Masanın kısa olan tarafında hanım hanımcık oturuyordu. Ormanın derinliklerinde nadiren yüzünü gösteren küçük bir hayvanı anımsatan, bastırılmış bir güzelliği vardı. Dördümüz bir pazar sabahı önce sinemaya gittik, sonra da beraber yemek yedik. Neredeyse tek kelime etmedi. Onu konuşturmaya çalıştım ama pek şanslı sayılmazdım. Sadece tebessüm etti. Sonrasında, diğer çiftten ayrıldık. Hibiya Parkı'na yürüyüşe çıkarak birer fincan kahve içtik. Şimamoto gibi sol bacağını değil sağdakini sürüklüyordu. Bacağını bükme şekli de farklıydı. Şimamoto adım atarken bacağını hafifçe döndürürdü, bu kız hafif yana eğiliyor ve öne doğru dümdüz adım atıyordu. Yine de yürüyüş şekilleri dikkat çekecek derecede birbirine benziyordu.

Üstünde bisiklet yakalı bir süveter, kot pantolon ve postallar vardı. Yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu ve saçını atkuyruğu yapmıştı. Üniversite son sınıfta olduğunu söylemesine rağmen daha küçük gösteriyordu. Acaba sakin biri miydi yoksa ilk buluşmalarda gergin mi oluyordu, karar veremedim. Belki de konuşacak hiçbir şeyi yoktu. Her neyse, ilk etkileşimimizi diyalog olarak adlandıramam. Ağzından alabildiğim tek bilgi özel üniversitede eczacılık okuduğuydu.

"Eczacılık ha? İlginç mi bari?" diye sordum. Parktaki kafede birer fincan kahve içerken.

Yüzü kızardı.

"Hey, dert etme" dedim. "Kitaplardaki yanlışları düzeltmek dünyadaki en eğlenceli iş değil. Dünya sıkıcı işlerle dolu. Üzülmeye değmez."

Bir süre düşündü ve sonunda ağzını açtı. "O kadar da il-

ginç değil. Ama ailemin bir eczanesi var."

"Bana eczacılıkla ilgili bir şeyler öğretebilir misin? Bu konuda tek kelime bilmiyorum. Altı yıldır tek bir hap bile yutmadım."

"Oldukça sağlıklısın o zaman."

"Akşamdan kalma bile olmam" dedim. "Aslında çocukken sık sık hasta olurdum. Bir sürü ilaç yutardım. Tek çocuk olduğum için annemler üstüme aşırı düşerlerdi."

Kafasını salladı ve bir süre kahve fincanının içine baktı. Tekrar konuşması uzun sürdü.

"Eczacılık eğlenceli bir konu değil" diyerek başladı. "Dünyada farklı ilaçların içeriklerini ezberlemekten daha zevkli milyonlarca iş olmalı. Astronomi gibi romantik ya da doktorluk gibi hareketli değil. Ama aşina olduğum bir konu, kendimi yakın hissediyorum. Pratik bir meslek."

"Anlıyorum" dedim. Demek ki konuşabiliyordu. Uzun süren doğru kelimeleri bulmasıydı.

"Kardeşlerin var mı?"

"İki abim var. Biri evlendi bile."

"Ailenin dükkânını işleteceğin için eczacılık okuyorsun o zaman?"

Yüzü yine kızardı. Uzun denilebilecek bir süre sessiz kaldı. "Bilmem. Abilerim zaten çalışıyor, dolayısıyla belki işi ben devralmak durumunda kalabilirim. Ama kesin bir şey yok. Babamın dediğine göre, eğer istemezsem sorun olmazmış. Devam ettiği kadar edecek, sonra da satacakmış."

Kafa salladım ve devam etmesini bekledim.

"Ama belki de işi ben sürdürmeliyim. Bu bacakla başka bir iş bulmak zor görünüyor."

Konuşmaya devam ettik ve öğleden sonrasını beraber geçirdik. Bir düzine duraklama ve devam etmeden önceki uzun bekleyişlerle. Sorduğum her soruda yüzü kızardı. Sohbetten zevk almıştım, benim için büyük başarı sayılırdı. Kafede

onunla otururken içimi nostaljiye benzer bir duygu kapladı. Çok eskiden beri tanıdığım biri gibi hissetmeye başlamıştım.

Onu çekici bulduğum söylenemez. Bulmadım. Hoş biriydi ve beraber vakit geçirmekten zevk aldım. Sevimli bir kızdı, arkadaşımın söylediği gibi, oldukça kibar. Fakat bütün iyi yönleri bir kenara, onda beni çarpacak, kalbimi delip geçecek bir şeyler olup olmadığını sorduğumda yanıt hayırdı. Hiçbir şey.

Bana böyle hissettiren tek kişi Şimamoto olmuştu. Burada durmuş, kızı dinliyor ve sürekli Şimamoto'yu düşünüyordum. Düşünmemeliydim, biliyorum ama böyleydi. Geçen onca zamana rağmen Şimamoto'yu düşündüğümde içim kıpır kıpır oluyordu. Hafiften telaşlı bir heyecandı, sanki çok derindeki bir kapıyı yumuşakça iterek açıyordum. Tek bacağı sakat olan bu sevimli kızla Hibiya Parkı boyunca yürümek bu tür bir heyecanı, baştan aşağı içimi titreten hissiyatı vermiyordu. Onu sempatik ve sakin buluyordum, o kadar.

Evi –eczanelerinin de olduğu yer– Kobinata'daydı. Evine dönerken otobüse beraber bindik. Yan yana oturduk ve ağzından neredeyse tek kelime çıkmadı.

Birkaç gün sonra işyerindeki arkadaşım yanıma gelip kızın benden hoşlandığını söyledi. *Önümüzdeki tatilde*, dedi, *neden hep beraber bir yerlere gitmiyoruz?* Bir bahane bulup salladım. Onu tekrar görüp konuşmak istemediğimden değil. Aslında arada bir onunla konuşma fırsatım olsun isterdim. Farklı koşullarda iyi bir arkadaşlığımız olabilirdi. Ama olay dörtlü buluşmayla başlamıştı ve dörtlü buluşmaların amacı da partner bulmaktı. Yani eğer onunla bir kez daha görüşürsem büyük bir sorumluluk almış olacaktım. Onu kırmak da hayatta istediğim en son şeydi. Yapabildiğim tek şey geri çevirmek oldu.

Onu bir daha görmedim.

6

Bu süre içinde, şu an bile tam olarak anlayamadığım bir şekilde, yine tek bacağı sakat bir kadınla ilginç bir şekilde karşılaştım. O sırada yirmi sekiz yaşındaydım.

Bacağını tıpkı Şimamoto'nunki gibi sürükleyen bir kadını fark ettiğimde Şibuya'da yeni yıl kalabalığının arasında yürüyordum. Üzerinde uzun kırmızı bir pardösü vardı ve koltuğunun altında siyah rugan bir çanta taşıyordu. Sol bileğinde daha çok bileziğe benzeyen gümüş bir saat vardı. Kadının üzerinden para akıyordu. Caddenin diğer tarafındaydım ama onu görünce hemen karşıya geçtim. Caddeler o kadar kalabalıktı ki bunca insanın nereden geldiğini merak etmiştim. Neyse ki kadına yetişmem uzun sürmedi. Sakat bacağıyla tıpkı Şimamoto gibi sol bacağını ileri atarken biraz döndürüyor, oldukça yavaş yürüyordu. Bacağındaki zarif büklümü renklendiren çorabından gözlerimi bir türlü alamıyordum.

Arada biraz mesafe bırakarak uzun süre takip ettim. Karşıdan gelen insan kalabalıkları etraftayken onunla aynı hızda yürümek kolay değildi. Bazen bir dükkân vitrinine bakarak veya cebimde bir şeyler arıyormuş gibi yaparak adımlarımı onunkilere eşitliyordum. Siyah deri eldivenleri vardı ve büyük kırmızı bir mağaza çantası taşıyordu. Kapalı bir kış günü olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı. Arkasından yürürken, sadece omzunun hizasına kadar düşen, modaya uygun yapılmış dalgalı saçlarını ve içine sarındığı yumuşak, sıcak gö-

rünen kırmızı pardösüsünü seçebiliyordum. Onun Şimamoto olup olmadığını gerçekten öğrenmek isteseydim etrafında bir tur dolanır ve ona dikkatlice bakardım. Peki ya gerçekten Şimamoto'ysa? Ona ne diyecek, nasıl davranacaktım? Her şeyden önce beni tanımayabilirdi. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyaç duydum. Kafamı netleştirmek için derin bir nefes aldım.

Onu geçmemeye özen göstererek uzun bir süre takip ettim. Bir kere bile arkasına dönmedi veya durmadı. Nadiren etrafına bakınıyordu. Sanki gitmesi gereken bir yer varmış gibi oraya en kısa zamanda varmaya kararlı görünüyordu. Şimamoto gibi sırtını doğrultarak, başı yukarıda yürüyordu. Belden yukarısına baktığınızda kimse bacağında bir sorun olduğunu aklından geçirmezdi. Sadece diğer insanlardan daha yavaş yürüyordu. Ona baktıkça Şimamoto'yu daha çok hatırlıyordum. Eğer o Şimamoto değilse, ikizi olmalıydı.

Kadın Şibuya durağının önündeki kalabalığı yararak Aoyama yönüne doğru yokuş yukarı çıkmaya başladı. Yokuş onu daha da yavaşlattı. Yine de oldukça ilerledi –neden taksi tutmadığını çok merak etmiştim. İki bacağı da sağlam biri için bile uzun bir mesafeydi. Her şeye rağmen arkasında ben, bacağını sürüyerek yürümeye devam etti. Vitrinlere gözü takılmadı bile. Birkaç kere elindeki torbayla çantasının yerlerini sağdan sola değiştirdi, bunun dışında hızını düşürmeden yürümeyi sürdürdü.

Sonunda kalabalık ana caddeden çıktı. Bölgeyi iyi tanıyor gibiydi. Hareketli alışveriş bölgesinden bir adım ötede evlerin olduğu, sakin bir sokağa giriliyordu. Seyrekleşen insan trafiğinde yakalanmamaya çalışarak onu takip ettim.

Kırk dakikadır peşinde olmalıydım. Arka sokaktan aşağıya indik, birkaç köşeden döndük ve yine ana caddeye çıktık. Ama gelip geçen insan akınının içine karışmadı. Bunun yerine, başından beri planlamış gibi doğruca kek ve tatlıların da

satıldığı bir kafeye girdi. Boş boş sağa sola dönerek yaklaşık on dakika zaman öldürdükten sonra peşinden içeri girdim.

İçerde boğucu bir sıcak olmasına rağmen sırtı kapıya dönük, üstünü çıkarmadan oturuyordu. Kırmızı pardösüsünü fark etmemek imkânsızdı. Kapıya en uzak masaya oturup bir fincan kahve söyledim. Masada duran gazetelerden birini alıp okuyor gibi yaparak onu izlemeye başladım. Masada bir fincan kahve duruyordu ama içtiğini hiç görmedim. Bir keresinde çantasından bir sigara çıkarıp altın bir çakmakla yaktı ama bunun dışında orada kıpırdamadan öylece oturup camdan dışarıyı izledi. Dinleniyordu herhalde veya ciddi bir konuda derin düşüncelere dalmıştı. Kahvemi yudumlarken, aynı makaleyi onlarca kez okumuştum.

Uzun bir aradan sonra aniden kalkıp bana doğru yürüdü. O kadar hızlı olmuştu ki kalbim neredeyse duracaktı. Ama bana doğru gelmiyordu. Masamın yanından geçip telefona yöneldi. Birkaç jeton atarak bir numarayı çevirdi.

Telefon, oturduğum yere uzak değildi ama gürültülü konuşmalar ve hoparlörlerden yükselen yeni yıl şarkıları yüzünden ne dediğini duyamadım. Oldukça uzun konuştu. Hiç dokunmadığı kahvesi soğudu. Yanımdan geçerken önden yüzünü görebildim ama yine de Şimamoto olup olmadığına kesin karar veremedim. Ağır bir makyaj yapmıştı ve güneş gözlükleri yüzünün yarısını gizliyordu. Kaşlarına itinayla kalem çekilmişti ve parlak renklerle çerçevelenen küçük dudakları sıkıca birbirine kenetlenmişti. Kadının yüzü Şimamoto'nun küçük bir kızkenki halini anımsattı ama birileri gelip onun Şimamoto olmadığını söyleseydi onlara inanırdım. Her şeyin ötesinde onu en son gördüğümde ikimiz de on iki yaşındaydık ve on beş yıldan fazla süre geçmişti. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey bu kadının pahalı kıyafetler giyen yirmili yaşlarda çekici biri olduğuydu. Ve bir bacağı aksıyordu.

Sırtımdan terler boşalıyordu. Gömleğim sırılsıklam olmuş-

tu. Paltomu çıkarıp bir kahve daha söyledim. *Sen ne yaptığını sanıyorsun Allah aşkına,* diye sordum kendi kendime. Eldivenlerimi kaybetmiştim ve yenisini almak için Şibuya'ya gitmiştim. Ama bu kadını görür görmez takıntılı biri gibi peşine düşmüştüm. Birçok insan doğrudan yanına gider ve *"Affedersiniz, siz Bayan Şimamoto değil misiniz?"* derdi. Ama ben demedim. Hiçbir şey söylememiş, onu takip etmiştim. Ve sonunda geri dönülmeyecek bir noktadaydım.

Konuşmasını bitirip masasına geri döndü. Tıpkı az önceki gibi bana sırtını dönmüş dışarıdaki manzarayı seyrediyordu. Garson geldi ve soğuyan kahvesini alıp alamayacağını sordu. Emin değilim ama sanırım sorduğu şey buydu. Garson başını sallayarak geri gitti. Gördüğüm kadarıyla masasına bir kahve daha söylemişti. Kahve geldiğinde yine bir yudum bile içmedi. Gazete sayfasına bakmaya devam ettim. Sabırsızca birini bekliyormuş gibi durmadan bileğini kaldırıp gümüş saatine bakıyordu. Bu son şansım olabilir dedim kendi kendime. Beklediği bu kişi belirirse onunla bir daha konuşma şansım kalmayabilir. Yine de sandalyeme kök salmış gibi oturuyordum. Tamam, diyordum, her şey yolunda, aceleye gerek yok.

On beş-yirmi dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Dışarıya, cadde manzarasına bakmayı sürdürdü. Sonra birden, hiç belli etmeden ayağa kalktı, el çantasını kolunun altına, alışveriş poşetini diğer eline aldı. Görünüşe göre beklemekten vazgeçmişti. Ya da zaten kimse için beklemiyordu, kim bilir. Hesabı ödeyip kafeden çıkmasını bekledikten sonra hemen kalkıp kendi hesabımı ödedim ve arkasından çıktım. İnsan yığınlarının arasından süzülen kırmızı pardösüsünü seçebiliyordum. Kalabalığın arasından yoluma devam etmeye çalışarak peşinden gittim.

Elini kaldırıp bir taksi çevirmeye çalıştı. Sonunda taksilerden biri selektör yaparak kaldırıma yanaştı. *Seslenmem gerek*, diye geçirdim içimden. *Eğer taksiye binerse, her şey biter.*

Tam ileriye atılmıştım ki biri dirseğimden tuttu. Böyle sert bir hamle soluğumu kesmişti. Canımı yakmamıştı ama böyle sıkıca kavranmak beni sarsmıştı. Arkamı döndüğümde dimdik suratıma bakan orta yaşlı bir adamla burun buruna gelmiştim.

Adam benden birkaç santimetre kısaydı ama iri yapılıydı. Kırklı yaşların ortalarında görünüyordu. Gayet pahalı görünen koyu gri bir palto giymiş, kaşmir bir atkı takmıştı. Saçı özenli şekilde yana taranmıştı ve yuvarlak camlı gözlükleri vardı. Görünüşe göre spor yapıyordu, bronz tenliydi. Belki kayak. Tenis de olabilir. İzumi'nin tenis fanatiği babasını hatırladım, onun da cildi böyle bronzdu. Bu adam büyük bir firmanın yöneticisine benziyordu veya üst düzey memur falandı. Bunu gözlerinden anlıyordunuz. Emirler vermeye alışkın bir adamın gözleri.

"Birer fincan kahve içer miyiz?" diye sordu alçak bir ses tonuyla.

Gözlerimle kadını takip ettim. Taksiye binmek için eğildiğinde güneş gözlüklerinin arkasından gittiğimiz yöne doğru baktı. Taksinin kapısı kapandı ve beni bu orta yaşlı yabancıyla bırakarak gözden kayboldu.

"Fazla zamanınızı almayacağım" dedi adam sakin bir sesle. Ne sinirli ne de heyecanlıydı. Biri için kapıyı tutarmışçasına kolumu hâlâ sıkıca kavrıyordu. "Biraz kahve içip konuşalım."

Oradan uzaklaşabilirdim. *Kahve içmek istemiyorum ve sizinle konuşacak bir şeyim yok. Üstelik sizi tanımıyorum ve acelem var, müsaadenizle,* diyebilirdim. Ama gıkımı çıkarmadan öylece baktım. Sonunda kafa sallayarak söylediği gibi kafeye kadar peşinden gittim. Belki de adamın güçlü kavrayışında korkulacak bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Orada tuhaf, sabit bir güç hissetmiştim. Bir insanınkinden daha mekanik olan bu kavramanın üzerimdeki etkisi dört dörtlük-

tü, şiddetinden hiçbir şey yitirmiyordu. Teklifini geri çevirseydim bana ne yapabilirdi, hayal edemiyordum.

Bir yandan korkarken, diğer yandan meraklanmıştım. Benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceğini bilmek istiyordum. Belki kadın hakkında bilgi verebilirdi. Kadın ortadan kaybolduğuna göre onunla aramdaki tek bağ bu adam olabilirdi. Dahası, adamın beni bir kafenin içinde dövecek hali yoktu ya?

Bir masaya karşılıklı oturduk. Garson gelene kadar tek kelime etmedik. Gözlerimizi birbirimize dikerek öylece durduk. Adam iki kahve söyledi.

Kibarca, "Onu bu kadar uzun süre neden takip ettiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu.

Yanıt veremedim.

Gözlerini uzun bir süre üstüme doğrultarak sertçe baktı. "Onu Şibuya'dan beri takip ettiğinizi biliyorum" dedi. "Birini bu kadar uzun süre takip ederseniz, yakalanırsınız."

Cevaplamadım. Onu takip ettiğimi fark etmiş, kafeye gitmiş ve bu adamı çağırmıştı.

"Bir şey söylemek istemiyorsanız, sorun değil. Bana söylemeseniz de neler olduğunu biliyorum." Vücut geliştirmeye gitmiş olmalıydı ama bunu kibar, sakin tavrından anlamak mümkün değildi.

"Birkaç seçeneğimiz var" dedi adam. "Dalga geçmiyorum. Sizi temin ederim canım ne isterse yapabilirim."

Sonra sustu ve bana doğru bakmaya devam etti. Durumu kontrol altına aldığı için açıklamaya ihtiyaç duymadığı mesajını vermek istermiş gibiydi. Yine hiçbir şey söylemedim. "Ama işlerin kontrolden çıkmasını istemiyorum. Başınıza bela açmak istemiyorum. Anladınız mı beni? Sadece bu seferlik" dedi. Masanın üzerinde uzanan sağ elini kaldırarak ceketinin iç cebine götürdü ve beyaz bir zarf çıkardı. Sol eli geldiğimizden beri masanın üzerinde duruyordu. Özel bir şey

değildi, yalnızca beyaz, basit bir ofis zarfı. "Bunu al ve tek kelime dahi etme. Seni birinin tuttuğunu biliyorum ve işi dostça halletmeye çalışıyorum. Bugün olanları kimseye anlatmayacaksın. Bugün özel bir şey olmadı ve sen benle hiç karşılaşmadın. Anlaşıldı mı? Konuştuğunu öğrenirsem seni bulup konuyla ilgileneceğime hiç şüphen olmasın. Dolayısıyla, onu takip ettiğini unutmanı öneririm. İkimiz de sorun çıksın istemeyiz. Doğru mu?"

Adam zarfı önüme koydu ve ayağa kalktı. Hesabı kaptığı gibi kasaya ödedi ve uzun adımlarla kafeden ayrıldı. Hayretler içinde kalakaldım. Sonunda masada duran zarfı alıp baktım. İçinde on bin yen vardı. Gıcır gıcır, yepyeni on bin yen. Ağzım açık kalmıştı. Zarfı cebime koydum ve kafeden çıktım. Adamın etrafta olup olmadığından emin olmak için etrafa bakındım sonra bir taksi çevirerek bu talihsiz olayın başladığı yere, Şibuya'ya geri döndüm.

Yıllar sonra dahi zarfı, içindeki parayla birlikte saklarım. Bir kez bile açmadan masamdaki çekmecelerden birine koymuştum. Uyku tutmadığında adamın yüzünü görüyordum. Kötü bir şeyin ön habercisi gibi adamın yüzü beynimin içinde dalgalanıyordu. Bu adam kimin nesiydi? Ve o kadın Şimamoto muydu?

Kafamda birden fazla teori vardı. Çözümsüz bir bilmeceydi. Bu olaya aklımda son vermek için bir hipotez geliştirmiştim. En inandırıcı açıklama şöyleydi: bu adam kadının sevgilisiydi. Benim de, kadının kocası tarafından tutulmuş bir dedektif olduğumu sanmıştı. Ve adam beni parayla susturabileceğini düşünmüştü. Belki de onları randevulaştıkları bir otelden çıkarken gördüğümü sanmışlardı. Bu mantıklıydı. Yine de içimden bir ses hayır diyordu. Geriye bir sürü soru kalıyordu.

Adam, eğer isterse bana birçok şey yapabileceğini söylemişti, tam olarak neyi kastetmişti? Beni beklenmedik şekil-

de kolumdan tutup nasıl götürmüştü? Kadın eğer takip edildiğini anladıysa neden bir taksi çevirmemişti? Bir dakikada izini kaybettirebilirdi. Hem bu adam, benim gerçekte kim olduğumu bilmeden nasıl olmuş da içinde bu kadar parayla dolu bir zarfı çıkarıp önüme koymuştu?

Bunlar hâlâ muammaydı. Bazen bütün olanların bir yanılsama, baştan sona kafamda uydurduğum bir fantezi olduğu düşüncesine kapılıyorum. Ya da kim bilir, gerçeklikle iç içe geçmiş bir hayal. Ama gerçekti. Çalışma masamın çekmecesindeki beyaz zarfta duran on bin yen, bunun bir hayal olmadığının kanıtıydı. Bu olay *gerçekten yaşanmıştı.* Ara sıra zarfı alıp masamın üstüne koyar ve seyrederim. *Hepsi gerçekti.*

7

Otuz yaşında evlendim. Eşimle, tek başına çıktığım bir yaz tatilinde tanıştım. Benden beş yaş küçüktü. Aniden yağmur bastırdığında tatil yerinde yol boyunca yürüyordum. Sağanaktan kaçmak için kendimi bulabildiğim en yakın yere attım, eşim kız arkadaşıyla zaten oradaydı. Üçümüz de sırılsıklam halde yağmurun dinmesini beklerken konuşmaya başlamıştık. Yani eğer yağmur yağmamış olsaydı, eğer yanıma şemsiyemi alsaydım (ki bu çok muhtemeldi, çünkü otelden çıkmadan önce alıp almamak konusunda bocalamıştım), onunla asla karşılaşamazdım. Ve onunla karşılaşmasaydım eğer, şimdi hâlâ yayınevinde kölelik ediyor, geceleri gözlerimi duvara dikiyor, tek başına içip kendi kendime konuşuyor olurdum. Bu durum, ihtimallerimizin ne kadar sınırlı olduğunun farkına varmamı sağlıyor.

Yukiko'yla en başından beri birbirimizden hoşlanmıştık. Yanındaki arkadaşı daha sevimliydi ama gözlerim sadece Yukiko'yu görüyordu. Akıldışı derecede devasa bir çekim gücü bizi bir araya getirmişti; bu tür bir manyetizmanın nasıl hissettirdiğini bile neredeyse unutmuştum. O da Tokyo'da yaşıyordu, böylece tatilden döndüğümüzde görüşmeye başlamıştık. Onu gördükçe daha çok seviyordum. O daha çok sade olanlardandı, en azından gittiği her yerde erkekleri etkileyen türden değildi. Ama yüzünde, sadece bana hitap eden bir anlam vardı. Her buluşmamızda ona uzun uzun bakıyordum.

Ve gördüğüm şeyleri seviyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorardı.

"Çünkü çok tatlısın" diye cevaplardım.

"Bunu söyleyen ilk kişisin."

"Bunu bilen tek kişiyim" derdim ona. "Ve inan bana, biliyorum."

Başlarda pek ikna olmadı, ama inanması çok zaman almadı.

Sakin bir yerlere gider sohbet ederdik. Ona her şeyimi anlatabilirdim, baştan sona, yalan dolansız. Geçen on yılda kaybettiklerimin ağırlığını hissedebiliyordum, köprünün altından geçen sular beni boğacak gibi oluyordu. Çok geç olmadan birkaçını geri almalıydım. Yukiko'ya sarıldığımda o nostaljik, uzun zamandır kaybolan heyecan içimi tekrar kaplıyordu. Yanımdan ayrıldığında bir kez daha kayboluyordum. Yalnızlık acı veriyor, sessizlik öfkelendiriyordu. Otuzuncu yaş günümden bir hafta önce, beraberliğimizin üçüncü ayında ona evlenme teklif ettim.

Babası, orta büyüklükte bir inşaat firmasının başındaydı ve gerçekten değerli bir şahıstı. Okulla pek ilgisi olmamıştı, ama başarıyı yakalamıştı –bana göre biraz fazla atılgandı. Yine de onun benzersiz hayat görüşünden etkilenmiştim. Daha önce onun gibi birini hiç tanımamıştım. Tokyo'da özel şoförlü bir Mercedes'le dolaşırdı ama asla kibirli değildi. Ona gidip kızıyla evlenmek istediğimi söylediğimde sadece, "Artık çocuk değilsiniz, dolayısıyla birbirinizi seviyorsanız, gerisi size kalmış" dedi. Pek de hayallerdeki damat adayı değildim, önemsiz bir şirketin önemsiz bir çalışanıydım ama bu durum babasını hiç etkilemedi.

Yukiko'nun bir ağabeyi ve bir kız kardeşi vardı. Ağabeyi inşaat firmasında başkan yardımcısıydı ve yakında işi devralacaktı. Kötü biri değildi ama babasının gölgesinde kalmıştı. Liseye devam eden kız kardeşi aralarında en cana yakın olanıydı; kendi başının çaresine bakmaya alışmıştı. Şöyle bir

düşündüğümde, aslında ağabeyinden daha iyi bir başkan olabilirdi.

Evlendikten altı ay kadar sonra Yukiko'nun babası beni yanına çağırdı. Eşimden, yayınevinde çalışmaktan mutlu olmadığımı duymuş ve işten ayrılıp ayrılmayacağımı öğrenmek istemişti.

"İstifa etmekle ilgili hiçbir sorunum yok" dedim. "Sorun daha sonra ne yapacağım."

"Benimle çalışmaya ne dersin?" diye sordu. "Sana sahada görev veririm, ama şimdilik çok para bekleme."

"Aslında, kitap editörlüğü için biçilmiş kaftan olmadığımı biliyorum ama bir inşaat firmasında çalışmak da benim işim değil" dedim dürüstçe. "Teklifiniz için teşekkürler fakat işi sevmezsem hakkını veremem ve bana sadece yük olur."

"Belki de haklısın. Kimseyi yapmak istemediği bir şeye zorlamamak gerek" diye yanıtladı. Cevabımı önceden sezinlemiş gibiydi. Bir iki kadeh içki içtik. Oğlunun içkiyle pek arası yoktu bu yüzden bazen bir araya gelir beraber içerdik. "Bu arada, firmamın Aoyama'da bir binası var. Hâlâ yapım aşamasında, önümüzdeki ay bitecek. Bölge iyi, güzel bir yer olacak. Şu anda biraz kenarda kalıyor ama gelişmeye açık. Belki orada bir yer açabileceğini düşündüm. Yer şirket mülkü, dolayısıyla şimdiki ederi üzerinden depozito belirlenecek, ama aklına yatarsa istediğin kadar borç verebilirim."

Bir süre teklifi düşündüm. İhtimaller ilgimi çekmişti.

Aoyama'da yepyeni bir binanın bodrum katında bir caz bar açmam bu şekilde olmuştu. Üniversitedeyken bir barda çalıştığım için bu tür içkili yerlerin girdisini çıktısını az çok biliyordum –mönüde bulunacak yiyecek ve içecekler, müzik ve atmosfer, amaçlanan müşteri kitlesi gibi. İç mekânın dekorasyonunu kayınpederimin firması üstlendi. Birinci sınıf bir iç mimari firması getirdi ve işi onlara verdi. Fiyatları şaşıla-

cak derecede makuldü ve iş bittiğinde gerçekten görülmeye değerdi.

Bar, en çılgın hayallerimden bile daha başarılı olmuştu, iki yıl sonra yine Aoyama'da ikincisini açtım. Burası live caz üçlüsü çalan daha büyük bir yerdi. Çok zaman ve emek vermiştim, harcadığım paranın tutarını saymaya bile gerek yok. Ama sonunda popüler, benzersiz bir kulüp olmuştu. Bana sunulan fırsatı değerlendirerek mantıklı bir iş yapmış ve sonunda bir an olsun rahatlayabilmiştim. Bu dönemde ilk çocuğumuzun, kızımızın doğması bir tesadüf değildi. İlk zamanlar barın arkasına geçerek kokteyllerin hazırlanmasına yardım ediyordum ama ikinci yeri açınca büro kısmıyla daha çok ilgilenmek durumunda kaldım. Her şeyin sorunsuz yürüdüğünden emin olmak zorundaydım –fiyat görüşmeleri, kiralama, muhasebe işlemleri. İki kuruşluk mönü maliyetini dahi hesaplıyordum. Şaşırtıcı şekilde, bu tür işlerde hiç de fena değildim. Sıfırdan başlayarak tırnaklarımla çabalamayı, bir şeyler yaratmayı ve o şeyin mükemmelleşme sürecini izlemeyi seviyordum. Orası benim barımdı, benim küçük dünyam. Bu tür bir mutluluğu ders kitaplarını düzelterek yakalayabilir misiniz? Mümkün değil.

Gün boyunca günlük işleri hallediyor geceleri ise iki barımı da dolaşıyor, kokteyllerin kıvamında olup olmadığını, müşterilerin tepkilerini ve çalışanlarımın ne durumda olduğunu kontrol ediyordum. Bir de müzik dinliyordum. Her ay kayınpederime olan borcumun bir kısmını ödüyordum; yine de gayet iyi para kalıyordu. Yukiko ve ben Aoyama'da dört odalı bir apartman dairesi ve bir BMW 3.20 almıştık ve ikinci çocuğumuz doğmuştu. Yine bir kız. Daha ne olduğunu anlayamadan iki kız babası olmuştum.

Otuz altı yaşına geldiğimde, Hakone'de küçük bir ev, Yukiko'nun alışveriş yapması ve çocukları gezdirmesi için Cherokee marka cip aldım. Barlarımdan kazandığım parayla üçün-

cü bir yer açabilirdim ama büyümeyi düşünmüyordum. İki barın detaylarını takip etmek yetiyordu; bir üçüncüsü beni bitkin düşürürdü. İşime her zamanki gibi yeterli zaman ayırıyordum. Bu konuyu eşimin babasına açtım, o da fazla parayı hisse senedine ve gayrimenkule yatırmamı önerdi. "Çaba veya zaman gerektirmez" dedi. Borsa veya arazi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bunun üzerine babası, "Detayları bana bırak. Dediğim gibi yaparsan, doğru yapmış olursun. Bu işler biraz ustalık gerektirir" dedi. Böylece bana söylediği yerlere yatırım yaptım. Söylediği gibi, kısa sürede sağlam para yapmıştım.

"Şimdi anladın, değil mi?" dedi. "Yatırım özel bir ustalık gerektirir. Bir şirkette yüz yıl çalışabilir ve asla bu kadar para kazanamayabilirsin. Başarılı olmak için şansa ve zekâya ihtiyaç vardır. Bunlar temel kurallar. Ama yetmez. Sermaye lazım. Yeterli sermaye yoksa elin kolun bağlanır. Ama her şeyin ötesinde, *ustalık* gerek. Ustalık yoksa diğer bütün şeylerle hiçbir yere varamazsın."

"Sanırım haklısın" dedim. Ne demek istediğini biliyordum. "Ustalık"tan kastı kendi yarattığı sistemdi. Çok büyük bağlantıların kurulmasıyla akıl almaz paraların kazanıldığı devasa, komplike bir sistemdi bu. Can alıcı bilgilere ulaşılıyor ve ona göre yatırım yapılıyordu. Kanun ve vergi ağının arasından sessizce süzülüyor, süreç içinde şekil değiştiriliyor ve sonunda kazanılan para akıl almaz oluyordu.

Eğer kayınpederimle tanışmasaydım hâlâ ders kitaplarındaki yanlışları düzeltiyordum. Hâlâ Nişiogikubo'daki o iğrenç küçük dairede oturuyor, tam ortasında kliması olan eski bir Toyota Corona kullanıyordum. Ama şimdi, kısa bir sürede kendimi bölgenin en parlak yerlerindeki iki barın sahibi, otuz işçinin patronu olarak bulmuş, hayatımda hiç kazanmadığım kadar çok para kazanmıştım –hayal bile edemediğim kadar belki. İşler o kadar iyi yürüyordu ki muhasebe-

cim bile etkilenmişti. Barların ismi duyulmuştu. Bunu yapabilecek tek kişi olduğumu söylemiyorum. Kayınpederimin sermayesini ve "ustalığını" çıkarırsanız eğer, buralara asla gelemezdim.

Yine de bu düzenin içinde tam olarak rahat değildim. Sahtekârca kısa yoldan para kazandığımı, bulunduğum konuma haksız yollarla geldiğimi hissediyordum. Ne de olsa radikal öğrenci hareketini başlatan altmışların sonu, yetmişlerin başındaki kuşağın bir parçasıydım. Savaş sonrası bütün idealleri yıkan kapitalist mantığa o ünlü ilk "Hayır!"ı diyen bizdik. Ülkemiz kritik bir dönüm noktasındayken ortaya çıkan bir heyecan dalgası gibiydi. Bense burada kapitalist mantığa yenik düşmüş, gösterişli Aoyama kavşaklarından birinde ışıkların yeşile dönmesini beklerken BMW'min koltuğuna tembelce kurulmuş Schubert'in *Winterreise*'ının tadını çıkarıyordum. Kendiminkini değil, başkasının hayatını yaşıyordum. Kendim diye adlandırdığım bu kişinin ne kadarı gerçek bendi, ne kadarı değildi? Direksiyonu çeviren bu ellerin yüzde kaçına benim diyebilirim? Dışarıdaki manzaranın ne kadarı gerçekti? Ne kadar çok düşündüysem o kadar az anlamış gibiydim.

Mutsuz olduğum söylenemezdi. Hiçbir şikâyetim yoktu. Yukiko ince, düşünceli bir kadındı ve onu seviyordum. Doğumdan sonra biraz kilo aldığında çok ciddi bir diyete girdi ve egzersiz yapmaya başladı. Biraz fazla kiloyu sorun etmezdim –onun yine de güzel olduğunu düşünüyordum. Onunla olmayı ve onunla yatmayı seviyordum. Ondaki bir şey beni yatıştırıyordu. Her ne olursa olsun, yirmili yaşlardaki hayatıma geri dönersem bana lanet olsun –yalnız ve kopuk yıllar. Burası ait olduğum yerdi. Burada seviliyor ve korunuyordum. Aynı zamanda diğerlerini –eşim ve çocuklarımı– seviyor ve koruyordum. Bu pozisyonda olmak beklenmedik bir keşifti, tamamen yepyeni bir deneyim.

Her sabah büyük kızımı, arabamda çalan çocuk şarkılarını beraber söyleyerek özel anaokuluna bırakıyordum. Sonra da, civarda kiraladığım küçük ofise gitmeden küçük kızımla oynuyordum. Yazları, hafta sonlarını Hakone'deki yazlığımızda geçiriyor, havai fişekleri izliyor, gölde bota biniyor ve tepelerde geziniyorduk.

Eşim hamileyken ufak tefek kaçamaklar yaptım, ama hiç biri ciddi değildi. Hiçbir kadınla bir veya iki kereden fazla yatmadım. Tamam, en fazla üç kez. Asla kendimi büyük A harfiyle aldatıyormuş gibi hissetmedim. Yatacak birilerini istedim sadece, partnerlerim gibi. Karmaşaya yol açmadan yatak partnerlerimi özenle seçtim. Onlarla yatarak belki de bir şeyleri test ediyordum. Onların bende ve benim onlarda ne bulabileceğini görmeye çalışıyordum.

İlk çocuğum doğduktan kısa süre sonra annemlere gelen bir kart bana yollanmıştı. Bir cenaze kartıydı, arkasında bir kadın ismi vardı. Otuz altı yaşındayken ölmüştü. Ama ismi çıkaramadım. Kart Nagoya'dan postalanmıştı. Orada tek insan tanımıyordum. Bir süre sonra kadının kim olduğunu buldum: İzumi'nin Kyoto'da yaşayan kuzeni. Adını tamamen unutmuştum. Ailesinin evi Nagoya'daydı.

Kartı İzumi'nin yolladığını anlamam çok uzun sürmedi. Başka kimse yollamazdı. İlk bakışta yine de sebebi muammaydı. Birkaç kere okuduktan sonra karta yansıyan o affetmeyen soğukluğu hissedebiliyordum. İzumi yaptığım şeyi asla unutmamıştı, asla affetmemişti de. Mutsuz bir hayatı olmalıydı –tatmin olmuş bir kadın asla bu kartı yollamazdı. Yollayacaksa bir iki kelime açıklama yazardı.

Kuzeni ve onunla ilgili her şey hızla gözlerimin önüne geldi. Odası, vücudu, paylaştığımız ateşli seks. Fakat rüzgârda dağılan duman gibi, bir zamanlar onunla yaşadığım anların berraklığı etkisini yitirmişti. Onun neden öldüğünü düşüne-

miyordum bile. Otuz altı çok garip bir yaş. Soyadı hâlâ aynıydı ki bu hiç evlenmediğini gösteriyordu –veya evlendiyse de boşandığını.

Eski bir lise arkadaşımdan İzumi'nin nerede olduğuna dair daha çok şey öğrendim. Bu arkadaşım, *Brutus* adlı magazin dergisinde "Tokyo Bar Rehberi" makalesini okumuş, resmimi görmüş ve Aoyama'da iki bar işlettiğimi öğrenmişti. Bir akşam barda oturduğum sırada yanıma geldi ve *selam, nasıl gidiyor,* dedi. Buraya sadece beni görmeye geldiğine dair bir belirti yoktu. Yalnızca birkaç arkadaşıyla içmek için yolu buraya düşmüş ve bir merhaba demişti.

"Bu bara daha önce birçok kez geldim" dedi. "Ofisime çok yakın. Ama sahibinin sen olduğundan haberim yoktu. Dünya ne küçük."

Lisedeyken pek sosyal değildim buna karşılık onun notları iyiydi, spor da yapıyordu, öğrenci konseyinde bulabileceğiniz tarz biriydi. İçten bir çocuktu, yüzsüz değildi. Doğru düzgün bir insan. Okulun futbol takımında oynuyordu, iriyarıydı ama şimdi kilo almıştı: çift gerdanı vardı, üç parçalı takımı dikiş yerlerinden zorlanıyordu. *Sürekli müşterileri eğlendirmekten,* diye açıkladı. *Büyük şirketler batakhane gibi*, dedi. *Fazla mesai yapıyorsun, müşterileri eğlendiriyorsun, yer değiştiriyorsun; kötü bir iş yaparsan kıçına tekmeyi basıyorlar, kotanı aşınca maaşına zam yapıyorlar. Düzgün insanların yapacağı işlerden değil.* Ofisi hemen yolun aşağısında, Birinci Aoyama bölgesindeydi.

Birbirini on sekiz yıldır görmeyen lise arkadaşlarının konuşacağı şeylerden bahsettik –iş güç, evlilik, kaç çocuğumuzun olduğu, okuldan karşılaştıklarımız. Bu sırada İzumi'den bahsetmişti.

"Çıktığın bir kız vardı. Sürekli beraberdiniz. Bir şey Ohara."

"İzumi Ohara" dedim.

"Doğru doğru" dedi. "İzumi Ohara. Onunla karşılaşalı çok olmadı."

"Tokyo'da mı?" dedim biraz şaşırarak.

"Hayır, Tokyo'da değil. Toyohaşi'de."

"Toyohaşi mi?" dedim, daha da şaşırarak. "Aichi Bölgesi'ndeki Toyohaşi'yi mi diyorsun?"

"Evet orası."

"Anlayamıyorum. İzumi'yle Toyohaşi'de nasıl karşılaştın? O cehennemde ne işi olabilir?"

Ses tonumdan, kabullenemeyen ve merhametsiz bir şeyler sezinlemiş olmalıydı. "Nedenini bilmiyorum" diyebildi. "Onu orada gördüm sadece. Ama söyleyecek pek bir şey yok. O olduğundan tam olarak emin değilim."

Kendine bir yabani hindi söyledi. Ben votka içiyordum.

"Söyleyecek şeylerin ne kadar az olduğu umurumda değil. Duymak istiyorum."

"Şey..." diye tereddütle başladı. "Demek istediğim bazen bu olayın hiç gerçekleşmemiş olmasını diliyorum. Acayip bir duygu, rüyadaymışım gibi ama gerçek, anlıyor musun? Anlatması çok zor."

"Ama olanlar gerçekti, değil mi?"

"Evet" dedi.

"Anlat o zaman."

Anlatacağını belli ederek başını salladı ve yabani hindisinden bir yudum aldı.

"Kız kardeşim orada yaşadığı için Toyohaşi'ye gitmiştim. Nagoya'da iş seyahatindeydim, günlerden cuma olduğu için geceyi kız kardeşimde geçirmeye karar verdim. İzumi'yle de işte orada karşılaştım. Kız kardeşimin apartmanındaki asansördeydi. Aklımdan şöyle geçirmiştim: *Aaa, bu kadın tıpatıp Ohara'ya benziyor.* Ama sonra düşündüm de: *Yok canım, değildir. Toyohaşi gibi bir yerde, kız kardeşimin asansöründe ona rastlamama imkân yok.* Yüzü eskisi gibi değildi. Anlayamamıştım zaten, ama sonra o olduğunu fark ettim. Muhtemelen içgüdü."

"Sonuçta İzumi'ydi değil mi?"

Başıyla onayladı. "Kız kardeşimle aynı katta oturuyormuş. Asansörden beraber indik ve koridordan aynı yöne doğru yürüdük. Kardeşimden iki kapı önceki daireye girdi. Meraktan kapının üstündeki etiketi kontrol ettim. Ohara yazıyordu."

"Seni fark etti mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "Aynı sınıfta olmamıza rağmen adam gibi birbirimizle konuşmadık. Üstelik o zamandan beri kırk kilo aldım. Beni asla tanıyamazdı."

"Ama gerçekten İzumi miydi, bilemeyiz. Ohara çok yaygın bir soyadı. Hem ona benzeyen birçok kişi de olabilir."

"Aynı şeyi ben de düşündüm dolayısıyla da kız kardeşime sordum. Ohara'nın nasıl biri olduğunu. Kardeşim bana kiracıların listesini gösterdi. Bilirsin işte binanın yeniden boyanması ve bunun gibi işler için yapılan harcamaların bölüştürüldüğü bir liste. Bütün kiracıların ismi vardı. O da listedeydi –İzumi Ohara. Katakana harfleriyle, Çince karakterlerle değil. Bu özelliklerde o kadar da çok insan yoktur herhalde?"

"Demek ki hâlâ bekâr."

"Kız kardeşim bu konuda hiçbir şey bilmiyor" dedi. "Öğrendiğime göre İzumi Ohara sitenin esrarengiz kadınıymış. Daha kimse onunla konuşmamış. Koridordan geçerken selam verirsen seni görmezden geliyormuş. Kapıyı çaldığında bakmıyormuş. Binanın en popüleri oylamasında kazanacak biri değil yani."

"İzumi olamaz" dedim başımı sallayıp gülerek. "İzumi böyle biri değildir. Her zaman cana yakındır, daima gülümser."

"Peki. Belki de sen haklısın. Belki de başka biriydi" dedi. "Aynı isimde başka birisi. Hadi geçelim bu konuyu."

"Peki bu İzumi Ohara orada yalnız mı kalıyormuş?"

"Galiba. Kimse evine bir erkeğin girdiğini görmemiş. Nasıl geçindiğine dair tek ipucu yok. Tam bir muamma."

"Eee, peki *sen* ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"*Onun* hakkında. Aynı isimle bir başkası olup olmadığını bilmediğimiz İzumi Ohara hakkında. Asansörde yüzünü gördün. Ne düşünüyorsun? İyi görünüyor muydu?"

Biraz düşündü. "İyiydi herhalde" diye cevapladı.

"İyiydi derken neyi kastediyorsun?"

İçki bardağını salladı, şakırtılı bir ses çıktı.

"Doğal olarak biraz yaşlanmıştı. Sonuçta otuz altı yaşında. Sen ve ben de öyleyiz. Metabolizma yavaşlar. Birkaç kilo alırsın. Ömür boyu lise öğrencisi olarak kalamazsın."

"Katılıyorum" dedim.

"Neden konuyu değiştirmiyoruz? Belki de başka biriydi."

İç çektim. İki kolumu da bar masasına koyarak doğrudan yüzüne baktım. "Bak bilmek istiyorum. Bilmek *zorundayım.* Tam lise biterken İzumi'yle ayrıldık. Çok çirkindi. Onu o kadar çok incittim ki. O gün bu gündür nasıl olduğunu öğrenme imkânım olmadı. Nerede olduğuna veya ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Şimdi sadece katıksız gerçeği söyle. O İzumi'ydi, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Eğer bu açıdan soruyorsan evet, kesinlikle İzumi'ydi. Yine de bunu söylemek durumunda kaldığım için üzgünüm."

"Peki, dürüst olarak söyle, nasıldı?"

Bir süre sessiz kaldı. "Başlamadan önce bir şeyi bilmeni istiyorum, tamam mı? Onunla aynı sınıftaydık ve onu çok çekici buluyordum. Gerçekten güzel bir kızdı. Kişilikli, sıcak. İnsanı kendinden geçiren bir güzelliği yoktu belki ama bilirsin işte, çekici. Haklı mıyım?"

Kafa salladım.

"Gerçekten doğruları söylememi mi istiyorsun?"

"Devam et" dedim.

"Bu pek hoşuna gitmeyecek."

"Umurumda değil. Doğruyu söyle yeter."

Viskisinden büyük bir yudum aldı. "Sürekli onunlaydın, seni kıskanıyordum. Ben de onun gibi bir kız arkadaşım olsun istiyordum. Artık her şeyi itiraf edebilirim sanırım. Onu asla unutmadım. Yüzü hafızama kazınmıştı. Onunla rastlantısal olarak bir asansörde –on sekiz yıl geçmesine rağmen– karşılaştığımda hemen tanıdım. Demek istediğim şu: onun hakkında kötü konuşmayı istemek için hiçbir nedenim yok. Tahmin edersin ki bu olay benim için de şok ediciydi. Her şeyin gerçek olduğunu kabullenmek istemedim. Sana şöyle söyleyeyim: artık çekici değil."

Dudağımı ısırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"O sitede yaşayan çocukların çoğu ondan korkuyor."

"Korkuyor?" diye tekrarladım. Anlamsız gözlerle ona baktım. Yanlış kelimeleri seçmiş olmalıydı. "Nasıl yani –ondan korkmak?"

"Baksana neden burada kesmiyoruz? Gerçekten bu konulara girmeyi hiç istemiyorum."

"Dur bir dakika –ne yapıyormuş? Çocuklara bir şeyler mi söylüyormuş?"

"Kimseye hiçbir şey söylemiyormuş. Daha önce bahsettiğim gibi."

"O zaman onun yüzüne bakınca mı korkuyorlarmış?"

"Evet, öyleymiş" dedi.

"Yüzünde yara izi falan mı var?"

"İz yok."

"Peki, o zaman niye korkuyorlarmış?"

Viskisini bitirdi ve bardağı masanın üzerine koydu. Sonra yüzüme uzun uzun baktı. Bocalıyor gibi görünüyordu ve kafası karışıktı sanki. Ama bakışlarında başka bir ifade vardı. Yüzünde okul yıllarından kalma bir şeyler yakalamıştım. Bir süre yukarıya doğru baktı, gözünün önünden aşağı ve yukarı dalgalanan bir şeyleri izliyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

Sonunda konuştu. "Bunu tam olarak açıklayamam; ayrıca açıklamak istemiyorum da. Dolayısıyla daha fazla sorma tamam mı? Anlaman için gidip kendi gözlerinle görmen gerek. Bizzat görmeyen kişi bunu anlayamaz zaten."

Başımla onayladım, daha fazla konuşmadan votkamdan bir yudum aldım. Sesi sakindi aslında ama daha fazla soru sorarsam şansımı zorlamış olacaktım. Brezilya'da çalıştığı iki yıldan bahsetti. *İnanmayacaksın ama* dedi, *onca yer içinden São Paulo'da ortaokuldan arkadaşımla karşılaştım. Mühendis olarak Toyota'ya girmiş.*

Kelimeler aklımdan uçup gidiyordu. Ayrılırken omzumu sıvazladı. "Eee, yıllar insanları birçok yönden değiştiriyor, değil mi? Aranızda eskiden ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama her ne olduysa senin suçun değil. O veya bu şekilde herkesin başından bu tür deneyimler geçer. Benim bile. Dalga geçmiyorum. Aynısı benim de başıma geldi. Ama bununla ilgili yapabileceğin hiçbir şey yok. Başkasının hayatı başkasının hayatıdır. Sorumluluğu üstlenemezsin. Bir çölde yaşıyormuşuz gibi düşün. Yapman gereken tek şey alışmak. İlkokulda *Yaşayan Çöl*'ü izlemiş miydin? Disney filmi?"

"Evet" diye yanıtladım.

"Dünyamız tıpkı onun gibi. Yağmur yağar ve çiçekler açar. Yağmur yoksa kururlar. Kertenkeleler böcekleri yer, kuşlar da kertenkeleleri. Ama sonunda hepsi ölür. Ölürler ve toprağa karışırlar. Bir nesil yok olur diğeri devralır. Düzen böyledir. Bir sürü farklı yaşam şekilleri. Ve farklı ölüm şekilleri. Nihayetinde hiçbir şeyi değiştiremezler. *Geriye sadece bir çöl kalır.*"

Arkadaşım evine gitti ve ben barda içerek tek başına oturdum. Bar müşterilere kapanıp da bütün müşteriler ayrıldıktan sonra, hatta elemanlar ortalığı temizleyip evlerine gittikten sonra bile orada tek başıma oturdum. Hemen eve gitmek istemedim. Eşime telefon edip birkaç işim olduğunu, eve geç

döneceğimi söyledim. Işıkları kapatıp karanlıkta içki içerek öylece oturdum. Halledemeyeceğim kadar çok sorun vardı, ben de kendimi içkiye verdim.

İnsanlar bir bir kayıplara karışıyor. Bazı şeyler bıçakla kesilmiş gibi ortadan kayboluyor. Kalanlar yavaşça sisin içinde yok oluyor. *Geriye sadece bir çöl kalıyor.*

Şafak sökmeden önce bardan çıktığımda Aoyama'nın ana caddesine yağmur çiseliyordu. Tükenmiştim. Yağmur mezar taşı gibi duran binaların sütunlarını sessizce ıslatıyordu. Arabamı barın park yerinde bırakarak eve yürüdüm. Eve dönerken yolda tırabzanlara oturup trafik ışıklarının tepesine tüneyen iri bir karganın gaklamasını izledim. Sabah saat dörtte caddeler kirli ve salaş görünüyordu. Çürümüşlük ve uyumsuzluğun gölgesi her yerde kol geziyordu, ben de bunun bir parçasıydım. Duvarda alevlenen bir gölge gibi.

8

Brutus'teki makalede adım ve resmim çıktıktan on gün kadar sonra eski tanıdıklar ziyaretime gelmeye başladılar. Ortaokuldan ve liseden arkadaşlarım. O güne kadar her kitapçının önünde yığınla duran o magazin dergilerini kimlerin okuduğunu hep merak etmiştim. Bir kere hakkımda yazı çıktıktan sonra hayal ettiğimden çok daha fazla insanın magazin dergisi bağımlısı olduğunu keşfettim. Kuaförlerde, bankalarda, kafelerde, metrolarda, aklınıza gelen her yerde insanlar önlerinde duran dergileri çılgınca okuyorlardı. Belki de zaman öldürecek bir şeyler bulamamaktan korktukları için ellerinin altında ne varsa ona saldırıyorlardı. Hayret ediyordum.

Yine de geçmişten simalar görmenin insanın başına gelecek en korkunç şey olduğunu söyleyemem. Onlarla konuşmaktan hoşlanmadığımdan değil. Beni yumuşak, nostaljik bir ruh haline sokuyorlar. Aslında beni görmekten mutlu da görünüyorlardı. Dürüst olmak gerekirse konuştukları konular beni pek ilgilendirmiyordu. Kasabamızın nasıl değiştiği, okuldan arkadaşların şu an nerelerde oldukları. Umurumdaydı sanki. O yer ve zamandan çok uzaklardaydım şimdi. Üstüne üstlük hakkında konuştukları her şey bana İzumi'yle yaşadıklarımızı hatırlatıyordu. Doğup büyüdüğüm yerle ilgili söyledikleri her şey İzumi'yi o iğrenç dairede tek başına hayal etmeme yol açıyordu. *Artık çekici değil*, demişti arkadaşım. *Çocuklar ondan korkuyor*. Bu iki satırı bir türlü aklımdan atamamıştım.

Bir de İzumi'nin beni asla affetmediği gerçeğini.

Aslında sadece barın ücretsiz tanıtımını yapmak istemiştim fakat makale çıktıktan bir süre sonra derginin hakkımda yazmasına izin verdiğime pişman olmuştum. İzumi'nin makaleyi görmesi istediğim en son şeydi. Geçmişte yaşadıklarımızdan hiç yara almadan böyle dertsiz tasasız yaşadığımı görürse nasıl hissederdi?

Bir ay kadar sonra eski arkadaşların ziyareti kesildi. Galiba dergilerin püf noktası buydu: sizi bir dakikalığına şöhret yapıyorlar, sonra *puuf!* Unutuldunuz gitti. Rahat bir nefes almıştım. En azından İzumi gelmemişti. Muhtemelen *Brutus* abonesi değildi.

Birkaç hafta geçince, makalenin gürültüsü patırtısı unutulunca, son arkadaş kendini gösterdi.

Şimamoto.

Kasım ayının ilk pazartesi akşamıydı. Orada, Robin's Nest'in (caz kulübünün adı, sevdiğim, eski bir şarkının ismi) barında oturmuş, sessizce bir kadeh daiquiri yudumluyordu. Ben de aynı barda, üç sandalye ötede, onun Şimamoto olduğundan bihaber oturuyordum. Muhteşem bir kadının bara girdiğini fark etmiştim, ama o kadar. Yeni bir müşteri; diye not düşmüştüm aklıma. Onu daha önce görmüş olsaydım mutlaka hatırlardım; o derece dikkat çekiciydi. Her kimi bekliyorsa, diye düşündüm, çok geçmeden buralarda olur. Kadınların bir barda asla tek başına içmediklerini düşündüğümden değil. Tek kadınların bazıları erkeklerin onlara yanaşmasını muhtemel görür; diğerleri ise bunu daha çok umut ederler. Kimin ne olduğunu her zaman kestirebilmişimdir. Fakat bu kadar güzel bir kadın tek başına dışarıda içmezdi. Böyle bir kadın erkeklerin yanaşmalarından ürkecek türden değildi. Belki biraz baş ağrısı olurdu sadece.

Ona fazla dikkat etmememin nedeni buydu. Tabii ki ilk

girdiğinde onu inceledim ve sık sık şöyle bir baktım. Çok hafif makyaj yapmıştı ve pahalı görünümlü bir takım giymişti –açık bej rengi kaşmir ceket ve mavi ipek bir elbise. Ceketi bir kâğıt kadar ince duruyordu. Elbisesiyle mükemmel uyumlu olan çantasını bar masasının üzerine koymuştu. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemedim. Tam yaşında olduğunu söyleyebilirim sadece.

Güzelliği nefesinizi kesiyordu yine de onun bir film yıldızı veya manken olduğunu düşünmedim. Böyleleri sık sık barıma uğrardı ama hepsinin insan içine çıktıklarından haberdar üstlerine sinmiş o dayanılmaz *ben* diyen havasını hissederdiniz. Ama bu kadın farklıydı. Gayet rahat, çevreyle oldukça uyumluydu. Çenesini ellerine dayayarak barın üzerinde durmuş, kendini piyano üçlüsünün müziğine kaptırmış, bu süre boyunca çok anlamlı bir şarkı sözüne takılmış gibi kokteylini yudumluyordu. Birkaç dakikada bir benim olduğum yere doğru bakıyordu. Fiziksel olarak bunu hissediyordum. Aslında bana bakmadığından hiç şüphem yoktu.

Her zamanki kıyafetlerimi giymiştim –Luciano Soprani takım, Armani gömlek ve kravat. Rossetti ayakkabılar. İster inanın ister inanmayın ne giydiğine önem veren biri değilimdir. Temel kuralım kıyafete mümkün olduğunca az para harcamaktır. İş dışında kot pantolon ve süveter giyerdim. Ama iş konusunda kendime ait küçük felsefem vardı: Müşterilerimde görmek istediğim türden kıyafetler giyiyordum. Bu sayede çalışanlarım daha özenli oluyordu ve hedeflediğim o üstün havayı yaratıyordum. Dolayısıyla da bara her gelişimde kaliteli bir takım ve kravat giydiğimden emin oluyordum.

Barda kokteyllerin doğru şekilde karıştırıldığını kontrol edip bir gözüm müşterilerde, piyano üçlüsünü dinliyordum. İçerisi başta neredeyse ağzına kadar doluydu fakat saat dokuzdan sonra yağmur yağmaya başladı ve müşteri sayısı azaldı. Saat ona geldiğinde yalnız üç beş masa kalmıştı. Bar-

daki kadın hâlâ orada, daiquiri'siyle yalnız başına oturuyordu. Onun hakkında daha çok meraklanmaya başlamıştım. Kimseyi beklemiyor da olabilirdi. Ne saatine ne de girişe bir kere bile bakmadı.

Sonunda çantasını aldı ve iskemleden indi. Saat neredeyse on birdi. Eve metroyla gidecekseniz kalkma zamanıydı. Yavaşça, hatta ilgisiz bir şekilde bana doğru geldi ve bitişiğimdeki iskemleye oturdu. Hafif bir parfüm kokusu burnuma çarptı. İskemleye yerleştikten sonra çantasından bir paket Salem çıkararak bir tanesini ağzına götürdü. Bütün bunları göz ucuyla seyrediyordum.

Bana "Ne kadar güzel bir bar" dedi.

Kafamı okumakta olduğum kitaptan kaldırarak anlamsızca yüzüne baktım. Hemen sonra kafamda bir şeyler çaktı – sertçe. Göğsüme ağır bir yük binmiş gibi sanki.

"Teşekkürler" dedim. Burasının benim olduğunu biliyor olmalıydı. "Hoşunuza gittiğine sevindim."

"Evet, çok hoş." Gözlerimin içine derin derin baktı ve gülümsedi. Muhteşem bir gülümseme. Dudakları birbirinden ayrılarak gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşturmuştu. Gülümsemesi eski hatıraları uyandırmıştı –ama hangi hatıraları?

"Müziği de seviyorum." Piyano üçlüsünü işaret etti. "Çakmağınız var mı?" diye sordu.

Ne kibrit ne de çakmağım vardı. Barmeni çağırıp barın kibritlerinden bir kutu getirmesini istedim. Sigarasını yaktım.

"Teşekkürler" dedi.

Doğrudan ona baktım. Sonunda anlamıştım.

İsmi dudaklarımdan dökülüvermişti, Şimamoto.

Biraz bekledikten sonra, "Anlaman zaman aldı" dedi gözlerinde muzip bir ifadeyle. "Belki de hiç fark etmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Dilim tutulmuş, hakkında sadece birkaç şey duyduğum teknoloji harikası bir makinenin karşısındaymışım gibi öyle-

ce bakakalmıştım. Karşımdaki resmen Şimamoto'ydu. Ama henüz bu gerçekliği idrak edememiştim. Onu çok, çok uzun zamandır düşünüyordum ve bir daha asla göremeyeceğimden emindim.

"Takım elbisen çok hoş" dedi. "Çok çekici."

Bir şey söylemeden kafa salladım. Kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmamıştı.

"Şunu bil, Hacime. Eskisinden çok daha yakışıklısın. Vücudun daha iyi."

"Çok sık yüzüyorum" diyebildim sonunda. "Ortaokulda başladım ve o zamandan beri yüzüyorum."

"Yüzmek çok eğlenceli görünüyor. Hep böyle düşünmüşümdür."

"Öyle. Ama biraz pratikle herkes öğrenebilir, bilirsin" dedim. Kelimelerin ağzımdan çıkmasıyla bacağını hatırlamam bir oldu. *Neden bahsediyorsun sen Allah aşkına?* diye sordum kendi kendime. Ne yapacağımı şaşırmış, doğru kelimeleri bulmak için bocalıyordum. Ama kelimeler uçup gitmişti. Ceketimin ceplerini yoklayarak bir paket sigara aradım. Ve sonunda hatırladım. Sigarayı beş yıl önce bırakmıştım.

Şimamoto sessizce beni izledi. Yüzünde kocaman bir tebessümle elini kaldırdı ve bir daiquiri daha söyledi. Gerçek, samimi bir tebessüm. Güvende olması için bütün resmi sarmalayıp götürmek isteyeceğiniz türden bir tebessüm.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ maviyi seviyorsun" dedim.

"Evet. Her zaman sevmişimdir. İyi bir hafızan var."

"Senle ilgili hemen her şeyi hatırlıyorum: kalemini açma şeklini, çayına kaç şeker attığını."

"Kaç şeker atıyormuşum?"

"İki."

Gözlerini biraz kıstı ve yüzüme baktı.

"Bana bir şeyler söyle, Hacime" diye başladı. "Sekiz yıl öncesiyle ilgili –beni neden takip ettin?"

Derin bir nefes aldım. "Onun sen olup olmadığını bilmiyordum. Tıpkı senin gibi yürüyordu. Ama sana benzemeyen bir şeyler de vardı. Seni takip ettim, çünkü emin olamadım. Takip etmek doğru kelime değil. Konuşmak için doğru zamanı kolluyordum sadece."

"Peki, neden konuşmadın? Neden sadece gelip ben olup olmadığıma bakmadın? Böylesi daha hızlı olurdu."

"Bilmiyorum" diye yanıtladım. "Bir şeyler beni engelledi. Tutulup kalacaktım sanki."

Hafifçe dudağını ısırdı. "Onun sen olduğunu anlamadım tabii ki. Tek düşünebildiğim birinin beni takip ettiği ve korkuya kapıldığımdı. Cidden. Dehşete düşmüştüm. Ama taksiye binip sakinleşme şansı bulduğumda aklıma geldi. Hacime olabilir miydi?"

"Şimamoto-san, bana bir şey verdiler. O adamla nasıl bir alakan olduğunu bilmiyorum ama bana..."

İşaretparmağını dudaklarına götürdü ve başını hafifçe salladı. *Bununla ilgili konuşmayalım, olur mu,* der gibiydi. *Lütfen bu konuyu tekrar açma.*

"Evli misin?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"İki de çocuk" diye yanıtladım. "İkisi de kız. Hâlâ küçükler."

"Ne kadar güzel. Bence kız çocukları sana yakışıyor. Sebebini açıklayamam ama öyle."

"Sanırım."

"Evet –her nedense" diyerek gülümsedi. "Ama en azından tek çocuklu değilsin."

"Planladığımdan değil. Sadece olaylar öyle gelişti."

"Nasıl bir his? Merak ediyorum. İki kız sahibi olmak."

"Dürüst olmak gerekirse, biraz garip. Büyük kızımın anaokulundaki çocukların yarısından fazlası tek çocuk. Bizden sonra dünya değişti. Şehir merkezinde tek çocuk sayısı fazla, istisna değiller."

"Sen ve ben çok erken doğmuşuz."

"Belki de" dedim. "Belki de dünya bize daha çok yakınlaşıyordur. Onları bazen evde beraber oynarken gördüğümde hayret ediyorum. Çocuk büyütmede bütünüyle bambaşka bir yol. Ben çocukken hep tek başıma oynardım. Herkesin de tek oynadığını düşünürdüm."

Piyano üçlüsü "Corcovado" versiyonunu bitirdi ve müşteriler alkışladı. Her zamanki gibi saat ilerledikçe üçlü daha sıcak, daha samimi çalıyordu. Parçalar arasında piyanist kırmızı şarap, bas gitarcı sigara içiyordu.

Şimamoto kokteylinden yudumladı. "Hacime, buraya gelirken gelip gelmeme konusunda pek emin değildim. Bu karar için neredeyse bir ay kıvranıp durdum. Barın olduğunu öylesine göz gezdirdiğim dergilerden birinden öğrendim. Bir yerlerde bir hata olduğunu düşündüm. Onca insan içinden senin gibi birinin bar işletmesi! Ama hem fotoğrafın vardı hem de ismin yazıyordu. Eski mahallemden kadim dostum Hacime. Seni gördüğüme, fotoğraftan olsa bile sevinmiştim. Yine de yüz yüze görüşmenin iyi bir fikir olup olmadığına emin değildim. Kim bilir belki ikimiz için de daha iyi olurdu. Belki keyfinin yerinde ve mutlu olduğunu bilmek yeterliydi."

Onu sessizlik içinde dinledim.

"Ama senin burada olduğunu öğrendikten sonra hiç olmazsa bir kere bile uğramamak zaman kaybı olur diye düşündüm, dolayısıyla da buradayım. Karşıya oturup seni seyrettim. Eğer beni fark etmezse diye geçirdim içimden, hiçbir şey söylemeden buradan ayrılabilirim. Ama buna dayanamazdım. O kadar çok anıyı canlandırdın ki merhaba demek zorunda kaldım."

"Neden?" diye sordum. "Demek istediğim, neden beni görmemenin daha iyi olacağını düşündün?"

Parmağını kokteyl bardağının kenarında gezdirirken düşünceye dalmıştı. "Seni görmeye gelirsem hakkımdaki her şeyi bilmek isteyeceğini düşündüm. Evli miydim, nerede yaşıyor-

dum, neler yapmıştım ve bunun gibi şeyler. Haklı mıyım?"

"Yani, evet bu tür şeyler konuşulurdu."

"Tabii ki."

"Ama galiba bunlar hakkında konuşmamayı yeğliyorsun?"

Kafası karışıkmış gibi gülümseyerek başını salladı. Bir gülüşünde milyonlarca değişik ifade vardı. "Bu doğru. O tür şeylerle ilgili konuşmak istemiyorum. Lütfen nedenini sorma. Sadece kendi hakkımda konuşmak istemiyorum. Garip kaçtığını biliyorum, gecenin gizemli kadını falan olmaya çalışıp hava atmak istiyormuşum gibi görünebilir. İşte bu yüzden seni görmesem daha iyi olur diye düşünmüştüm. Kibirli, tuhaf bir kadın olduğumu düşünmeni istemedim. Buraya gelmek istememenin bir nedeni buydu."

"Diğeri neydi?"

"Hayal kırıklığına uğramak istemedim."

Elinde tuttuğu bardağa baktım. Doğrudan ona, omuz hizasındaki saçlarına, şekilli dudaklarına ve o derin, sonsuz kahverengi gözlerine baktım. Gözkapaklarının hemen üstündeki küçük bir çizgi onun düşünceli görünmesine neden oluyordu. O çizgi bana çok uzaktaki ufku hatırlatıyordu.

"Seni çok severdim bu yüzden seni sırf hayal kırıklığına uğramak için görmek istemedim."

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Başıyla hafifçe olumsuzladı. "Seni şuradan izliyordum. İlk önce, başka biri gibi duruyordun. Takım elbiseyle çok daha iri görünüyordun. Ama daha yakından baktığımda o bildiğim Hacime olduğunu fark ettim. Hareketlerinin on iki yaşından beri neredeyse hiç değişmediğini biliyor muydun?"

"Yok hayır." Gülmeye çalıştım fakat beceremedim.

"Ellerini kımıldatma şeklin, gözlerin, parmak uçlarınla sürekli bir şeylerle oynaman, bir şeye bozulmuş gibi kaşlarını çatman –zerre kadar değişmemişler. Armani takımın altında eski, bildik Hacime duruyor."

"Armani değil" diye düzelttim. "Gömlek ve kravat öyle, ama takım değil."

Gülümsedi.

"Şimamoto-san" diyerek başladım. "Çok uzun zamandan beri seni görmek istediğimi sen de biliyorsun. Seninle konuşmayı. Sana anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki."

"Ben de seni görmek istedim" dedi. "Ama asla gelmedin. Bunun farkındasın, değil mi? Ortaokul için başka bir kasabaya gittikten sonra seni bekledim. Neden gelmedin? Gerçekten çok üzülmüştüm. Yeni ortamında yeni arkadaşlar bulup beni tamamen unuttuğunu düşündüm."

Şimamoto sigarasını kül tablasına bastırarak söndürdü. Tırnaklarına cila sürmüştü. El sanatı harikası gibi duruyorlardı, parlak fakat kendini tam göstermeyen.

"Korkuyordum. Sebebi bu" dedim.

"Korkmak?" diye sordu. "Neden korkuyordun, benden mi?"

"Hayır. Senden değil. Reddedilmekten korkuyordum. Hâlâ çocuktum. Gerçekten beni beklediğini düşünemiyordum. Beni geri çevirmenden deli gibi korkuyordum. Evine gelip canını sıkmak istemedim. Böylece gelmeyi kestim. Kırılıp incinmektense beraber geçirdiğimiz zamanın anılarıyla yaşamaya devam etmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Başını öne eğdi ve elindeki *kaju*'yu[3] yuvarladı. "İşler kolay yoluna girmiyor değil mi?"

"Evet, öyle."

"Ama aslında arkadaşlığımız çok daha uzun sürebilirdi. Tek bir arkadaşım bile olmadan ortaokul ve liseye hatta üniversiteye devam ettim. Hep yalnızdım. Yanımda olmanın ne kadar muhteşem olabileceğini düşündüm hep. Gerçekte yanımda olamasan bile yazışabilirdik. Her şey çok daha farklı olabilirdi. Hayata karşı daha sağlam durabilirdim." Bir süre sessiz kaldı. "Sebebini bilmiyorum ama tam olarak ortaokula başla-

3. Hint fıstığı, pahalı bir kuruyemiş. (ç.n.)

dığım sırada okul hayatım inişe geçti. Bu durum daha da içime kapanmama neden oldu. Kısır bir döngü de diyebilirsin."

Başımla onayladım.

"İlkokula kadar iyiydim ama sonrası felaketti. Dipsiz bir kuyuya düşmüş gibiydim."

Bu hissi tanıyordum. Üniversite ve Yukiko'yla evlenmem arasında geçen sekiz yılda ben de böyle hissetmiştim. Bir şey kötü gider ve bütün taşlar devrilir. Kendinizi kurtarmanın hiçbir yolu yoktur. Ta ki biri sizi çekip çıkarana kadar.

"Bu sakat bacağa sahiptim ve diğer insanların yaptıklarını yapamıyordum. Sadece kitap okudum ve kendime döndüm. Ve katılaştım. Dışarıya karşı duruşumu kastediyorum. Böylece sonunda çoğu insan benim kibirli, kendini beğenmiş biri olduğum fikrine vardı. Belki de öyle biri olmuştum."

"Baş döndürücü görünüyorsun" dedim. Dudaklarının arasına bir sigara daha yerleştirdi. Bir kibrit çakıp sigarasını yaktım.

"Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ama sen zaten bunu devamlı duyuyorsundur."

Şimamoto gülümsedi. "Pek sayılmaz. Aslında yüzümü o kadar da beğenmiyorum. Dolayısıyla bunları söylediğine sevindim. Maalesef diğer kadınlar benden pek hoşlanmazlar. Şöyle düşündüğüm zamanlar çok olmuştur: *İnsanların güzel olduğumu söylemesini istemiyorum. Sadece sıradan bir kız olup herkes gibi arkadaşlarım olsun istiyorum.*"

Barın üstünde duran elini kaldırıp yumuşakça elimi sıktı. "Ama hayattan zevk aldığına seviniyorum."

Sessiz kaldım.

"Sen mutlusun, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. En azından mutsuz değilim, yalnız da."

Bir dakika sonra ekledim, "Ama bazen hayatımın en mutlu günlerinin sizin evin salonunda beraber müzik dinlerken geçirdiğim fikrine kapılıyorum."

"Biliyor musun o CD'leri hâlâ saklıyorum. Nat King Cole, Bing Crosby, Rossini, *Peer Gynt* süit ve diğerleri. Her biri duruyor. Babam öldüğünde bana bıraktığı hatıralar. Onlara çok iyi bakıyorum, şimdi bile tek bir çizikleri yok. Plaklara nasıl özenli davrandığımı sen de bilirsin."

"Baban öldü demek."

"Beş yıl önce, bağırsak kanserinden. Korkunç bir ölüm şekli. O kadar da sağlıklıydı."

Babasıyla birkaç kez karşılaşmıştım. Bahçelerinde yetişen meşe ağacı kadar güçlü olması dikkatimi çekmişti.

"Annen iyi mi?" diye sordum.

"Hımın. Sanırım evet."

Ses tonundan huzursuz olmuştum. "Aranız pek iyi değil anlaşılan?"

Şimamoto daiquiri'sini bitirdi, bardağı tezgâha koydu ve barmeni çağırdı. "Önerebileceğiniz yerel özel bir kokteyl var mı?"

"Birden fazla özel kokteylimiz var" dedim. "En popüler olanı Robin's Nest'tir. Kendi kendime uydurduğum bir şey. Temelde rom ve votka kullanılıyor. İçimi kolaydır ama fena çarpar."

"Kadınları ayartmak için birebir görünüyor."

"Evet, kokteyllerin püf noktasının bu olduğunu düşünürüm ben de."

Gülümsedi. "Peki, bir tane deneyeceğim."

Kokteyl önüne konduğunda rengine baktı ve denemek için bir yudum aldı. Gözlerini kapattı ve tadını almaya çalıştı. "Zor anlaşılan bir tadı var, değil mi?" dedi. "Tam olarak tatlı veya ekşi değil. Hafif ve basit. Bu kadar yetenekli olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben bir raf bile yapamam. Bir arabanın yağ filtresinin nasıl değiştiğine dair hiçbir fikrim yok. Zarfın üzerine pulu bile doğru düzgün yapıştıramam. Bir de sürekli yanlış numaraları tuşlarım. Ama insanların sevdiği birkaç orijinal kokteyl yapmayı başardım."

İçkisini bir bardak altlığında bekletti ve bir süre ona öylece baktı. Bardağa hafifçe dokunduğunda yukarıdan gelen ışığın yansıması belli belirsiz titredi.

"Annemi uzun zamandır görmedim. On yıl kadar önce büyük bir tartışma yaşadık ve o günden sonra kendisini pek görmedim. Babamın cenazesinde birbirimizi gördük elbette."

Piyano üçlüsü orijinal blues şarkısını bitirip "Star-Crossed Lovers"[4] şarkısına başladı. Ben barda olduğum zamanlar piyanist, favorim olan bu şarkıyı daha sık çalardı. Ellington'ın en iyi bilinen parçalarından biri değildi, onunla ilgili özel bir anım da yoktu zaten; onu bir kere duymuş ve beynimde bir yere koymuştum. Üniversiteyle şu ruhsuz yayınevi yılları arasında *Such Sweet Thunder* albümünü ve "Star-Crossed Lovers" şarkısını defalarca üst üste dinlemiştim. Parçada Johnny Hodges'ın duygulu, zarif solosu vardı. Ne zaman bu uyuşuk, güzel melodiyi duysam o günleri hatırlarım. Hayatımın mutlu zamanlarından biri olarak tanımlayamam elbet, kendim gibi yaşadığım, tatmin edilemeyen arzularla dolu karmakarışık bir dönem. Daha genç, daha aç ve daha yalnızdım. Yine de tepeden tırnağa kadar kendimdim. Müziğin her notasını, okuduğum her satırı hissedebiliyor, kendi içime akıyordum. Sinirlerim bıçak kadar keskindi, gözlerim delip geçen bir ışıkla parıldıyordu. Ne zaman bu müziği duysam bir aynadan bana bakan gözlerimi anımsarım.

"Ben" dedim, "bir keresinde orta son sınıftayken seni görmeye geldim. Kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki daha fazla dayanamadım. Seni aramayı denedim ama kimse cevap vermedi. Sizin eve giden trene bindim fakat kapıda başkasının adı yazıyordu."

"Babamın tayini çıktı ve sen gittikten iki sene sonra taşındık. Enoşima'nın yakınında bir yere, Fucisava'ya. Üniversiteye başlayana kadar orada kaldım. Sana yeni adresimizin

4. "Talihsiz Âşıklar." (ç.n.)

de yazdığı bir kart attım, gelmedi mi?"

Başımla olumsuzladım. "Almış olsam mutlaka sana yazardım. Yine de enteresan. Postada yanlışlık falan olmalı."

"Ya da biz sadece şanssızdık" dedi. "Bir dizi yanlışlık oluyor ve biz birbirimizi özlüyoruz. Ama yine de seninle ilgili şeyleri öğrenmek istiyorum. Nasıl bir hayatın olduğunu."

"Gözyaşlarına boğulabilirsin" dedim.

"Olsun, yine de duymak istiyorum."

Dolayısıyla neler yaptığımı kısaca özetledim. Lisede bir kız arkadaşım olduğunu ve onu nasıl incittiğimi. Ona bütün kanlı detayları anlattım. Olayların nasıl gelişip o kızı yaraladığımı açıkladım. Ve sonunda kendimi de yaraladığımı. Üniversiteye Tokyo'ya nasıl gittiğimi ve eğitim üzerine çalışan bir yayınevinde işe başladığımı. Yirmili yaşlarımın yalnızlık ve arkadaşsızlıkla dolu olduğunu. Kadınlarla çıktığımı ama nasıl mutsuz olduğumu. Liseden mezun olup Yukiko'yla nasıl evlendiğimi, neredeyse hiçbir kadını sevemediğimi. Onu ne kadar sık düşündüğümü, birbirimizi görmenin bir saat için bile olsa nasıl muhteşem olabileceğini. Gülümsedi.

"Beni mi düşündün?"

"Sürekli."

"Ben de seni düşündüm" dedi. "Ne zaman kendimi kötü hissetsem. Sen benim sahip olduğum tek arkadaşımdın, Hacime." Bar tezgâhındaki elinin üstüne yaslanan çenesi birden düştü, bedenindeki tüm kuvveti çekilmiş gibi gözlerini kapattı. Parmağında yüzük yoktu. Elleri titredi. Sonunda gözlerini usulca açarak saatine baktı. Ben de baktım. Neredeyse geceyarısıydı.

Çantasını kaptı ve iskemleden aşağı indi.

"İyi geceler. Seni gördüğüme sevindim."

Kapıya doğru yürürken arkasından baktım. "Taksi çağırayım mı? Yağmur yağıyor, bu havada taksi bulamayabilirsin. Eve taksiyle dönmeyi düşünüyorsan eğer."

Şimamoto başını hayır anlamında salladı. "Sorun değil.

Endişelenme. Başımın çaresine bakabilirim."

"Gerçekten hayal kırıklığına uğramadın, değil mi?" diye sordum.

"Senle ilgili mi?"

"Evet."

"Hayır, uğramadım." Gülümsedi. "İçin rahat olsun. Ama bu takım –Armani değil mi?"

Bacağını eskiden olduğu gibi sürümüyordu. Çok hızlı hareket etmiyordu, yakından baktığınızda yürüyüşüyle ilgili yapay bir şeyler hissediyordunuz ama bütüne bakılınca gayet normal görünüyordu.

"Dört sene önce bir operasyon geçirdim" dedi neredeyse mahcup bir ifadeyle. "Yüzde yüz diyemem ama eskisi kadar kötü değil. Kemiklerin törpülenip birbirine kaynaştırılmasıyla dolu büyük bir operasyondu. Ama işler yolunda gitti."

"Bu çok iyi. Bacağın şimdi iyi görünüyor" dedim.

"Öyle" dedi. "Muhtemelen doğru bir karardı. Gerçi bunun için biraz fazla beklemişim."

Vestiyerden mantosunu alarak giymesine yardım ettim. Yanımda dururken, boyunun uzun olmadığını fark ettim. Enteresandı. On iki yaşındayken neredeyse aynı boydaydık.

"Şimamoto-san, seni tekrar görecek miyim?"

"Muhtemelen" diye yanıtladı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Rüzgârsız bir günde göğe yükselen bir nefeslik duman gibiydi. "Muhtemelen."

Kapıyı açarak dışarı çıktı. Beş dakika sonra merdivenlerden çıkıp sokağa baktım. Taksi bulamayacağından korkmuştum. Hâlâ yağmur yağıyordu. Şimamoto artık görünürde yoktu. Sokaklar terk edilmişti. Gelip geçen araçların ışıkları ıslak kaldırıma yansıyordu.

Belki de bir yanılsamaydı, diye düşündüm. Yağmura bulanmış ıslak caddeleri izleyerek orada uzun süre kaldım. Bir kez daha saatlerce yağmuru izleyen on iki yaşındaki bir ço-

cuk olmuştum. Yağmura uzun bir süre bak, kafanda hiçbir düşünce olmadan ve dünyanın gerçekliğinden uzaklaşarak, yavaş yavaş gevşeyen bedenini hisset. Yağmurun hipnotize edici gücü vardı.

Fakat bu bir serap değildi. Bara geri döndüğümde bir bardak ve kül tablası onun oturduğu yerde duruyordu. Her birinde hafif ruj lekesiyle, kibarca söndürülmüş bir çift sigara izmariti kül tablasındaydı. Oturdum ve gözlerimi kapadım. Müziğin yankısı beni tek başıma bırakarak uzaklaştı. Yağmur bu tatlı karanlıkta sessizce düşmeye devam etti.

9

O günden sonra Şimamoto'yu uzun süre görmedim. Her akşam Robin's Nest'in barında oturarak vakit geçiriyordum. Bir yandan kitap okurken gözümü kapıya dikerek her gelene bakıyordum. Ama gelmedi. Onu kızdıracak yanlış bir şeyler yaptığımdan veya söylediğimden korkuyordum. O gece konuştuğumuz her şeyi harfi harfine gözden geçirdim. Ama hiçbir şey çıkmadı. Belki de onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Büyük olasılıkla. Harika görünüyordu ve bacağı düzelmişti. Böyle bir kadının benimle ne işi olurdu ki zaten?

Sene sonuna gelmiştik, yılbaşı geçmişti ve otuz yedinci yaş günüm gelip çattı. Ocak ayı aniden bitiverdi. Onu beklemekten vazgeçtim, Robin's Nest'e nadiren uğramaya başladım. Oraya gidince Şimamotoyu hatırlıyor, boşu boşuna müşterilerin arasında onu arıyordum. Diğer barıma gidip kitap sayfalarının arasında geziniyor amaçsızca oyalanıyordum. Ne yaparsam yapayım, hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Hayatındaki tek arkadaşının ben olduğumu söylemişti. Buna sevinmiş ve tekrar arkadaş olabileceğimize dair umutlanmıştım. Onunla bir sürü konudan konuşmak, fikrini sormak istiyordum. Kendisi hakkında konuşmak istemiyorsa da dert değildi. Sadece onu görebilmek, konuşabilmek yeterliydi.

Ama gelmedi. Beni görmeye gelemeyecek kadar meşgul diye düşündüm ama üç ay çok uzun bir arayd. Beni görmeye gelemese bile en azından bir telefon açabilirdi. Beni tama-

men unuttuğuna karar verdim. Ne de olsa onun için bir değerim yoktu. Kalbimin ortasında bir delik açılmış gibi içimi acıtıyordu bu. Bir daha gelebileceğini asla söylememeliydi. Vaatler –böyle belirsiz olanları dahi– insanın aklına takılıp kalır.

Fakat şubat başlarında, yine yağmurlu bir gecede yeniden belirdi. Sakin fakat dondurucu bir yağmurdu. Bir şekilde denk gelmiş, Robin's Nest'e normalden erken uğramıştım. Müşterilerin şemsiyeleri dondurucu yağmurun kokusunu taşıyordu. Bir tenor saksofon ustası birkaç parça için her zamanki piyano üçlüsüne eşlik etmişti. Oldukça ünlü bir sanatçıydı ve bardaki kalabalık hareketlenmişti. Hep olduğu gibi barın köşesindeki iskemleye oturmuş kitap okuyordum. Şimamoto usulca yanımdaki iskemleye oturdu.

"İyi akşamlar" dedi.

Kitabı masaya koydum ve ona baktım. Gözlerime inanamamıştım.

"Bir daha gelmeyeceğine neredeyse emindim."

"Beni bağışla" dedi. "Kızdın mı?

"Kızmadım. Bu tür şeylere kızmam. Burası bir bar sonuçta. İnsanlar canları istediğinde gelir ve ayrılmak isteyince de giderler. Benim işim onları beklemek."

"Şey, yine de kusura bakma. Açıklayamam ama gerçekten gelemedim."

"Yoğun muydun?"

"Hayır, yoğunluktan değil" diye yanıtladı usulca. "Sadece buraya uğrayamadım."

Yağmurdan saçları ıslanmıştı. Bir çift yağmur damlası anlından aşağı süzüldü. Garsondan havlu getirmesini rica ettim.

"Teşekkürler" dedi ve saçlarını kuruladı. Bir sigara çıkarıp çakmağıyla yaktı. Islak ve yağmurdan üşümüş parmakları hafifçe titriyordu.

"Başta sadece çiseliyordu. Taksiyle gideceğimi düşün-

düğüm için yağmurluk giydim. Ama bir baktım onca yolu yürüyerek buraya kadar gelmişim."

"Sıcak bir şeyler içmek ister misin?"

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Teşekkürler, iyiyim."

Bu gülümsemesi, bir an için geçen üç ayı unutturmuştu.

"Ne okuyorsun?" dedi eliyle kitabımı işaret ederek.

Kitabı gösterdim. Vietnam Savaşı'ndan sonraki Sino-Vietnam sınır çatışmalarının hikâyesi. Şöyle bir çevirip baktı ve geri verdi.

"Artık roman okumuyorsun?"

"Okuyorum ama eskisi kadar değil. Yeni çıkan romanlardan haberim yok. Sadece eski romanları, genelde de on dokuzuncu yüzyılda yazılanları seviyorum."

"Yeni romanlarla neden aran yok?"

"Galiba hayal kırıklığına uğrayacağımdan korkuyorum. Beş para etmeyen romanları okuyunca boşa vakit harcadığımı hissediyorum. Her zaman böyle değildim aslında. Önceleri bol bol zamanım vardı, işe yaramadığını düşündüğüm romanları bana bir şeyler katar diye okurdum yine de. Şimdi daha farklı. Yaşlanıyorum galiba."

"Aslında evet, yaşlandığın doğru" dedi afacan bir gülümsemeyle.

"Peki ya sen? Eskisi gibi bol kitap okuyor musun?" diye sordum.

"Evet, her zaman. Yeni kitaplar, eski kitaplar. Romanlar ve diğer şeyler. Boş kitaplar, hoş kitaplar. Muhtemelen bu konuda senin tersinim –zaman öldürmek için de okuyabiliyorum."

Barmene bir Robin's Nest kokteyl söyledi. Aynısından bir tane de ben söyledim. İçkisinden bir yudum alıp ağzında hafifçe çalkalayarak bardağı yerine koydu.

"Hacime, neden buradaki kokteyller diğer yerlerdekinden her zaman daha iyi?"

"Çünkü onları bu kıvama getirmek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz" diye yanıtladım. "Çaba yoksa sonuç da yoktur."

"Ne tür bir çaba peki bu?"

Ciddi bir konsantrasyonla buz parçalarıyla kokteyli karıştıran genç barmeni göstererek, "Şu adam mesela" dedim. "Ona çok para ödüyorum. Diğer çalışanlar açısından sır olan bir noktadır bu. Yüksek maaşın nedeni mükemmel içkiler yaratma yeteneğidir. Çoğu insan bunu fark etmez ama iyi kokteyller yetenek gerektirir. Biraz çalışarak herkes az çok kokteyl yapabilir. Birkaç aylık eğitimle standart tattaki kokteylleri öğretirsin –birçok barda sunulanlardan. Ama işi bir adım öteye götürmek istiyorsan ender bir yeteneğe ihtiyacın vardır. Tıpkı piyano çalmak, resim yapmak veya yüz metre koşusu gibi. Örneğin ben: gayet başarılı kokteyller yapabildiğimi düşünüyorum. Çalıştım ve pratik yaptım. Ama onunla yarışmama imkân yok. Aynı oranda alkol koyuyor, eşit sürede çalkalıyor yine de aynı tadı yakalayamıyorum. Nedenini bilmiyorum. Buna sadece yetenek diyebiliyorum. Sanat gibi. Sadece belli insanların geçebileceği bir çizgi var. Eğer yetenekli birini bulduysan ona iyi bakmalı ve gitmesine asla müsaade etmemelisin. İyi para ödemeyi saymıyorum bile." Barmen eşcinseldi dolayısıyla bazen diğer eşcinseller barda toplanıyordu. Sakin bir gruptu ve dert olmuyorlardı. Genç barmeni gerçekten seviyordum, bana güveniyor ve çok çalışıyordu.

"Belki de sen işleri idare etme konusunda göründüğünden daha da yeteneklisindir" dedi Şimamoto.

"Korkarım değihm" dedim. "Tam anlamıyla bir işadamı olduğumu düşünmüyorum. Sadece bir şekilde iki küçük barın sahibi oldum. Bir üçüncüsünü açmayı veya şu andakinden daha fazla kazanmayı planlamıyorum. Yaptığım şeye yetenek diyemezsin. Ama bazen durup düşünürüm, kafamda müşteri olduğumu canlandırırım. Müşteri olsam ne tür bir bara gider ne

tür şeyler yiyip içmek isterdim diye. Yirmili yaşlarda bir genç olsam kız arkadaşımı nasıl bir yere götürmek isterdim? Ne kadar harcardım? Nerede yaşar ve gece kaça kadar dışarıda kalabilirdim? Her çeşit senaryoyu. Daha çok senaryo kurdukça aklımdaki barın resmi daha da netleşti."

Şimamoto balıkçı yaka bir süveter ve uçuk mavi bir etek giymişti. Küpeler kulaklarında parıldıyordu. Üstüne tam oturan süveteri memelerini belli ediyordu. Bir an için nefes almakta zorlandım.

"Devam et" dedi. O mutlu gülümseme bir kere daha dudaklarında belirdi.

"Neye?"

"İş felsefene" dedi. "Bu tür konuşmalarını dinlemeyi seviyorum."

Yüzüm biraz kızardı ki bu uzun zamandır başıma gelmemişti. "Buna iş felsefesi diyemem aslında. Bilirsin işte, bu tür süreçleri çocukluğumdan beri düşünürüm: her konuya kafa yormak, hayal gücüme izin vermek. Beynimde düşsel bir yer kurmak ve yavaş yavaş detayları eklemek. Bana uyması için orasını burasını değiştirmek. Anlattığım gibi, üniversite bittikten sonra uzun bir süre ders kitapları yayımlayan bir firmada çalışmıştım. O iş tam bir ömür törpüsüydü. Hayal gücüne zerre kadar yer yoktu. Canımdan bezdirmişti resmen. Artık işe gitmeye dayanamıyordum. Boğuluyor gibi hissediyordum, her geçen gün biraz daha batıyormuşum ve bir gün tamamen yok olacakmışım gibi."

İçkimi yudumlayarak etrafa bakındım. Yağmura rağmen iyi bir kalabalıktı. Tenor saksofon sanatçısı enstrümanını kutusuna yerleştiriyordu. Garsonu yanıma çağırıp adama bir şişe viski götürmesini ve bir şeyler yemek isteyip istemediğini sormasını rica ettim.

"Ama burada işler farklı" diye devam ettim. "Ayakta kalmak için hayal gücünü kullanmak zorundasın. Üstelik fikir-

lerini anında hayata geçirebilirsin. Toplantı yok, yöneticiler yok. Endişelenmen gereken üstlerin veya uymak zorunda olduğun Eğitim departmanı yönergeleri yok. İnan bana bu muhteşem bir şey. Bir şirkette çalıştın mı hiç?"

Tebessüm ederek başıyla olumsuzladı. "Hayır."

"Şanslısın o zaman. Şirketler ve ben bir arada olamıyoruz. Senin için de durumun çok farklı olacağını sanmam. Orada sekiz yıl çalışmak bana yeterince fikir verdi. Cehennem gibi geçen sekiz yıl. Yirmili yaşlarım –insanın en güzel yaşları. Bazen o işten ayrılmak için neden o kadar beklediğimi merak ediyorum. Galiba bulunduğum noktaya gelmek için oralardan geçmem gerekiyordu. Şimdi işimi seviyorum. Bazen barlarımın kafamda yarattığım hayali yerler olduğu hissine kapılıyorum. Gökyüzündeki şatolar. Şuraya biraz çiçekler dikiyor, buraya bir şelale konduruyor, her şeyi kendi ellerimle, itinayla yapıyorum. İnsanlar geliyor, içkilerini yudumluyor, müzik dinliyor ve laflayıp evlerinin yolunu tutuyorlar. Bunca yolu gelerek birkaç bardak içki için çok para harcamayı göze alıyorlar –neden biliyor musun? Çünkü herkes aynı şeyi arıyor: hayal âleminden kopan bir yer, gökyüzündeki şatoları ve kendilerine özel küçük köşeleri."

Şimamoto küçük el çantasından bir Salem çıkardı. Çakmağını çıkarırken bir kibrit çakıp sigarasını yaktım. Sigarasını yakmayı ve gözlerini hafifçe kısıp titreyen aleve bakmasını seviyordum.

"Hayatım boyunca tek bir gün bile çalışmadım" dedi.

"Bir kere bile mi?"

"Bir kere bile. Yarı zamanlı bile çalışmadım. İş hayatı bana bütünüyle yabancı. Sana imrenmemin sebebi de bu. Ben hep yalnızım, kitap okurum. Düşünmek durumunda kaldığım tek şey nasıl para harcayacağım oluyor, nasıl kazanacağım değil." İki elini birleştirerek gerindi. Sağ kolunda altından iki küçük bilezik, sol kolunda ise pahalı görünen altın bir saat vardı. Sanki onları satacakmış gibi uzun süre elleri-

ni bana doğru sergiledi. Sağ elini avucumun içine alarak altın bileziklerine göz gezdirdim. On iki yaşındayken elimi tuttuğu zamanı anımsadım. Nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyordum ve beni nasıl ürperttiğini.

"Bilmem... Nereye para harcayacağını düşünmek en iyisidir belki" dedim. Elini bıraktığımda bir yerlere savrulacakmışım gibi hissettim. "Nasıl para kazanacağının yollarını düşünüp durduğunda bir parçan kayboluyor."

"Yine de hiçbir şey yaratamamanın ne kadar boş hissettirdiğini bilemezsin."

"Düşündüğünden daha fazla şey yarattığına eminim."

"Mesela ne tür şeyler?"

"Göremediğin şeyler" diye yanıtladım. Dizlerimin üzerindeki ellerini inceledim.

Bardağı eline alarak uzun bir süre bana baktı. "Duygu gibi şeyleri mi diyorsun?"

"Evet" dedim. "Bir gün her şey yok olacak. Tıpkı bu bar gibi –sonsuza dek var olamaz. İnsanların zevkleri değişiyor ve her şeyin tepetaklak olması ekonomideki küçük bir dalgalanmaya bakar. Bunu daha önce gördüm; çok uzun sürmez. Etraftaki gördüğümüz her şey kaybolacak ama belli duygular sonsuza dek içimizde kalır."

"Fakat Hacime, sen de bilirsin ki bazı duygular bizimle kaldıkları için acı verirler. Sence de öyle değil mi?"

Saksofon sanatçısı viski için teşekkür etmek için yanımıza geldi. Performansı hakkında övgülerde bulundum.

Şimamoto'ya "Caz sanatçıları bu aralar çok kibar" diye izah ettim. "Ben üniversitedeyken durum böyle değildi. Hepsi hap kullanırdı, en azından yarısı hayattan bezmişti. Yine de bazen seni alıp uzaklara götürecek kadar güzeline de rastlardın. Şincuku'daki kulüplerde hep caz dinlerdim. Hep uzaklara götürülmeyi umardım."

"Bu tür insanları seviyorsun, değil mi?"

"Galiba" dedim. "İnsanlar kendilerine özel bir şeyler bekliyorlar. On performansın dokuzunda unutabilirsin ama onuncusu, insanların beklediği şeydir. Dünyayı sarsacak olan da budur. Sanat."

Tekrar dizlerimin üzerindeki ellerime baktım, sonra da Şimamoto'ya. Devam etmemi bekliyordu.

"Her neyse, şimdi her şey farklı. İki bar sahibiyim, işim de sermayeyi değerlendirerek kâr elde etmek. Sanatçı veya bir şeyler yaratan biri değilim. Hatta sanatsever bile sayılmam. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, burası sanat beklenen bir yer değil. İş sahibi için kolay idare edilen kibar bir kitle Charlie Parkers ayaktakımından iyidir!"

Bir kokteyl daha söyledi ve bir sigara daha yaktı. Uzun bir süre sessiz kaldık. Düşüncelere dalmış görünüyordu. Bas gitaristin "Embraceable You" isimli uzun solosunu dinledim. Piyanist akordunu yaparken davulcu terini sildi ve bir şeyler içti. Yanıma uğradı ve her zamanki gibi biraz lafladık.

Uzun bir aradan sonra Şimamoto "Hacime" dedi "bildiğin güzel bir ırmak var mı? Vadinin içinde akan güzel bir ırmak, çok büyük de değil, doğrudan denize dökülenlerden?"

Söylediklerine şaşırarak yüzüne baktım. "Bir ırmak?" Neden bahsediyordu böyle? Yüzü ifadesizdi. Uzaklardaki bir manzaraya bakarmışçasına sakin duruyordu. Uzaklarda – dünyadan çok uzaklarda– olan bendim belki de, en azından bizi bölen devasa bir mesafe vardı. Bu düşünce beni melankoliye sürüklemişti. Gözlerinde hüznü çağrıştıran bir şeyler vardı.

"Bu ırmak konusu nereden çıktı birdenbire?" diye sordum.

"İçimden geldi" diye yanıtladı. "Böyle bir ırmak biliyor musun?"

Öğrencilik yıllarımda ülkede uyku tulumunda yatmak koşuluyla birkaç seyahate çıkmıştım. Japonya'da birkaç ırmak biliyordum dolayısıyla. Ama onun tarif ettiği gibi bir ırmak aklıma gelmiyordu.

"Sanırım bahsettiğin gibi bir ırmak Japon Denizi kıyılarında var" dedim oldukça uzun düşündükten sonra. "İsmini hatırlamıyorum ama İşikava valiliğine bağlı olduğuna eminim. Bulması o kadar da zor değildir. Muhtemelen aradığın şeye en yakın olanıdır."

Şimdi ırmağı çok net hatırlıyordum. Üniversitedeki ilk veya ikinci yılımda sonbahar mevsiminde gitmiştim. Bitki örtüsü çok güzeldi, etraftaki dağlar kana boyanmış gibi görünüyordu. Dağlar denize kadar uzanıyordu, kıyıya vuran dalgalar muhteşemdi. Arada bir ormandaki geyiklerin seslerini duyabiliyordunuz. Orada yediğim balık inanılmaz derecede lezzetliydi.

"Beni oraya götürebilir misin peki?" diye sordu Şimamoto.

"İşikava'ya kadar gitmek gerekiyor" dedim kuru bir sesle. "Enoşima'ydı adı, önce uçağa binmeli sonra en az bir saat arabayla devam etmeliyiz. Ve bir gece kalmamız gerekir. Eminim şu anda bunu yapamayacağımı anlıyorsundur."

Şimamoto taburesiyle birlikte yavaşça bana doğru döndü. "Hacime, senden bu iyiliği istememem gerektiğinin farkındayım. Bunu biliyorum. İnan bana, bunun sana bir yük olacağının farkındayım. Ama soracağım başka kimse yok. Oraya gitmem lazım ve tek başına gitmek istemiyorum."

Gözlerinin içine baktım. Hiçbir rüzgârın ulaşamayacağı sarp kayalıkların gölgesindeki derin bir pınar gibiydi. Hiçbir şey yerinden oynamıyordu, her şey kıpırtısızdı. Yakından bakarsan suyun yüzeyine yansıyan manzarayı görebilirdin artık.

"Beni affet" diyerek gülümsedi. Sanki hiç kuvveti kalmamış gibiydi. "Buraya senden bir şeyler rica etmek için geldiğimi düşünme sakın. Sadece seni görüp sohbet etmek istedim. Bu konuyu açmayı planlamamıştım."

Aklımda hızlı bir zaman hesaplaması yaptım. "Eğer sabah çok erken yola çıkıp uçağa binersek gece çok geç olmadan eve dönmüş oluruz. Orada ne kadar süre kalacağımıza da bağlı tabii ki."

"Çok uzun süreceğini sanmıyorum" dedi. "Benimle oraya gidip gelecek kadar zaman ayırabilir misin gerçekten?"

Şöyle bir düşündüm. "Sanırım evet. Şimdilik kesin bir şey söyleyemem ama galiba yapabilirim. Yarın gece beni ara tamam mı? Ona göre bir plan yapacağım. Programın ne?"

"Henüz bir programım yok. Senin için ne zaman uygunsa, bana da uyar."

Başımla onayladım.

"Gerçekten kusura bakma" dedi. "Belki seni tekrar görmeye gelmemeliydim. Sonunda her şeyi berbat edeceğime eminim."

Saat on bire gelmeden kalktı. Ona şemsiye tuttum ve bir taksi çevirdim. Yağmur hâlâ yağıyordu.

"Hoşça kal ve teşekkürler" dedi.

"Hoşça kal" dedim.

Bara geri dönüp masadaki eski yerime oturdum. Kokteylini içtiği bardak hâlâ orada duruyordu. Söndürülmüş birkaç Salem izmaritiyle dolu kül tablası da öyle. Garsondan onları kaldırmasını istememiştim. Uzun bir süre bardağın ve izmaritlerin üzerinde kalan belli belirsiz ruj izine baktım.

Eve vardığımda Yukiko beni bekliyordu. Pijamasının üstüne bir hırka geçirmiş *Arabistanlı Lawrence* adlı filmi izliyordu. Lawrence'ın, başına gelen onca bela ve musibetten sonra çölü geçerek Süveyş Kanalı'na vardığı sahnedeydi. O filmi daha önce üç kez izlemişti zaten. Harika bir film, demişti bir keresinde. Üst üste defalarca izleyebilirim. Yanına oturup filmin sonunu izlerken bir kadeh şarap içtim.

Haftaya pazar günü yüzme kulübünden arkadaşlarla buluşacağız, dedim Yukiko'ya. Üyelerden birinin büyük bir yatı vardı, daha önce birçok kez denize açılmış, balık tutup içki içmiştik. Şubat ayında yat turuna çıkmak için hava biraz soğuktu fakat eşim yatlar konusunda hiçbir şey bilmiyordu, dolayısıyla da karşı çıkmadı. Pazar günleri dışarı çıkmak hiç âdetim değil-

di, Yukiko başka alandan insanlarla buluşup açık hava aktivitelerine katılmamın iyi olacağını düşünüyor gibime gelmişti.

"Sabah çok erken saatte çıkacağım. Akşam sekiz gibi dönerim muhtemelen. Akşam yemeğini evde yerim" dedim.

"Tamam. Zaten bu pazar kız kardeşim gelecek" dedi. "Hava çok soğuk olmazsa Şincuku Goen'e piknik yapmaya gidebiliriz. Kız kıza dördümüz."

"Kulağa hoş geliyor" dedim.

Ertesi gün bir seyahat firmasına gidip uçak ve araba kiralama rezervasyonlarımı yaptırdım. Tokyo'ya akşam altı buçukta varan bir uçak vardı. Görünüşe göre geç bir akşam yemeği için zamanında eve varmış olacaktım. Sonra bara gidip Şimamoto'nun aramasını bekledim. Saat onda aradı. "Biraz yoğunum ama sanırım zaman ayırabileceğim" dedim. "Önümüzdeki pazar uygun mu?"

"Evet bana uygun" diye cevapladı.

Ona uçuş zamanını ve Haneda Havalimanı'nda nerede buluşacağımızı söyledim.

"Çok teşekkürler" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra elimde bir kitapla, barda bir süre oturdum. Müşterilerin uğultusu rahatsız ediyordu ve konsantre olamadım. Lavaboya giderek soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım ve aynadaki yansımama baktım. Yukiko'ya yalan söyledim, dedim kendi kendime. Daha önce de başka kadınlarla olmak için yalan söylediğim olmuştu elbette. Ama asla onu aldattığım duygusuna kapılmamıştım. Zararsız, küçük kaçamaklardı. Ama bu seferki yanlıştı. Şimamoto'yla yatmayı planlamıyordum, durum böyle olsa bile yanlıştı. İlk kez bu kadar uzun süre aynadan bana bakan gözlerime uzun uzun baktım. Gözlerim bana kim olduğum hakkında hiçbir şey söylemiyordu. İki elimi de lavaboya dayayarak derin bir iç çektim.

10

Irmak sarp kayaların üstünden süratle akıyor, yer yer küçük şelaleler oluşturuyor, zayıf güneş ışınlarının yansıdığı havuzcuklarda ara veriyordu. Demirden yapılmış eski bir köprü, ırmak boyunca uzanıyordu. Köprü o kadar dardı ki ancak bir araba zar zor geçerdi. Onun koyu renkli, kayıtsız metal demirleri, iliklerine kadar titreyen şubat sessizliğinin derinliklerine gömülmüştü. Köprüden geçenler sadece otel müşterileri, işçiler ve ormanın bakımından sorumlu koruculardı. Yürümeye başladığımızda karşı taraftan gelen kimseyi görmedik, geriye baktığımızda da etrafta kimse yoktu. Şimamoto yünlü, kalın bir kaban giymiş, yakasını kaldırmış, başına burnuna kadar örten bir eşarp dolamıştı. Dağda yürüyüş yapmak için uygun, gündelik kıyafetler giymişti, her zaman giydiklerinden çok farklıydı. Saçını arkadan toplamış, çok sağlam görünen işçi botları giymişti. Yeşil, naylon sırt çantası omzundan aşağı sarkıyordu. Bu kıyafetler içinde tıpkı bir öğrenci gibi görünüyordu. Bankların üzerinde karış karış kar kalmıştı. İki karga köprünün tepesine tünemiş, tepeden ırmağa doğru bakıyor, demirlerin arasından öne çıkıp azarlar gibi ötüyorlardı. Kulak tırmalayıcı sesleri yaprakla kaplı ormanda yankılanıp ırmağı geçerek kulağımızda çınlıyordu.

Korkunç sessiz, terk edilmiş bir patika, dar, kaldırımsız bir yol boyunca devam ediyor, kimsenin bilmediği bir yerlere doğru gidiyordu. Etrafta hiç ev görünmüyordu, sadece bilin-

dik çıplak arazi. Karla kaplanmış saban izleri beyaz hatlar boyunca kıraç arazide parlıyordu. Her yerde kargalar vardı. Takip ettiğimiz yol boyunca arkadaşlarına gelişimizi işaret eder gibi kısa, güçlü bir sesle ötüyorlardı. İstiflerini bozmadan, öylece duruyorlardı. Yakından baktığımda keskin, silaha benzeyen gagalarını ve parlak renkli pençelerini görebiliyordum.

Şimamoto, "Hâlâ zamanımız var mı?" diye sordu. "Biraz daha ilerleyebilir miyiz?"

Saatime baktım. "Tamam. Burada bir saat daha geçirebiliriz."

"Çok sessiz" dedi, etrafa usulca göz gezdirirken. Ağzını her açtığında yoğun beyaz nefesi havaya karışıyordu.

"Aradığın ırmak bu muydu?"

Gülümsedi. "Sanki aklımdan geçenleri okumuşsun" diye yanıtladı. Eldivenli eliyle, yine eldivenli olan elimi tuttu.

"O zaman sevindim" dedim. "Bu kadar yolu gelip de aradığın yerin burası olmadığını söyleseydin o zaman ne yapardık?"

"Kendine biraz güven. Böyle bir hatayı asla yapmazdın" dedi. "Ama buralarda sadece ikimizin baş başa yürümesi bana eski günlerimizi hatırlatıyor. Okuldan eve beraber yürüdüğümüz günleri."

"Artık bacağın eskisi gibi değil ama."

"Duyan da hayal kırıklığına uğradığını sanacak" dedi muzipçe gülerek.

"Belki de öyledir" diyerek güldüm.

"Cidden mi?"

"Takılıyorum sadece. Bacağının düzelmesine sevindim. Ufak çaplı bir nostalji nöbeti geçiriyorum galiba."

"Hacime" dedi, "benim için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu anhyorsundur umarım."

"Orasını düşünme" dedim. "Pikniğe gitmekten pek farkı yok. Uçağa binmemiz dışında."

Şimamoto etrafı inceleyerek birkaç adım ilerledi. "Fakat karına yalan söylemek zorunda kaldın."

"Sanırım öyle"dedim.

"Ve bunu yapmak o kadar kolay olmamıştır. Ona yalan söylemek istemediğine eminim."

Nasıl cevap vereceğimi şaşırdım. Dibimizdeki ormanın içinden cırtlak sesiyle bir karga öttü.

"Hayatını altüst ettim. Öyle olduğunu biliyorum" dedi alçak bir ses tonuyla.

"Bak bu konulardan konuşmayalım istersen" dedim. "Buralara kadar geldik, daha neşeli şeylerden konuşalım."

"Ne gibi mesela?"

"Bu kıyafetlerle okul çağındaki bir kız çocuğu gibi görünüyorsun."

"Sağ ol" dedi. "Keşke öyle olsaydım."

Akıntının tersine doğru ağır ağır yürüdük. Bir süre sessizce, yürüyüşümüze odaklanarak devam ettik. Çok hızlı yürüyemese de yavaşça, ara vermeden ilerliyordu. Elimi sımsıkı tutmuştu. Toprak kalın bir tabaka halinde donmuştu, kauçuk botlarımız neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Onun da ima ettiği gibi, keşke bu yolu henüz gençken, hiç olmazsa yirmili yaşlardayken yürüyor olsaydık ne kadar muhteşem olurdu! Bir pazar günü öğleden sonra, sadece ikimiz böyle bir ırmağın etrafında dolaşıyoruz. Mutluluktan ölebilirdim. Ama artık öğrenci değildik. Bir karım, çocuklarım ve işim vardı. Üstelik burada olabilmek için karıma yalan söylemiştim. Havalimanına geri dönmek, altı buçukta Tokyo'ya varan uçuşa yetişmek sonra da alelacele karımın beni beklediği yere, evime dönmek zorundaydım.

Şimamoto sonunda durdu, eldivenli ellerini birbirine sürterek etrafa göz gezdirdi. Önce ırmağın üst tarafına, sonra altına baktı. Karşı kıyıda bir dağ sırası uzanıyordu, solda da bir dizi çıplak ağaç. Tamamen yalnızdık. Öğle yemeğini ye-

diğimiz termal otel ve demir köprü dağların gölgesinde kaybolmuştu. Güneş arada bir görevini hatırlarmışçasına bulutların arasından yüzünü gösteriyordu. Tek duyabildiğimiz kargaların keskin çığlıkları ve süratle akan suyun sesiydi. Bir gün bir yerlerde bu manzarayı göreceğimi hissettim. Déjà vu'nun tersi bir duygu –etrafımdakileri daha önce de gördüğüme değil, ilerde göreceğime dair bir önsezi. Bu önsezi o uzun elini bana yöneltmiş beynimi sıkıca kavramıştı. Kendimi bu kavrayışın içinde hissedebiliyordum. Orada parmaklarının arasında olan bendim. Gelecekteki ben, yaşlanmış. Yine de neye benzediğimi göremedim tabii.

"Burası uygun" dedi.

"Ne için?" diye sordum.

Her zamanki gibi belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yapacağım şeyi yapmak için" diye yanıtladı.

Aşağıya, ırmağın kenarındaki banka doğru indik. Orada ince bir buz tabakasıyla kaplanmış küçük bir gölcük vardı. Gölcüğün dibindeki yapraklar yassı, ölü balık bedenleri gibi hareketsiz duruyordu. Yuvarlak bir taş alıp elimde çevirmeye başladım. Şimamoto eldivenlerini çıkarıp mantosunun cebine koydu. Sırt çantasını önüne aldı ve içinden güzel bir bezden yapılmış bir çanta çıkarttı. Çantanın içinde bir kap vardı. Kapağın üstündeki düğümü çözerek itinayla açtı. Bir süre içindekine baktı.

Tek kelime etmeden yanında durup onu seyrettim.

Kabın içinde beyaz küller vardı. Bir zerre bile dökülmemesine dikkat ederek külleri sol eline döktü. Zaten avucunu kaplayacak kadar kül vardı. Bir yakma töreninden geriye kalan küller diye düşündüm. Durgun, esintisiz bir gündü, küller dağılmadı. Şimamoto boş kabı çantasına geri koydu, işaretparmağını küle değdirdi ve ağzına götürerek emdi. Bana bakarak gülümsemeye çalıştı. Ama başaramadı. Parmağı dudaklarının kenarında kaldı.

Irmağın kenarına çömelip külleri dağıtırken yanında durup onu izledim. Küllerin küçük bir kısmı bir anda uçup gitti. İkimiz de kıyıda durmuş suya bakıyorduk. Avucunun içine baktı, kalan külü elinden silkeledi ve eldivenlerini tekrar giydi.

"Gerçekten denize ulaşacak mı?" diye sordu.

"Sanırım evet" dedim. Ama emin değildim. Okyanus buradan çok uzaktaydı. Belki de küller bir yerlerde takılıp kalırdı. Öyle olsa bile, en azından bir kısmı yavaş yavaş denize ulaşırdı.

Yerden bir sopa buldu ve toprağın yumuşak bir kısmını kazmaya başladı. Ona yardım ettim. Küçük bir çukur kazdıktan sonra beze sarılı kül kabını gömdü. Ne yaptığımızı baştan sona kadar izleyen kargalar uzaktan öttü. Önemli değil; bakmak istiyorsan bak, diye düşündüm. Kötü bir şey yapmıyoruz. Bütün yaptığımız külleri ırmağa dağıtmak.

"Sence yağmura çevirir mi?" diye sordu Şimamoto, botunun ucuyla yere vurarak.

Gökyüzüne baktım. "Sanırım henüz yağmayacak" dedim.

"Hayır, onu sormuyorum. Demek istediğim bebeğin külleri denize dağılıp suyla karışıp buharlaşarak bulutlara ulaşır ve sonra yağmura dönüşür mü?"

Bir kere daha gökyüzüne baktım. Sonra da çağlayan ırmağa.

"Asla bilemeyiz" diye yanıtladım.

Kiraladığımız arabayla havalimanına doğru gittik. Hava hızla kötüleşiyordu. Gökyüzünü yoğun bulutlar kaplamıştı, görünürde mavilik yoktu. Her an kar yağacak gibi duruyordu.

Kendi kendine konuşur gibi, "Onlar bebeğimin külleriydi. Sahip olduğum tek bebeğin" dedi.

Ona baktım, sonra da önüme. Kamyonlardan erimiş çamurlu kar geldiği için silecekleri çok hızlıda çalıştırıyordum.

"Bebeğim doğumundan bir gün sonra öldü" dedi. "Sadece bir gün yaşadı. Kucağıma yalnız birkaç defa alabildim. Çok

güzel bir bebekti. Yumuşacık... Sebebini bulamadılar ama iyi nefes alamıyordu. Öldüğünde rengi çoktan değişmişti."

Hiçbir şey söyleyemedim. Elimi uzatıp onunkilerin üzerine koydum.

"Bir kız çocuğuydu. İsimsiz."

"Ne zaman oldu bu?"

"Geçen yıl bu zamanlar. Şubatta."

"Zavallı bebek" dedim.

"Onu bir yerlere gömmek istemedim. Karanlık bir yerde kapalı kalacağı düşüncesine tahammülüm yoktu. Bir süre yanımda kalmasını istedim sonra da denize karışıp yağmura dönüşmesini."

Uzun, çok uzun bir süre konuşmadı. Ağzımı açmadan sürmeye devam ettim. Belki de konuşmak istemiyordu, en iyisinin onu yalnız bırakmak olacağını düşündüm. Ama sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ettim –nefes alışında bir tuhaflık vardı, mekanik bir ses gibi. Önce sesin motordan geldiğini düşündüm ama sonra sesin yan koltuktan geldiğini fark ettim. Soluk borusunda bir delik varmış gibi her nefes alışında dışarıya hava sızıyordu sanki.

Işıkların yeşile dönmesini beklerken ona baktım. Yüzü bembeyaz olmuştu ve kaskatı duruyordu. Başını koltuk kafahğına dayamış dümdüz ileriye bakıyordu. Kolunu bile kıpırdatmadı; arada bir zorlanarak gözlerini açıyordu sanki. Biraz daha ilerledikten sonra duracak bir yer buldum –üstü tahtayla kaplı bir bovling salonu otoparkı. Uçak hangarına benzeyen binanın tepesinde bovling yazan devasa bir tabela vardı. İçinde bizden başka kimsenin olmadığı koca otoparkta medeniyetin köşesinde kalan bir çölde gibiydik.

Ona döndüm, "Şimamoto-san, iyi misin?" dedim.

Cevap vermedi. Koltuğa yaslanmış o esrarengiz sesi çıkarıyordu. Elimi yanağına koydum. Arabanın içi de tıpkı dışarısı gibi buz gibiydi. En ufak bir sıcaklık yoktu. Alnına do-

kundum ama ateşi var gibi durmuyordu. Boğulacak gibi olmuştum. Ne yani, burada, şimdi mi ölüyordu? Gözlerine dikkatlice baktığımda cansızdılar. Hiçbir şey göremedim: ölümün karanlığı kadar soğuktular.

"Şimamoto-san!" diye bağırdım ama hiçbir tepki vermedi. Gözleri kayıtsızdı. Belki kendinde bile değildi. Onu hemen hastaneye yetiştirmeliydim. Uçağı kaçıracağımıza şüphe yoktu ama bunu düşünmenin sırası değildi. Şimamoto ölebilirdi ve bunun olmasına asla izin veremezdim.

Arabayı tekrar çalıştırdığımda bir şeyler söylemeye çalıştı. Arabayı durdurdum, kulağımı dudaklarına yaklaştırdım ama ne dediğini anlayamadım. Kelimelerden çok duvardaki bir çatlaktan sızan ıslık gibiydiler. Elinden geldiğince kendini duyurmaya çalışarak kelimeleri tekrarladı. Nihayet tek bir kelimeyi anlayabilmiştim. "İlacım."

"İlaç mı içmek istiyorsun?" diye sordum.

Kafasıyla o kadar hafif bir işaretle onayladı ki, fark edemeyebilirdim. Ama bütün yapabildiği buydu. Mantosunun ceplerini karıştırmaya başladım. Cüzdan, mendil, bir sürü anahtarın olduğu bir anahtarlık ama ilaç yok. Sırt çantasını açtım. İçinde dört tane hap olan küçük bir kutu vardı. İlaçları ona gösterdim.

"Bunlar mı?"

Gözlerini kıpırdatmadan kafasıyla onayladı.

Koltuğunu arkaya yatırdım, ağzını açarak içine bir kapsül koydum. Ama ağzı o kadar kuruydu ki bir şey yutacak halde değildi. Bozuk parayla çalışan şu makinelerden birini bulmak için deli gibi etrafa bakındım ama yoktu. Kaybedecek zaman kalmamıştı. Etraftaki tek su kaynağı kardı. Şükürler olsun yeterince kar vardı. Kendimi arabadan dışarı atıp binanın saçaklarından sarkan buzların altında biraz temiz kar buldum ve Şimamoto'nun yün şapkasının içine koydum. Parça parça karı ağzıma koyarak erittim. Yeterince karı eritmem uzun zaman

almıştı ve artık dilimi hissetmiyordum. Sonra Şimamoto'nun burnunu kapatarak suyu yutmaya zorladım. Biraz tıkanır gibi oldu ama birkaç defadan sonra kapsülü yutturabildim.

Kutuya baktım. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, ilacın adı, kullanan kişinin adı, talimatlar. İlaçların yanlışlıkla içilmesi durumunda ne yapılması gerektiğini bilmek için ilaç isimleri kutunun üstünde yazardı. Ama bu kutuda yazmaması ilginçti. Kutuyu çantasına geri koydum ve bir süre onu gözlemledim. Nasıl bir ilaç olduğu veya Şimamoto'nun hastalığının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen her zaman yanında taşıdığını göz önünde bulundurarak ilacın işe yarayacağını düşündüm. En azından Şimamoto için bu atak beklenmedik değildi.

On dakika sonra yüzüne biraz renk gelmeye başladı. Yanağımı nazikçe onunkine dayadığımda vücut ısısının normale döndüğünü anladım. Rahat bir nefes aldım, onu tekrar koltuğuna yasladım. En azından ölmeyeceğini biliyordum. Kollarımı omzuna dolayıp yanağımı onunkine değdirdim. Yavaşça, çok yavaşça hayata geri dönüyordu.

"Hacime" diye fısıldadı kuru bir sesle.

"Bir hastane bulmamız gerekmez mi? Belki de en yakın acile gitmeliyiz" dedim.

"Hayır, gerek yok" diye yanıtladı. "Ben iyiyim. İlacımı aldığım sürece sorun yok. Birkaç dakika içinde normale dönerim. Asıl sorun uçağı yakalayıp yakalayamayacağımız."

"Lütfen bu konuyu düşünme. Kendini iyi hissedene kadar burada kalacağız."

Bir mendille ağzını sildim. Mendili eline alıp baktı. "Herkese karşı bu kadar nazik misindir?"

"Herkese değil" dedim. "Sana karşı öyleyim. Herkese nazik davranmam mümkün değil. Nazik olmamın da bir limiti var; sana karşı bile. Olmamasını dilerdim aslında; o zaman senin için daha fazlasını yapabilirdim. Ama yapamıyorum."

Yüzüme bakmak için doğruldu.

"Hacime, uçağı kaçırmak için bu numarayı yapmadım" dedi alçak bir sesle.

İrkilerek ona doğru baktım. "Tabii ki yapmadın! Bunu söylemene bile gerek yok. Kendini kötü hissediyordun. Elinde değildi."

"Kusura bakma" dedi.

"Özür dilemene gerek yok. Yanlış bir şey yapmadın."

"Ama planlarını altüst ettim."

Saçını okşadım, eğilerek yanağından öptüm. Tüm bedenini sarmalayıp sıcaklığını hissetmek için deliriyordum. Ama yapamadım. Tek yapabildiğim şey yanağından öpmekti. Sıcak, yumuşak ve nemliydi. "Endişelenmen gereken hiçbir şey yok" dedim. "Her şey yoluna girecek."

Arabayı teslim edip havalimanına vardığımızda uçuş saatini çoktan kaçırmıştık. Allah'tan uçuş ertelenmişti. Uçak hâlâ pistteydi; yolcular terminalde bekliyordu. İkimiz de rahat bir nefes aldık. *Motora bakım yapıyorlar,* demişti girişteki bir görevli. *Ne kadar süreceğini bilmiyoruz,* dedi; *henüz bir bilgi verilmedi.* Havalimanına vardığımızda kar atıştırmaya başlamıştı; şimdi ise lapa lapa yağıyordu. Böyle giderse uçuş büyük ihtimalle iptal edilecekti.

"Bugün Tokyo'ya dönemezsen ne yapacaksın?" diye sordu Şimamoto.

"Merak etme. Uçak kalkacak" dedim. Elimde geçerli bir sebep olduğundan değil. Uçağın havalanmama ihtimalinin yüksek olması canımı sıkıyordu. Olağanüstü bir bahane bulmak zorunda kalacaktım. İşikava kadar uzak bir yerde ne işim vardı sanki? Yine de kendi kendimi yatıştırıyordum: başa gelen çekilir. Şu an kaygılanmam gereken kişi Şimamoto.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Bugün Tokyo'ya dönemezsek ne yapacaksın?"

Başını iki yana salladı. "Sorun değil" dedi. "Önemli olan senin dönmen. Başın büyük derde girecek."

"Belki de. Ama korkma –uçuşun iptal edildiği henüz anons edilmedi."

Kendi kendine söyleniyormuş gibi, "Böyle bir şeylerin olacağını biliyordum" dedi. "Etrafta ben varsam hiçbir şey düzgün gitmez. Buna emin olabilirsin. Bir işin içinde ben varsam her şey ters gider. Her şey yolundayken araya ben karışırım ve *boom!* Her şey mahvolur."

Havalimanının bekleme salonundaki banka oturup uçuşun gerçekten iptal edilmesi durumunda Yukiko'yla yapacağım telefon görüşmesini düşünmeye başladım. Birkaç muhtemel bahane üzerine kafa yormama rağmen aklıma gelen her şey eğreti durdu. Pazar gününü yüzme kulübünden arkadaşlarla geçireceğimi söyleyerek evden çıkmış, sonra da kendimi karlar altında İşikava'da bulmuştum. Bunu açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Yukiko'ya, "Evden çıktığımda birdenbire Japon Denizi'ni görmek için güçlü bir isteğe kapıldım, dolayısıyla da Haneda Havalimanı'na gittim" diyebilirdim. Bana bir iyilik yap. Ya da iyisi mi ben gerçekleri anlatayım. Çok geçmeden, aslında içten içe uçuşun iptal edilmesini ve burada mahsur kalmamızı ümit ettiğimi fark ettim. Bilinçaltında karımın Şimamoto'yla buraya geldiğimi öğrenmesini diliyordum. Yalan ve bahanelere bir nokta koymak istiyordum. Her şeyden önce yanımda Şimamoto, şu an olduğum yerde kalmak ve olayları akışına bırakmak istiyordum.

Uçak bir buçuk saatlik rötardan sonra havalandı sonunda. Kabinin içinde Şimamoto omzuma yaslanıp uyudu. Belki de sadece gözlerini kapatmıştı. Elimi omzuna koyarak onu kendime çektim. Bazen ağlıyor gibi görünüyordu. Yoluculuk boyunca sessiz kaldık; ağzımızdan çıkan ilk kelimeler uçak inişe geçmeden hemen önceydi.

"Şimamoto-san, iyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "İyiyim. İlacımı aldığım sürece. Dolayısıyla

endişelenme." Başını tekrar omzuma yasladı. "Ama bana bir şey sorma tamam mı? Neden böyle olduğumu."

"Anlaşıldı. Soru yok" dedim.

"Bugün için çok teşekkür ederim" dedi.

"Hangi kısmı için?"

"Beni ırmağa götürdüğün için. Bana ağzından su içirdiğin için. Bana katlandığın için."

Ona doğru baktım. Dudakları hemen önümdeydi. Ona su verirken öptüğüm dudakları. Bir kez daha beni arıyor gibi görünen dudaklar. Hafifçe birbirinden ayrılmış, aradan görünen o bembeyaz dişleri. Su verirken hafifçe değdiğim yumuşak dilini hâlâ hissedebiliyordum. Ateş basıyordu. Beni istiyor, diye düşünüyordum. Ben de onu. Yine de kontrollü davranıyordum. O noktada durmam gerekiyordu. Bir adım daha atmak, geri dönüşü olmayan bir yola girmek demekti.

Haneda Havalimanı'ndan evi aradım. Saat sekiz buçuk olmuştu bile. Karıma, geç kaldığım için affet dedim. Sana haber veremedim. Bir saat içinde oradayım.

"Seni çok bekledim. Gelmeyince akşam yemeğini yedik. Yahni yapmıştım" dedi.

Şimamoto'yla beraber havalimanının otoparkına koyduğum BMW'me bindik. "Seni nerede bırakayım?" diye sordum.

"Aoyama'da bırakabilirsin. Oradan kendim giderim" dedi.

"İyi olacak mısın?"

Kocaman gülümseyerek kafasını salladı.

Gaien'de ana caddeyi geçene kadar yola sessizce devam ettik. Kısık bir seste, Handel'in piyano konçertolarından birini koydum. Şimamoto iki elini de kucağında kavuşturmuş camdan dışarı bakıyordu. Bir pazar akşamıydı ve etrafımız hafta sonu gezintisinden dönen aile arabalarıyla doluydu. Vitesi sertçe değiştirdim.

Şimamoto Aoyama Bulvarı'na yaklaştığımızda "Hacime"

dedi, "az önce, uçak hareket etmeseydi ne kadar muhteşem olabileceğini düşünüyordum."

Ona, ben de tam aynı şeyi düşünüyordum demek istedim. Ama hiçbir şey söylemedim. Ağzım kurumuş, kelimeler çıkmıyordu. Başımı sallayıp elimi ona uzatmakla yetindim. Birinci Aoyama bölgesinin girişinde arabayı durdurmamı, inmek istediğini söyledi.

Kapıyı açarken, "Seni tekrar görmeye gelebilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Etrafında olmama hâlâ katlanabilecek misin?"

"Bekliyor olacağım" dedim.

Şimamoto başını salladı.

Oradan uzaklaşırken şunu düşündüm: *Onu bir daha göremezsem aklımı kaçırabilirim.* Arabadan inip gözden kaybolduğunda dünyam bir anda derinliğini yitirmiş, anlamsızlaşmıştı.

11

Şimamoto'yla beraber İşikava'dan döndükten dört gün sonra kayınpederimden beklenmedik bir telefon aldım. Benden bir iyilik isteyeceğini söyleyerek ertesi gün için öğle yemeğine davet etti. Açıkçası biraz şaşırarak kabul ettim. Onun yoğun programında genellikle sadece iş yemeklerine yer olurdu.

Şirketi altı ay önce Yoyogi'den Yotsuya'da yedi katlı yeni bir binaya taşınmıştı. En üstteki iki katta kendi bürosu vardı, diğer beş katı da şirketlere, restoran ve mağazalara kiralamıştı. Buraya ilk kez geliyordum. Her şey ışıltılı, gıcır gıcırdı. Lobi mermerle kaplı, tavan kubbe şeklindeydi; çiçekler yüksek, dev seramik vazolara konmuştu. Altıncı katta asansörden indiğimde aşırı gür saçlarından dolayı bir şampuan reklamından fırlamış izlenimi veren genç bir sekreter tarafından karşılandım. Şirkete geldiğimi kayınpederime haber verdi. Üzerine hesap makinesi yapıştırılmış bir spatulayı andıran ileri teknoloji harikası koyu gri bir telefonu vardı. Işıltılı gülüşüyle bana bakarak, "Buyurun lütfen. Başkan sizi bekliyor." Şimamoto'nunkiyle kıyaslanmasa da muhteşem bir tebessümdü.

Başkanın ofisi en üst kattaydı ve geniş bir şehir manzarasına bakıyordu. İnsanın yüreğini ısıtan bir manzara olmasa da göz alıcı ve ferahtı. Duvarda empresyonist bir tablo asılıydı. Bir fener ile kayığın resmi. Seurat'ın tablolarına benziyordu, muhtemelen orijinaldi.

"İş konusunda tavan yaptın, doğru mu anlamışım?" dedim.

"İşler fena değil" diye yanıtladı. Pencereye doğru ilerleyerek dışarıyı işaret etti. "Hiç de fena değil. Hatta daha da iyi olacak. Bu aralar para yapma zamanı. Benim çizgimdeki işadamları için böyle bir şans insanın karşısına yirmi veya otuz yılda bir çıkar. Şimdi para kazanamazsan bir daha hiç kazanamazsın. Sebebini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. İnşaat sektörüyle pek ilgilenmiyorum."

"Şuradan Tokyo'ya bir bak. Boş arazileri görüyor musun? Eksik dişlerle dolu bir ağza benziyor. Yukarıdan böyle aşağı baktığında manzara gayet net görünüyor fakat şehirde gezintiye çıkıp yer seviyesine inersen bunları kaçırırsın. O boşluklarda bir zamanlar eski ev ve binalar vardı ama hepsi yıkıldı. Arsa fiyatları o kadar yükseldi ki eski binalar artık para etmiyor. İyi fiyata kiralayamıyorsun veya kiracı bulmakta zorlanıyorsun. İşte bu nedenle yeni, daha büyük binalara ihtiyaç var. Şehirdeki özel mülklere gelince, insanlar emlak ve miras vergilerini ödeyemiyorlar. Dolayısıyla malı mülkü satıp küçük yerlere gidiyorlar. Profesyonel inşaat firmaları da eski evleri alıp oturulmaz belgesi alıyor ve yepyeni, daha kullanışlı binalar dikiyorlar. Yani şu anda gördüğün o boşluklar yakında yeni binalarla dolacak. Birkaç yıl içinde Tokyo'yu tanıyamayacaksın. Sermaye sıkıntısı yok. Japon ekonomisi patlama yapıyor, hisseler yükselişte. Bankaların kasaları nakit parayla dolu. Arsanı teminat gösterebiliyorsan istediğin miktarda kredi veriyorlar. Birbiri ardına bu kadar binanın yükselmesinin sebebi de işte bu. Tahmin et bakalım o binaları kim yapıyor? Benim gibiler."

"Anlıyorum" dedim. "Ama bu kadar çok bina dikilirse Tokyo'ya ne olacak?"

"Ne mi olacak? E tabii daha canlı, güzel ve işlevsel olacak. Kentler ekonominin durumunu yansıtır zaten."

"Tamam, güzel de Tokyo şimdiden arabaya boğulmuş du-

rumda. Daha fazla gökdelen yapılırsa sokaklar dev park alanlarına dönecek. Hem su sıkıntısı olması durumunda su nasıl sağlanacak? Yaz geldiğinde insanlar klima kullanmaya başlayacaklar ve enerji üretimi talebi karşılayamayacak. Elektrik santralları Ortadoğu'dan gelen petrolle çalışıyor değil mi? Bir petrol krizi yaşandığında ne olacak? Ya sonrası?"

"Bırak da bunları hükümet düşünsün. Onca vergiyi bunlar için ödemiyor muyuz? Biraz da şu Tokyo Üniversitesi mezunları kafalarını çalıştırsın. Tek yaptıkları iş burunları havada etrafta dolaşmak –sanki memleketi onlar idare ediyormuş gibi. Bir şeyleri değiştirmek için o sivri zekâlarını bu işe çalıştırsınlar biraz. Cevaplar bende yok. Ben basit bir müteahhidim. İnşaat talepleri gelir ben de inşa ederim. Piyasa dengesi dediğiniz şey de bu değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Bunca yolu Japon ekonomisi üzerine tartışmak için gelmemiştim.

"Her neyse" dedi, "böyle kafa yorucu şeyleri bırakalım da yemeğe çıkalım. Açlıktan ölmek üzereyim."

İhtişamlı Mercedes'ine binerek gözde mekânı Alaska'daki ızgara yılanbahğı restoranına gittik. Arka bölümdeki özel bir odaya alınarak masamıza yerleştik. Gün ortası olduğu için sadece birkaç yudum saki içtim ama kayınpederim bardakları birbiri ardına getirtti.

"Benimle bir konuda konuşmak istediğini söylemiştin" dedim. Eğer haberler kötüyse kendimi ona göre ayarlamalıydım.

"Senden bir iyilik isteyeceğim" dedi. "Öyle çok büyük bir şey değil. Bir iş için ismini kullanmam gerekiyor."

"İsmimi mi?"

"Yeni bir firma açıyorum ve kurucu olarak başka bir isme ihtiyacım var. Özel bir nitelik taşıman gerekmiyor. Yalnızca ismin. Başına iş açılmayacağına ve harcayacağın zamana değeceğine seni temin ederim."

"Benim için sorun değil" dedim. "Sana yardımı dokunacaksa ismimi istediğin kadar kullanabilirsin. Peki, bu bahsettiğin şirket neyle ilgili? Kurucu olarak benim adım görünecekse bu konu hakkında bilgi sahibi olmam gerek."

"Şey, doğrusunu söylemek gerekirse gerçek bir şirket olmayacak" diye yanıtladı. "Sadece ismen var olacak diyebilirim. Gerçek anlamda faal değil."

"Bir nevi paravan şirket. Sahte yani."

"Öyle de diyebiliriz."

"Maksat ne? Vergiden kaçmak falan mı?"

"Hımm... Tam olarak değil" dedi gönülsüzce.

"Rüşvet?" diye atıldım.

"Bir bakıma" dedi. "Böyle bir işe karışmanın dünyadaki en mükemmel şey olmadığını kabul edecek ilk kişi benim aslında. Ama yaptığım iş bunu gerektiriyor."

"Ya bir pürüz çıkarsa?"

"Şirket kurmanın yasadışı hiçbir yanı yok."

"Şirketin üstlendiği fonksiyonu kastediyorum."

Paketinden bir sigara çıkarıp kibritle yaktı, dumanı yukarıya doğru üfledi.

"Pürüz çıkmayacak. Çıksa dahi, yarım akıllı biri bile senin sadece ismen işin içinde olduğunu anlar. Karının babası ismini kullanmak için senden ricada bulundu, sen de izin verdin. Kimse seni sorumlu tutmaz."

Bir süre hiçbir şey söylemedim. "O kadar rüşvet nereye gidiyor?"

"Bilmesen daha iyi."

"Şu piyasa güçleri dediğin şeyden bahset" dedim. "Paralar politikacılardan birinin cebine mi gidiyor?"

"Birazı" dedi.

"Bürokratların mı?"

Kayınpederim sigarasını kül tablasına bastırarak söndürdü.

"Bu yolsuzluk değil mi? Beni tutuklayabilirler."

"Ama bu meslekteki herkes böyle şeyler yapıyor, öyle değil mi?"

"Sanırım" dedi. Yüzü kederle doldu. "Ama işi hapse girmeye vardıracak kadar değil."

"Peki yakuzalar? Arsa satın alma konusunda oldukça işe yarıyorlar galiba?"

"Onlarla yıldızımız hiç barışmadı. Zaten niyetim piyasayı ele geçirmek değil. Aslında kazançlı bir iş ama ben yapmıyorum. Söylediğim gibi, sadece basit bir müteahhidim."

Derin bir nefes aldım.

"Bundan hoşlanmayacağını biliyordum" dedi.

"Beni olaya dahil ettiğine göre hoşlanıp hoşlanmamamın önemi yok sanırım. Zaten kabul ettiğimi varsayıyorsun."

"Galiba haklısın" diyerek zoraki gülümsedi.

Derin bir nefes daha aldım. "Baba, açık konuşmak gerekirse bu tür şeyleri sevmiyorum. Yasadışı olduğu için veya başka sebeplerden değil. Sıradan bir hayatı olan sıradan bir adam olduğum için. Gizli kapaklı işlere karışmamayı yeğlerim."

"Bunun zaten farkındayım" dedi. "Dolayısıyla sen bana bırak. Başına iş açılmasına müsaade etmem. Edersem, Yukiko ve çocuklar da olaya karışır. Bu tür bir şeye izin vermem. Kızımın ve torunlarımın benim için ne kadar değerli olduklarını biliyorsun."

Başımı salladım. Bu öneriyi öyle rahat rahat reddedemezdim. Beni geriyordu. Yavaş yavaş o dünyanın içine düşecektim. Bu ilk adımdı; buna evet diyecektim sonra da ardı arkası kesilmeyecekti.

Bir şeyler daha yedik. Ben çay içtim, kayınpederim sakileri daha da hızlı içmeye devam etti.

"Şu an kaç yaşındasın?" diye sordu birden.

"Otuz altı" diye cevapladım.

Gözlerini üzerime doğrulttu.

"Otuz yedi, etrafta en çok gezindiğin yaştır" dedi. "İşler yo-

lunda gidiyor, kendine güvenin yerinde. Dolayısıyla etrafında bir sürü kadın var, değil mi?"

"Benim durumumda, o kadar da çok kadın yok maalesef" diyerek güldüm, yüzündeki ifadeyi gözlemleyerek. Bir an için panikledim, tamam dedim Şimamoto'yu bir şekilde öğrendi ve bu nedenle beni buraya çağırdı. Ama aslında havadan sudan konuşuyordu.

"Senin yaşındayken birçok vukuatım olmuştu. Bu yüzden sana yapmaman için nasihat veremem. Kızımın kocasına bunları söylemem tuhafıma gidiyor aslında, ama bir iki kaçamağın o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum. İnsanı yeniliyor. Arada bir çapkınlık yaparsan ev hayatının yoluna girdiğini ve işe daha iyi konsantre olduğunu göreceksin. Yani başka kadınlarla yatacak olursan benim diyeceğim bir şey yok. Ufak çapkınlıklardan zarar gelmez ama partnerini seçerken çok dikkatli olmalısın. Yanlış birini seçersen hayatın bir anda cehenneme döner. Böyle olaylara milyonlarca kez şahit oldum."

Başımı salladım. Birdenbire Yukiko'nun, abisiyle eşinin arasının pek de iyi olmadığını söylediğini anımsadım. Benden bir yaş küçük olan abisinin bir sevgilisi vardı ve eve pek uğramıyordu. Kayınpederimin büyük oğlu için endişelendiğini ve bu nedenle böyle konulardan konuştuğunu düşündüm.

"Bir de ahlaksız, basit kadınlarla birlikte olma. Sonra bir bakarsın sen de ahlaksız oluvermişsin. Aptal kadınlarla gez, sen de aptal ol. Tabii bu birinci sınıf kadınlarla beraber olman gerektiği anlamına gelmiyor. Öyle olursa seni evde bekleyen karına dönmen zor olur. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Sanırım" diye yanıtladım.

"Önemli birkaç noktayı aklında bulundurursan güvende olursun. Birincisi, kadının kendi mekânında buluşma. Bu bariz hatadır. İkincisi, her ne olursa olsun gece saat ikide evde

ol. Gece iki dönüm noktasıdır. Son olarak kirli çamaşırlarını örtmek için arkadaşlarınla ilgili bahaneler uydurma. Ortaya çıkabilir çünkü. Eğer başına gelirse de yapacak çok şey yoktur. O arada arkadaşlarından birini kaybetmeye lüzum yok."

"Deneyimlerinden konuşuyor gibisin."

"Doğru tahmin. Erkekler sadece yaşayarak öğrenir" dedi. "Denemeden öğrenenler de vardır tabii; sen onlardan biri değilsin ama. Zor beğenen bir yapın var, bunları deneyimlerinden öğrenmişsin. Barlarını sadece bir iki kez ziyaret ettim fakat bunu görmek zor değil. İyi insanlarla çalışmayı ve onları memnun etmeyi biliyorsun."

Devam etmesini bekleyerek sessiz kaldım.

"Eş seçiminde de çok titizsin. Yukiko seninle olmaktan çok mutlu. Çocukların gerçekten harikalar. Sana minnettarım."

Biraz kafayı buldu diye düşündüm. Yine de bir şey söylemedim.

"Muhtemelen senin haberin yok ama Yukiko bir keresinde intihara kalkıştı. Aşırı dozda uyku hapı almıştı. Onu hemen acile götürdük ve kendine gelmesi iki gün aldı. Bunu yapacak biri olmadığını biliyordum. Vücudu buz gibiydi ve güçlükle nefes alıyordu. Ölmek üzere olduğunu düşündüm. Dünya başıma yıkılmıştı sanki."

Ona doğru baktım. "Ne zaman oldu bu?"

"Yirmi iki yaşındayken. Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra. Bir adam yüzündendi. İşe yaramaz herifin tekiyle nişanlıydı. Yukiko çok sakin görünür ama aslında serttir. Ve zeki. Nasıl olup da böyle bir adamla beraber olduğunu anlayamamamın sebebi bu." Geleneksel tarzda yapılmış sütuna yaslanıp dudaklarının arasına bir sigara koydu ve yaktı. "Yukiko'nun ilk erkeğiydi. İlk seferde herkes hata yapar. Yine de Yukiko için çok büyük bir şoktu. Kendini öldürmeye çalışması bu yüzdendi. Olaydan sonra uzun bir dönem erkeklerle işi olmadı. Her zaman uyumlu bir kızdı ama insanlarla

konuşmayı kesti ve kendini eve kapattı. Seninle tanıştıktan sonra neşesi yerine geldi. Tam anlamıyla hayata geri döndü. Onunla bir gezi sırasında tanışmıştınız değil mi?"

"Evet doğru. Yatsugatake'de."

"Gitmesi için neredeyse kapıdan dışarıya itecektim. Biraz seyahatin iyi geleceğini düşünmüştüm."

Başımla onayladım. "İntihara kalkıştığını bilmiyordum" dedim.

"Bilmemenin daha iyi olacağını düşündüğüm için bahsetmedim. Ama artık bilmen gerekiyordu. Çok uzun zamandır berabersiniz dolayısıyla her şeyi bilmende fayda var –iyisini de kötüsünü de. Zaten olayın üstünden çok zaman geçti." Gözlerini kapattı ve içine çektiği dumanı dışarıya üfledi. "Onun babası olarak bunu söylemek komik geliyor ama o iyi bir kadın. Çok çapkınlık yapmışımdır ve kadınları tanırım. Kızım olması önemli değil, kadınlar hakkında tespitlerim doğru çıkar. Küçük kızım daha güzeldir ama Yukiko daha kişiliklidir. İnsanları tanıyorsun."

Sessiz kaldım.

"Kardeşlerin yok değil mi?"

"Hayır, yok" dedim.

"Sence üç çocuğumu da aynı şekilde mi seviyorum?"

"Bir fikrim yok."

"Peki ya sen? İki kızını da aynı mı seviyorsun?"

"Elbette."

"Hâlâ küçük oldukları için" dedi. "Biraz büyüsünler bakalım. Önce birini daha çok seveceksin, sonra öbürünün üstüne düşeceksin. Bir gün ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Gerçekten mi?" dedim.

"Bunu onlara asla söylemem ama üç çocuğum arasından en çok Yukiko'yu severim. Bunu söylediğimde diğer ikisi için kötü hissediyorum ama böyle. Yukiko'yla çok iyi anlaşıyoruz ve ona güvenebiliyorum."

Başımı salladım.

"İnsanları iyi tanıyorsun ve bu övünmen gereken bir meziyet. Ben ise umutsuz vakayım, ama en azından o kadar da umutsuz olmayan çocuklar yetiştirdim."

Şu an itibariyle ciddi ciddi sarhoş olan kayınpederime Mercedes'ine kadar eşlik ettim. Kendini arka koltuğa bıraktı, bacaklarını iki yana salarak gözlerini kapattı. Bir taksi çevirip eve gittim. Eve varır varmaz Yukiko öğle yemeğinin sebebini sordu.

"Önemli bir şey değil" dedim. "Sadece baban beraber içecek birini arıyordu. Sonunda körkütük sarhoş oldu. O halde işe gidip gidemeyeceğinden şüpheliyim."

"O hep öyledir" diye gülümsedi. "Öğlen bir şeyler içer sonra ofisteki kanepede bir saat kestirir. Bugüne kadar iş batmadı, onun için endişelenme."

"Eskiden içtiği gibi içemiyor sanki."

"Evet doğru. Annem ölmeden önce içkiyi sünger gibi emerdi yine de belli etmezdi. Dayanıklıydı. Fakat bunun önüne geçemeyiz. Hepimiz yaşlanıyoruz."

Kahve yaptı, yemek masasına oturup içtik. Paravan şirket ve babasının ricasına dair hiçbir şey söylememeye karar verdim. Babasının canımı sıktığını düşünecek ve bu işten hoşlanmayacaktı. *Babamdan borç para aldığın doğru ama bu işlerle hiç ilgisi yok,* diyecekti hiç şüphesiz. *Üstelik parayı geri ödüyorsun, hem de faiziyle, değil mi?* Ama durum göründüğü kadar basit değildi.

Küçük kızım yatar yatmaz uykuya dalmıştı. Kahvemi bitirdikten sonra Yukiko'yu yatağa doğru götürdüm. Çırılçıplak soyunduk ve güneş ışığının altında birbirimize sımsıkı sarıldık. Sevişerek onu hazırladıktan sonra içine girdim. Ama her girişimde gözlerimin önüne Şimamoto geliyordu. Gözlerimi kapatarak Şimamoto'ya sarıldığımı düşündüm. Fışkırtarak boşaldım.

Duş aldım ve biraz kestirmek üzere yatağa döndüm. Yukiko çoktan üstünü giyinmişti. Yine de ben yatağa yatınca o da yorganın altına girip dudaklarını sırtıma değdirdi. Gözlerimi kapatıp sessizce durdum. Başka bir kadını hayal ederken onunla seks yapmıştım ve içimi derin bir suçluluk duygusu kaplamıştı.

"Biliyorsun değil mi, seni gerçekten seviyorum" dedi Yukiko.

"Yedi yıldır evliyiz ve iki çocuğumuz var" dedim. "Tam da benden sıkılacağın dönemler, öyle değil mi?"

"Belki de. Ama hâlâ seni seviyorum."

Ona sıkıca sarıldım ve soymaya başladım. Süveterini, eteğini ve iç çamaşırlarını çıkarttım.

"Vay canına! Yapacağını düşündüğüm şeyi yapmayı düşünmüyorsun umarım?" diye sordu şaşırarak.

"Tabii ki" dedim.

"Günlüğüme özel not düşeceğim bir gün" dedi.

Bu sefer Şimamoto'yu düşünmemek için kendimi zorladım. Yukiko'nun bedenine sarılıp ona konsantre olarak yüzüne baktım. Dudaklarını, boynunu, memelerini öptüm. Ve geldim. Sonra da uzun bir süre ona sarılıp kaldım.

Gözlerini üzerime doğrultup, "İyi misin?" diye sordu. "Bugün babamla aranda bir şeyler mi oldu?"

"Bir şey olmadı" diye yanıtladım. "Hiçbir şey. Sadece bir süre sana böyle sarılmak istedim."

"Elbette" dedi. Hâlâ içindeyken bana sıkıca sarıldı. Gözlerimi yumdum ve bedenini bedenime yapıştırdım, sanki onu kendime çekmesem boşlukta kaybolacakmışım gibi.

Ona sarılırken, babasının bahsettiği intihar olayı aklıma geldi. *Bunu yapacak biri olmadığını biliyordum. Öleceğini sandım.* Hayatın akışında ufacık bir kayma olsaydı şu anda bedeni kollarımın arasında olmayacaktı. Nazikçe omzuna, saçlarına ve memelerine dokundum. Sahiciydi –sıcak ve yumuşak. Avucumun altında yaşadığını hissediyordum. Daha

ne kadar yaşayacağını kimse bilemez. Var olan her şey bir anda yok olabilir. Yukiko. Bu oda. Bu duvarlar, bu tavan, bu pencere. Haberimiz bile olmadan hepsi yok olabilir. Birden aklıma İzumi geldi. O adam Yukiko'yu derinden yaralamıştı, aynısını İzumi'ye ben yapmıştım. Neyse ki Yukiko benimle karşılaşmıştı fakat İzumi yapayalnızdı.

Yukiko'nun yumuşacık boynunu öptüm.

"Biraz uyuyacağım" dedim. "Sonra da gider anaokulundan kızımızı alırım."

"İyi uykular" dedi.

Çok az uyudum. Gözlerimi açtığımda saat üçü biraz geçiyordu. Yatak odasının penceresinden Aoyama Mezarlığı'na bakıyordum. Camın dibindeki bir sandalyeye oturup uzun süre dışarısını seyrettim. Şimamoto'nun hayatıma tekrar girmesinden sonra her şey daha başka görünüyordu. Yukiko'nun mutfakta akşam yemeğini hazırlarken çıkardığı sesleri duyuyordum. Sesler boşlukta yankılanıyordu sanki, çok uzak bir dünyadan bir borudan geçerek geliyormuş gibi.

Garajdan BMW'mi alarak okuldan kızımı almak üzere yola çıktım. O gün özel bir programları vardı, dolayısıyla kızım kapıda göründüğünde saat neredeyse dört olmuştu. Bu sokakta her zaman gıcır gıcır, pahalı arabalar dizilirdi: Saab, Jaguar, nadiren Alfa Romeo. Genç anneler pahalı görünen mantolarıyla arabalarından çıkar, çocuklarını alıp arabaya bindirerek uzaklaşırlardı. Babası tarafından alınan tek çocuk benim kızımdı. Onu gördüğümde seslenerek el salladım. O minik elini sallayarak bana doğru koştu. Sonra bir Mercedes 260E'nin içinde oturan küçük bir kıza doğru uzanarak bir şeyler söyledi. Kız, yünlü bir şapka takmış, pencereden dışarıya doğru sarkıyordu. Annesi kırmızı kaşmir bir manto giymiş ve büyük camlı bir güneş gözlüğü takmıştı. Arabanın yanına giderek kızımın elini tuttuğumda kadın bana baka-

rak tebessüm etti. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Kırmızı manto ve büyük güneş gözlükleri bana Şimamoto'yu hatırlatmıştı. Şibuya'dan Aoyama'ya kadar takip ettiğim Şimamoto'yu.

"Merhaba" dedim.

O da "Merhaba" dedi.

Kadın göz kamaştırıcıydı. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı. Arabadan Talking Heads'in "Burning Down the House" şarkısı duyuluyordu. Arka koltukta Kinokuniya'dan alınan iki büyük alışveriş poşeti vardı. Çok güzel gülümsüyordu. Kızım küçük arkadaşına fısıltıyla bir şeyler söyledikten sonra vedalaştılar. *Hoşça kal*, dedi küçük kız. Sonra da düğmeye basarak camı kapattı. Kızımın elinden tutup BMW'mi park ettiğim yere doğru yürüdük.

"Günün nasıl geçti bakalım? Güzel bir şeyler oldu mu?" diye sordum.

Belirgin bir şekilde başını iki yana salladı. "İyi bir şey olmadı. Çok kötüydü" dedi.

"İkimiz için de kötü bir durum desene" dedim. Ona doğru eğilip alnından öptüğümde züppe Fransız restoran sahiplerine Amerikan Ekspres kartını uzattığınızda yüzlerinde beliren memnuniyetsiz ifadeyle karşılık verdi. "Yarının daha iyi geçeceğine eminim" dedim.

Söylediğim şeye ben de inanmak istiyordum. Yarın sabah gözlerimi açtığımda bütün sorunların hallolduğu yeni bir dünya istiyordum. Ama bu senaryoyu kendime yutturamadım. Bir karım ve iki kızım vardı ve başkasına âşıktım.

"Baba?" dedi kızım. "Ben ata binmek istiyorum. Bana bir gün at alacak mısın?"

"Tamam. Bir gün alırım" dedim.

"O gün ne zaman?"

"Baban yeterince para biriktirdiğinde. İşte o zaman sana bir at alacak."

"Senin domuz kumbaran mı var baba?"

"Evet, kocaman bir tane. Bu araba kadar büyük. O kadar para biriktiremezsem sana at alamam."

"Peki dedeye söylersek, sence o bana at alır mı? Dedem zengin."

"Bu doğru" dedim. "Dedenin şu gördüğün bina kadar büyük bir kumbarası var. İçinde bir sürü para var. Ama o kadar büyük ki içinden paraları çıkarması çok zor."

Kızım konu üzerine bir süre düşündü.

"Ama dedeme bir ara sorabilirim, di mi, bana bir at almasını?"

"Tabii ki sorabilirsin. Kim bilir belki de bir tane alır."

Eve gidene kadar atlardan konuştuk. Ne renk at istediğini. Ona ne isim vereceğini. Onunla nerelere gitmek istediğini. Atın nerede uyuyacağını. Onu asansöre bırakıp işe doğru yola çıktım. Yarın neler getirecekti? Merak ediyordum. İki elim direksiyonda, güzlerimi kapadım. İçinde olduğum şey kendi bedenim değil de bir süreliğine ödünç aldığım, yapayalnız, geçici bir kılıftı sanki. Yarın başıma ne geleceğini bilmiyordum. Kızıma bir at almak –bu fikir beklenmedik bir aciliyet kazanmıştı. Her şey kaybolmadan ona bir at almalıydım. Dünya paramparça olmadan önce.

12

O günden itibaren bahar gelene kadar neredeyse her hafta Şimamoto'yla buluştuk. Barlardan birine saat dokuzdan sonra, Robin's Nest'e uğradığından daha sık geliyordu. Bara oturuyor birkaç kokteyl içtikten sonra saat on bir civarı kalkıyordu. Yan yana oturup konuşuyorduk. Çalışanlarımın ne düşündüğünü bilmiyordum ama umurumda değildi. İkimiz söz konusu olduğunda, okul yıllarımızda olduğu gibi arkadaşlarımın ikimizin hakkında ne düşündüğünü önemsemiyordum.

Fırsat buldukça beni arıyor öğle yemeğine davet ediyordu. Çoğunlukla Omote Sando'daki bir kafede buluşuyorduk. Hafif bir öğün yedikten sonra yürüyüşe çıkıyorduk. İki, en fazla üç saat beraber oluyorduk. Ayrılma zamanı geldiğinde saatine göz atıyor ve bana gülümsüyordu. "Hımm, artık gitsem iyi olacak" diyordu. Bu gülüşün altındaki duyguları okuyamıyordum. Gideceği için üzgün mü değil mi, yoksa benden kurtulacağı için mutlu mu, hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten eve gitmek zorunda olduğunu bile söyleyemem.

Her neyse, beraber olduğumuz birkaç saat boyunca neredeyse hiç susmuyorduk. Yine de bir kere bile birbirimize dokunmamıştık. Ne elimi omzuna koydum ne de elini tutmaya çalıştım.

Tokyo'nun caddelerini gezdiğimizde her zamanki havalı, çekici gülümsemesini takınıyordu. İşikava'da geçirdiğimiz o

soğuk şubat günündeki gibi acı veren, şiddetli duygular yoktu. O gün gösterdiği cana yakınlığı artık yoktu. Sözlere dökülmemiş bir anlaşma gibi ikimiz de o küçük geziden hiç söz etmedik.

Yan yana yürüdüğümüzde içinde ne tür duygular uyandığını merak ediyordum. Ve bu duyguların onu nereye götüreceğini. Bazen doğrudan gözlerinin içine bakıyor, orada sadece yalın bir sessizlik görebiliyordum. Hep olduğu gibi gözkapaklarındaki çizgi beni ufka, çok uzak yerlere götürüyordu. Sonunda, beraber dışarı çıkmalarımızdan, İzumi'nin içindeki yalnızlığı anladım. Şimamoto'nun içinde kendi küçük dünyası vardı. Sadece ona özel, benim giremeyeceğim bir dünya. Bir keresinde o dünyaya açılan kapıda bir çatlak oluşmuştu. Ama artık kapalıydı.

Kendimi yine çaresiz, kafası karışık on iki yaşında bir çocuk gibi hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini, ne diyeceğimi bilemiyordum. Biraz sakinleşip kafamı kullanmaya çalıştım. Umutsuz vakaydım. Söylediğim ve yaptığım her şey yanlıştı. Hissettiğim bütün duyguları o pırıltılı tebessüm yutmuştu. *Merak etme*, diyordu bana. *Her şey yoluna girecek.*

Şimamoto'nun hayatına dair her şey karanlıktı. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Ya da kiminle kaldığını. Şimdi evli miydi, yoksa boşanmış mıydı? Bildiğim tek şey geçen şubat ayında doğan bebeğinin bir gün sonra öldüğüydü. Hayatında bir kere bile çalışmamıştı. Yine de yüklü miktarda parası olduğunu gösteren çok pahalı kıyafetler giyiyor, aksesuarlar takıyordu. Bütün bildiğim buydu. Bebeği doğduğunda muhtemelen evliydi, ama emin olamıyordum. Her gün evlilik dışı binlerce çocuk dünyaya gelmiyor mu?

Zaman geçtikçe Şimamoto biraz ortaokul ve lise günlerinden bahsetmeye başladı. O günler ile şu anki hayatı arasında bağlantı olmadığı için o konulardan konuşmaktan çekinmiyordu. Okul yıllarında, korkunç derecede yalnız olduğunu

keşfettim. Büyüdükçe etrafındaki herkese karşı elinden geldiğince dürüst olmaya çalışmış ve bahanelerle işin içinden sıyrılmamıştı. "Bahaneler bulmaya bir kez başladın mı, ardı arkası kesilmez" demişti. "Öyle bir hayat sürdüremezdim." Ama işler düzgün gitmemişti. Bacağıyla ilgili durumu, aptal yanlış anlaşılmalara yol açarak onu çok incitmişti. Yavaş yavaş içine kapanmıştı. Sabah kalktığında kusmaya başlayarak okula gitmeyi reddetmişti.

Liseye başlarken çektirdiği bir fotoğrafı gösterdi. Bir bahçede, ayçiçeklerinin ortasında bir sandalyede oturuyordu. Mevsim yazdı, üzerinde kot şort ve beyaz bir tişört vardı. Muhteşem görünüyordu. Kameraya kocaman gülümsüyordu. Bugünkü gülüşüne kıyasla biraz daha kendinin farkında görünüyordu. Ne olursa olsun mükemmel bir gülüştü. Tehlikeli bir yönü olduğu için insanları daha da etkileyen türden bir gülüş. Her günü ıstırap içinde geçen yalnız bir kızın gülümsemesi olmadığı kesindi.

"Bu resme bakarak" dedim, "yeryüzündeki en mutlu kız olduğunu söyleyebilirim."

Başını ağır ağır salladı. Gözlerinin kenarlarında büyüleyici çizgiler oluştu; geçmişte kalan çok uzak bir manzarayı hatırlıyor gibi görünüyordu. "Hacime, fotoğraflara bakarak hiçbir şey söyleyemezsin. Onlar sadece birer gölge. Gerçek ben çok daha farklı. Bir fotoğraftan anlaşılamaz."

Fotoğraf göğsüme bir sancı saplamıştı. Ne kadar korkunç bir zaman kaybettiğimi hatırlatmıştı bana. Geri getirmek için ne kadar çabalasam da getiremeyeceğim kıymetli yıllar. Zaman sadece orada, o yerde akıyordu. Uzun denilebilecek bir süre fotoğrafa baktım.

"Bu kadar ilgini çeken ne?" diye sordu.

"Zamandaki boşluğu doldurmaya çalışıyorum" diye yanıtladım. "Seni en son yirmi beş yıl önce görmüştüm. Az da olsa bu boşluğu doldurmak istiyorum."

Gülümsedi ve sanki yüzümde tuhaf bir şey varmış gibi kafası karışarak bana baktı. "Garip" dedi. "Sen o zaman boşluğunu doldurmaya çalışıyorsun. Bense olduğu gibi boş kalmasını istiyorum."

Ortaokul ve lise yılları boyunca gerçek anlamda bir erkek arkadaşı olmamıştı. Güzel bir kız olduğu için erkekler onunla ilgileniyordu ama Şimamoto pek oralı olmuyordu. Birkaçıyla kısa süreler flört etmişti.

"O yaştaki erkek çocuklar pek sevilecek türden değildir. Sen de bilirsin. Ergen oğlanlar kaba ve bencildir. Akılları fikirleri ellerini bir kızın eteğinin altına sokmaktadır. Hayal kırıklığına uğramıştım. İkimizin yaptığı şeyleri yapmak istiyordum."

"Evet, ama ben on altı yaşındayken pek de farklı değildim –kaba, bencil ve elini bir kızın eteğinin altına sokmaya çalışan. Özetle aynen böyleydim."

"O zaman iyi ki seninle karşılaşmamışım" diyerek gülümsedi. "On iki yaşında hoşça kal deyip otuz yedi yaşında yeniden karşılaşmak. Belki de bizim için en iyisi buydu, kim bilir."

"Sanırım."

"Artık bir kızın eteğinin altındakilerden başka şeyler de düşünebiliyorsun, değil mi?"

"Eh biraz" dedim. "Ama aklında şüphe kaldıysa bir dahaki sefere pantolon giysen iyi edersin!"

Şimamoto masanın üzerinde duran ellerine göz attıktan sonra gülümsedi. Parmağında yüzük yoktu. Her buluştuğumuzda bir bilezik ve saat. Bir de küpeler. Yüzüksüz.

"Hiçbir erkeğe yük olmak istemedim" diyerek devam etti. "Ne demek istediğimi sen de anlıyorsun. Yapamadığım bir düzine şey vardı. Pikniğe gitmek, yüzmek, kayak, buz pateni, diskoda dans etmek. Yürümek bile yeterince zahmetliydi. O yaştaki çocukların uzun süre tahammül edemeyeceği şeyleri yapabiliyordum; birileriyle oturmak, konuşmak ve müzik

dinlemek. Bu durumdan nefret ediyordum."

Bardağın kenarında bir dilim limonla perrier içiyordu. Mart ayının tam ortasında ılık bir öğleden sonraydı. Dışarıda sokaktan geçen gençlerden bazıları kısa kollu giyinmişlerdi.

"Eğer seninle çıksaydık sonunda sana da yük olacaktım. Sonunda benden sıkılacaktın. Daha aktif olmak, dünyaya hızlı adımlarla koşmak isteyecektin. Ben de buna dayanamayacaktım."

"Şimamoto-san" dedim, "bu mümkün değil. Sana karşı asla sabırsız olmazdım. Aramızdaki bağ çok özeldi. Kelimelerle ifade edemem ama bu doğru. Özel, kıymetli bir bağ."

Yüz ifadesini değiştirmeden bana dikkatle baktı.

"Öyle muhteşem biri değilim" diye devam ettim. "Övünülecek biri de değilim. Gayet düşüncesiz, duyarsız ve kibirliydim. Dolayısıyla muhtemelen senin için doğru insan olmazdım. Ama emin olduğum bir şey var: senden asla, ama asla sıkılmazdım. En azından bu beni, senin bildiğin insanlardan farklı kılar. Bu anlamda senin için gerçekten özel biriyim."

Şimamoto bakışlarını tekrar masanın üzerindeki ellerine çevirdi. On tanesini de kontrol edermişçesine parmaklarını hafifçe birbirinden ayırdı.

"Hacime" diye başladı, "asıl acı olan şey, geri dönemeyeceğimiz gerçeği. Bir kez ilerlemeye başladın mı, ne yaparsan yap gittiğin yoldan geri dönemiyorsun. En ufak bir sapma her şeyi sonsuza dek değiştiriyor."

Bir defasında bana telefon ederek Liszt'in piyano parçalarının çalınacağı bir konsere davet etti. Solist, Güney Amerikalı ünlü bir piyanistti. Programlarımı iptal ettim ve onunla Ueno Park'taki konser salonuna gittim. Performans büyüleyiciydi. Solistin tekniği çarpıcı, müzik zarif ve derindi, piyanistin heyecanı herkesçe hissediliyordu. Yine de, gözlerim kapalıyken bile müzik beni uzaklara götürmedi. Piyanistle

aramda ince bir tül vardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım diğer tarafa geçemiyordum. Bunu konserden sonra Şimamoto'ya da söyledim.

"İyi ama performansta nasıl bir eksiklik vardı ki?" diye sordu. "Dört dörtlük olduğunu düşünüyorum."

"Hatırlamıyor musun?" dedim. "Beraber dinlediğimiz plakta ikinci bölümün sonunda minik bir çizik şöyle duyuluyordu. *Puçi! Puçi!* Nedense o çizik olmadan kendimi müziğe veremiyorum!"

Şimamoto kahkaha attı. "Bunun pek sanatsal olduğunu söyleyemem."

"Bunun sanatla bir ilgisi yok. Sanatı kel akbabalar yesin isterse, beni bağlamaz. Kimin ne dediği umurumda değil; o çiziği seviyorum!"

"Belki de haklısın" diyerek onayladı. "Ama bunun kel akbabalarla ne ilgisi var? Benim bildiğim akbabalar cesetleri yer. Ya kel akbabalar?"

Eve dönüş yolunda, trende giderken aradaki farkı en ince ayrıntısına kadar anlattım: doğdukları yer, isimleri, çiftleşme dönemleriyle ilgili farklar. "Kel akbaba hayatını sanatı mideye indirerek sürdürür. Sıradan akbaba isimsiz insanların cesetlerini mideye indirerek yaşar. Arada büyük fark var."

"Garip birisin!" Kahkaha attı. İşte o tren koltuğunda, hiç olmadığı kadar hafifçe omzunu benimkine değdirdi. Son iki aydır ilk defa bedenlerimiz birbirine değiyordu.

Mart geçip gitti, peşinden de nisan. Küçük kızım anaokuluna başladı. Çocuklar evden uzaklaşınca Yukiko özürlü çocuklara yardım etmeye, derneklerde gönüllü olarak çalışmaya başladı. Çocukları okula bırakıp okuldan almak çoğunlukla bana düşüyordu. Ben meşgul olduğumda karım devreye giriyordu. Çocukların günden güne büyümesine tanık olurken yaşlandığımı hissediyordum. Öyle kendi kendileri-

ne, onlar için yapacağım planlara aldırmadan büyüyorlardı. Tabii ki kızlarımı seviyordum. Büyümelerini izlemek hayatta mutluluk duyduğum en büyük şeydi. Yine de aydan aya büyüdüklerine tanık oldukça kendimi köşeye kendimi sıkışmış hissediyordum bazen. Sanki içimde köklerini salan, dallanıp budaklanan, organlarıma, kaslarıma, kemiklerime ve derime kadar dayanarak dışarıya çıkmak isteyen bir ağaç büyüyordu. Bazı zamanlar o kadar boğucu oluyordu ki, uyuyamıyordum.

Şimamoto'yla haftada bir buluşuyorduk ve kızlarımın okulundan eve, evden okula mekik dokuyordum. Haftada birkaç kere karımla sevişiyordum. Şimamoto'yla yeniden görüşmeye başladığımdan beri Yukiko'yla daha sık sevişmeye başlamıştım. Suçluluk duyduğumdan değil ama. Onu sevmek ve onun tarafından sevilmek bütünlüğümü sağlamamın tek yoluydu.

Seviştiğimiz bir öğlenden sonra Yukiko, "Değiştin. Neler oluyor?" diye sordu. "Erkeklerin otuz yedi yaşına geldiklerinde seks gidişatlarının vites attığını bana kimse söylemedi."

"Bir şey olduğu yok. Eskisinden farklı değil" yanıtladım.

Bir süre bana baktı. Hafifçe başını salladı. "Bazen kafanın içinden neler geçtiğini merak ediyorum" dedi.

Boş zamanlarımda klasik müzik dinleyip pencereden Aoyama Mezarhğı'nı seyrediyordum. Eskisi kadar çok okumuyordum. Konsantrasyonum yerle bir olmuştu.

Sık sık Mercedes 260E'li genç kadınla karşılaşıyordum. Çocuklarımızın çıkış kapısında görünmesini beklerken havadan sudan konuşuyor, sadece Aoyama'da yaşayan birinin anlayabileceği türden dedikodular yapıyorduk. Hangi süpermarkette ne zaman yer bulunur; aşçısını değiştiren ve artık yemekleri güzel olmayan bir İtalyan restoranının durumu; Meji-ya ithal ürünler mağazasında yakında şarabın indirime gireceği ve benzeri şeyler. Allah kahretsin, diye düşündüm.

Sıradan, dedikoducu bir ev kadını olup çıktım! Ama tek ortak noktamız bu tür şeylerdi.

Nisanın ortasında Şimamoto tekrar ortadan kayboldu. Onu son gördüğümde Robin's Nest'te oturuyorduk. Saat tam ona gelirken diğer barımdan bir telefon geldi ve hemen halletmem gereken bir iş çıktı. "Yarım saate kadar dönerim" dedim.

"Tamam" dedi gülümseyerek. "Sen gelene kadar ben de kitap okurum."

Sorunu çözmek için alelacele bardan çıktım ve koşarak geri döndüm ama artık orada değildi. Saat on biri biraz geçiyordu. Bar masasının üstündeki bir kibritin arkasına bir mesaj bırakmıştı: "Muhtemelen bir süre gelemeyeceğim" diyordu not. "Şimdi eve gitmem gerek. Hoşça kal. Kendine iyi bak."

Günlerce kendimi yarım hissetmiştim. Evin içinde dolaşıyor, amaçsızca sokakları geziyor ve erkenden kızlarımı almaya gidiyordum. Bir de Mercedes 260E'li kadınla konuşuyordum. Yakındaki bir kafede birer fincan kahve içerek her zamanki gibi dedikodu yapıyorduk: Kinokuniya Market'teki sebzelerin durumu, Doğal Market'teki aşılanmış yumurtalar, Miki'nin Yeri'ndeki indirimli fiyatlar. Kadın İnaba Yoşie'nin modelistine hayrandı ve daha sezon gelmeden istediği bütün kıyafetleri katalogdan sipariş etmişti. Omote Sando'daki karakolun yanındaki mükemmel yılanbahğı restoranından konuştuk. Birbirimizle konuşmaktan hoşlanıyorduk. Kadın, ilk gördüğümden daha açık ve sıcaktı. Ondan cinsel olarak etkilendiğimden değil. Sadece konuşmak için birine –herhangi birine– ihtiyacım vardı. İstediğim şey zararsız, boş sohbetlerdi, Şimamoto hariç herhangi bir yere varacak sohbetler.

Yapacak hiçbir şey kalmadığında alışveriş yapıyordum. Bir keresinde kendimi kaptırıp altı tane gömlek almıştım. Kızlarım için oyuncaklar ve bebekler, Yukiko için takılar. Birkaç kere M5'e bakmak için BMW galerisine gitmiştim; ger-

çekten almaya niyetim yoktu ama satıcının detaylara girmesine izin verdim.

Böyle dengesiz birkaç haftadan sonra tekrar konsantrasyonumu kazandığımı fark ettim. Durduğum yerden başka bir yere ayrılmıyorum, diye karar aldım. Dolayısıyla da barları yeniden döşeme konusunu görüşmek için bir tasarımcı ile iç mimarı aradım. Barlar, yeniden yapılandırma için biraz geç kalmışlardı ama işimi nasıl devam ettirmem gerektiğini düşünmenin tam zamanıydı. Tıpkı insanlarda olduğu gibi, barların da yalnız kalma ve değişme zamanları vardır. Aynı atmosfere takılıp kalırsanız sönük ve uyuşuk görünürsünüz. Enerji seviyesi inişe geçer. Havadaki şatolar bile bir kat boyayla kendine gelebilir. Robin's Nest'i sonraya saklayarak, işe diğer barımdan başladım. Yaslandığınızda sırt kısmı rahatsız eden koltuklar dahil her tür hiper-şık unsurları ortadan kaldırarak daha etkili, fonksiyonel bir yere dönüştürecektim. Üzerinde marjinal değişiklikler yaptığım mönünün yanı sıra müzik sistemiyle havalandırmayı da elden geçirmenin zamanı gelmişti. Çalışanlarımla görüştüm ve elimde uzun bir öneri listesi oluştu. Tasarımcıya barın nasıl olması gerektiğiyle ilgili aklımdaki resmi en ince ayrıntısına kadar anlattım ve bir taslak hazırlattım, sonra da arada aklıma gelen şeyleri söyleyerek taslağa eklettim. Bu süreci birkaç kez tekrarladık. Bütün malzemeleri seçtim, tahmini rakamları hesaplattırarak bütçemi gözden geçirdim. Dünyanın en mükemmel sıvı sabunluğunu bulmak için Tokyo'daki dükkânlarda üç hafta dolaşıp durdum. Bütün bu saydıklarım beni aşırı meşgul ediyordu. Ama sonuç tam istediğim gibiydi.

Mayıs geldi ve geçti, sonra haziran oldu. Hâlâ Şimamoto'suz. Sonsuza dek gittiğine hiç şüphem yoktu. *Muhtemelen bir süre gelemeyeceğim*, diye yazmıştı. Bana acı veren işte bu *muhtemelen* ile *bir süre*nin üstüne sinen belirsizlikti. Belki bir gün tekrar kendini gösterirdi ama öylece oturup umutla-

rımı, hayallerimi belirsiz vaatlere teslim edemezdim. Böyle gidersem sonunda gamsız bir geri zekâlı olacağımı düşünmeye başladım, dolayısıyla aklımı bir şeylerle meşgul edip durdum. Her sabah havuza gidip hiç ara vermeden iki bin metre yüzdükten sonra üst kattaki jimnastik salonuna çıkarak ağırlık çalışmaya başladım. Bir haftayı böyle geçirdikten sonra kaslarım isyan etti. Bir gün kırmızıda beklerken sol ayağım hissizleşti ve debriyaja basamadım. Neyse ki sonunda kaslarım bu tempoya alıştı. Aşırı fiziksel efor sarf etmek düşünmeme fırsat vermiyor, bedenimi sürekli hareket ettirmek günlük hayatın detaylarına odaklanmamı kolaylaştırıyordu. Hayallere dalmak yasaktı. Yaptığım işe konsantre olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Yüzümü yıkarken, yıkamayı düşündüm; müzik dinlerken, tek odağım müzikti. Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Yaz geldiğinde çocukları Yukiko'yla sık sık Hakone'deki yazlığımıza götürüyorduk. Yukiko ve çocuklar Tokyo'dan uzakta, doğanın içinde olmaktan dolayı rahat ve mutluydular. Çiçek topluyor, dürbünle kuşları izliyor, kovalamaca oynuyor, nehirde birbirlerine su atıyorlardı. Ya da sadece bahçede uzanıyorlardı. Fakat gerçeklerden habersizdiler. Karlı bir kış gününde uçağım iptal edilseydi Şimamoto'yla olmak için onları bir kenara atacaktım. İşimi, ailemi, paramı –her şeyimi, bir an olsun çekinmeden. Şimdi bile hâlâ aklımda Şimamoto, burada duruyordum. Ona sarıldığımda duyduğum heyecan, yanağını öptüğümde hissettiklerim beni terk etmedi. Şimamoto'nun görüntüsünü kafamdan atıp karımınkini koyamıyordum. Nasıl ki Şimamoto'nun ne düşündüğünü asla bilemiyorsam, aklımdan neler geçtiğini de kimse bilmiyordu.

Yaz tatilinin kalan kısmını barın yenilenme işine harcamaya karar verdim. Yukiko'yla çocuklar Hakone'deyken tek başıma Tokyo'da kalıp işin başında durdum ve son dakika talimatlarını verdim. Havuza gidiyor, jimnastik salonunda

spor yapıyordum. Hafta sonları Hakone'ye gidip Fuciya Oteli'nin havuzunda kızlarımla yüzüyor sonra da hep beraber akşam yemeği yiyorduk. Gece olduğunda da karımla sevişiyordum.

Orta yaşlara yaklaşıyordum, buna rağmen fazla kilolarımdan veya azalan saçlarımdan söz etmek mümkün değildi. Tek bir beyaz saç bile yoktu. Spor yapmak kaçınılmaz fiziksel çöküşü erteliyordu. Düzenli bir hayat sür, hiçbir şeyin aşırısına kaçma ve yediklerine dikkat et: benim özdeyişim buydu. Hiç hastalanmazdım ve çoğu insan en fazla otuz yaşımda olduğumu düşünüyordu.

Karım vücuduma dokunmaktan hoşlanıyordu. Göğsümde ve karnımdaki kaslara dokunuyor, penisim ve testislerimi okşuyordu. Yukiko da formda kalmak için düzenli olarak spora gidiyordu. Ama pek işe yaradığını söyleyemem.

"Yaşlanıyorum galiba" diye iç çekti. "Kilo veriyorum ama şu yağ şeridi hâlâ duruyor."

"Vücudunu olduğu gibi seviyorum" dedim ona. "Böyle iyi görünüyorsun –o kadar çalışıp diyet yapmaya gerek yok ki. Şişmanladığın falan yok." Söylediklerim yalan da değildi. Onun yumuşak tenini okşamayı biraz fazla etle de seviyordum. Çıplak poposunu ovalamak hoşuma gidiyordu.

Başını sallayarak, "Anlamıyorsun" dedi. "Şu anki halimin iyi olduğunu söylüyorsun ama böyle kalmak için sürekli enerji harcamak zorunda kalıyorum."

Dışarıdan biri bizim ideal bir yaşantımız olduğunu söylerdi muhtemelen. Benim de buna inandığım zamanlar oldu tabii. İşime çok hevesliydim ve iyi para kazanıyordum. Aoyama'da dört odalı bir dairem, Hakone dağı eteklerinde küçük bir yazlık, bir BMW, bir Cherokee cip. Ve mutlu bir aile. Karımı ve iki kızımı seviyordum. İnsan daha ne ister ki? Mesela Yukiko ve çocuklar yanıma gelip onları daha çok sevmem için ne yapmaları gerektiğini sorsalar, söyleyebileceğim hiç-

bir şey yoktu. Daha mutlu bir hayat hayal edemiyordum.

Fakat Şimamoto gelmeyi kestiğinden beri ayın havasız yüzeyinde takılıp kalmıştım. Eğer sonsuza dek gittiyse gerçek hislerimi açacağım kimse kalmamış demekti. Uyuyamadığım gecelerde yatağa uzanıp Komatsu Havalimanı'ndaki o karlı geceyi düşünüp duruyordum. Ben o anları hatırladıkça, anılar daha da güçleniyordu. Uçuş bilgi göstergesinde yanan "Rötarlı" kelimesi; pencereden baktığımda lapa lapa yağan kar. Elli metre ötesi görünmüyordu. Şimamoto bankta hareket etmeden oturmuş, kollarını sıkıca birbirine kavuşturmuştu. Lacivert yünlü kabanı ve eşarbı. Gözyaşı ve matemin karıştığı bedeninin kokusu. Yatakta, hemen yanımda karım derin uykuda, usulca nefes alıyordu. Hiçbir şey bilmiyor. Gözlerimi kapatıp kafamı yastığa dayadım. *Hiçbir şey bilmiyor.*

Terk edilmiş bovling salonu otoparkı, ağzımda eritip ona içirdiğim kar. Uçakta kucağımdaki Şimamoto. Kapalı gözleri, hafifçe aralanmış dudaklarının arasından soluduğu nefes. Vücudu, yumuşak ve kırılgan. Beni istemişti. Kalbini açmıştı. Ama ben kendimi geriye, ay yüzeyine, bu cansız dünyaya çekmiştim. Sonunda beni terk etti ve hayatım bir kez daha kayboldu.

Bazen sabaha karşı iki veya üçte kalkar ve bir daha uyuyamazdım. Yataktan çıkıp mutfağa gider, kendime viski koyardım. Elimde bardak, yolun karşısındaki karanlık mezarlığa ve yoldan geçen arabaların ışıklarına bakardım. Gece ile şafağı birbirine bağlayan dakikalar uzun ve karanlıktı. Ağlayabilseydim, her şey daha kolay olabilirdi. İyi de, neye ağlayacaktım? Kimin için ağlayacaktım? Başkalarına ağlamak için çok bencildim, kendime ağlamak içinse çok yaşlı.

Nihayet sonbahar da geldi. Ve ben bir karar aldım. Yapmam gereken şeyler vardı: artık bu şekilde yaşayamazdım.

13

Bir sabah kızlarımı anaokuluna bıraktıktan sonra havuza gidip her zamanki gibi iki bin metre yüzdüm. Bir balık olduğumu düşledim. Basit bir balık, yüzmek için bile düşünmek zorunda olmayan bir balık. Sonra duş alıp üstüme bir tişört ve şort geçirip ağırlık kaldırmaya başladım.

Ardından da ofis olarak kullandığım tek odalı daireye doğru yola çıktım. Hesapları kontrol ettim, çalışanlarımın ödemelerini ayarladım, önümüzdeki şubatta Robin's Nest'i nasıl yenileyeceğimi tasarladım. Her zamanki gibi saat birde eve gidip karımla yemek yedim.

"Hayatım, bugün babamdan bir telefon aldım" dedi Yukiko. "Yine yoğun. Söylediği hisselerin tavan yapacağını ve elimizden geldiğince çok hisse almamızı söyledi. Bildiğin alelade hisselerden değil dedi, çok daha özel bir durum."

"Hisseler o kadar değer kazanacak olsa normalde bize söylemez kendine saklardı. Tahmin et neden saklamamış?"

"Söylediğine göre, sana özel bir tarzda teşekkür ediyormuş. Ne demek istediğini anlayacağım söyledi. Anladın mı? Baksana, bize kendi payından veriyor. Elimizdeki bütün parayı yatırmamızı ve kesinlikle kaygılanmamamızı söyledi, çünkü hisseler gerçekten edermiş. Kâr etmezsek bile tek kuruş kaybetmeyeceğimize garanti verdi."

Çatalım makarnanın üzerinde kalakaldı. "Başka bir şey?"

"Hımm, elimizi çabuk tutmamızı söyledi, ben de bankayı

arayarak tasarruf hesabımızı kapatıp parayı Bay Nakayama'nın yatırım şirketine transfer ettirdim. Hisseleri alabilmesi için. Sadece sekiz milyon yen toparlayabildim. Daha fazla mı yatırsaydım?"

Bir yudum su içtim ve doğru kelimeleri seçmeye çalıştım. "Bunca şeyi yaparken neden bana sormadın?"

Şaşırarak, "Sana sormak mı?" dedi. "Sen zaten babamın önerdiği bütün hisseleri alırsın. Benden defalarca bu tür şeyleri yapmamı istemedin mi? Bana daima gidip doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri yapmamı söylerdin. Ben de öyle yaptım. Babam bir dakika bile kaybedemeyeceğimizi söyledi. Sen havuzdaydın ve sana ulaşamadım. Bunda sorun olan ne?"

"Bir sorun yok" dedim. "Ama bütün hisseleri satmak istiyorum."

"Satmak mı?" Parlak bir ışık kör ediyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Aldığın bütün hisseleri sat ve parayı tasarruf hesabımıza geri koy."

"Ama bunu yaparsam bir sürü işletim ücreti vermemiz gerekecek."

"Olsun" dedim. "Ödersin o zaman. Zarar etsek de umurumda değil. Git ve bugün aldığın her şeyi sat."

Yukiko iç çekti. "Babamla aranızda ne geçti? Neler oluyor?"

Yanıtlamadım.

"Ne oldu?"

"Bak Yukiko" diye başladım, "Bütün bunlar canımı sıkmaya başladı. Borsada para kazanmak falan istemiyorum. Alın terimle çalışıp kendim kazanmak istiyorum. Şu ana kadar iyi iş çıkardım. Para konusunda sorun yaşamadın, değil mi?"

"İyi iş çıkardığını biliyorum ve bir kere bile şikâyet etmedim. Sana minnettarım ve yaptığın şeye saygı duyuyorum, biliyorsun. Fakat babam bunları bize yardım etmek için yapıyor. Bunu göremiyor musun?"

"Görüyorum. Yukiko, iç ticaretin ne olduğunu biliyor musun? Biri sana yüzde yüz kâr edeceğini söylediğinde bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Buna borsa manipülasyonu deniyor" dedim. "Firmanın içinden biri sahte kâr etmek için hisselerle oynuyor, sonra da ortaklarıyla parayı bölüşüyorlar. Bu para doğruca politikacıların cebine iniyor veya toplu rüşvet olarak veriliyor. Babanın daha önce önerdiği türden hisseler değil bunlar. *Muhtemelen* değer kazanacaklar. Ama sadece bir duyum, başka bir şey değil. Çoğunlukla da hisseler yükselir ama her zaman değil. Bu seferki farklı. Pis kokular geliyor. Bu işe alet olmak istemiyorum."

Elinde çatal, Yukiko düşüncelere daldı.

"Bunun borsa manipülasyonu olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Gerçekten öğrenmek istiyorsan, babana sor" dedim. "Sana şu kadarını söyleyeyim: değer kaybetmeyeceği garanti olan hisseler ancak yasadışı anlaşmalarla sağlanır. Babam kırk yıl borsada çalıştı. Gece gündüz demeden. Geriye sadece yıkık dökük küçük bir ev bıraktı. Belki de işinde iyi değildi. Annem her gece evin giderlerini hesaplamak, bir türlü kapanmayan yüz veya iki yüz yeni denkleştirmek için masa başında belini ağrıttı. Ben böyle bir ailede yetiştim. Sense bana sadece sekiz milyon yen toparlayabildiğini söylüyorsun. Yukiko, burada gerçek paradan bahsediyoruz, Monopoly oyunundaki paradan değil. Bir sürü insan her gün işe gidiyor, sıkış tıkış otobüslere biniyor, fazla mesai yapıyor, işten kovuluyor ve yine de bahsettiğin parayı bir yılda kazanamıyorlar. Benim sekiz yılım böyle geçtiği için biliyorum. Sekiz milyon yen kazanmamın imkânı da yoktu. Ama sen bu tür bir hayatı kafanda canlandıramıyor olmalısın."

Yukiko sessiz kaldı. Dudağını ısırarak gözlerini tabağına

çevirdi. Sesimi yükseltmeye başladığımı fark ederek daha düşük tonda konuşmaya devam ettim.

"On beş gün içinde yatırdığımız paranın ikiye katlanacağını kaygısız bir şekilde söyleyebiliyorsun. Sekiz milyon yen on altı milyon yene dönüşecek. Ama bu düşünce şeklinde çok yanlış olan bir şeyler var. Kendimi bu yaklaşımın tam ortasında buldum ve bomboş hissediyorum."

Masanın karşısından bana baktı. Yemeye ara verdiğimde içimde bir şeylerin çalkalandığını hissettim. Rahatsız mı olmuştum yoksa öfkeden miydi? Bilmiyordum. Olan her neyse, ondan önce çaresizdim.

Uzun bir sessizlikten sonra Yukiko, "Özür dilerim. Kendi işimle ilgilenmeliydim" dedi.

"Sorun değil. Seni suçlamıyorum. Kimseyi suçlamıyorum."

"Hemen şimdi onları arayıp bütün hisseleri satmalarını söyleyeceğim. Yeter ki bana kızmaktan vazgeç."

"Kızgın değilim."

Sessizlik içinde yemeye devam ettim.

Yukiko doğrudan suratıma bakarak, "Bana söylemek istediğin bir şeyler yok mu?" diye sordu. "Canını sıkan bir şey varsa, bana söyle. Anlatması güç olacak bir şey olsa dahi. Yapabileceğim bir şey varsa, söylemen yeterli. Ben sıradan biriyim, birçok şey hakkında tecrübesizim –iş yönetimi dahil. Ama seni mutsuz görmeye dayanamıyorum. Yüzündeki şu üzgün ifadeyi görmek istemiyorum. Hayatınla ilgili nefret ettiğin şey ne? Anlat hadi."

Başımı iki yana sallayarak olumsuzladım. "Hiçbir şikâyetim yok. İşimi ve seni seviyorum. Söylemek istediğim tek şey babanın çalışma şekline ayak uyduramamam. Yanlış anlama, onu severim. Bize yardım etmeye çalıştığını biliyor ve bunu takdir ediyorum. Yani kızgın değilim. Sadece artık kim olduğumu anlayamıyorum. Doğruyla yanlışı ayırt edemiyorum. Kafam karışıyor. Ama kızgın değilim."

"Oldukça kızgın görünüyorsun."

İç geçirdim.

"Bir de sürekli iç geçiriyorsun" dedi. "Gene de bir şeyler kesinlikle canını sıkıyor. Kafan çok uzaklarda."

"Bilmiyorum."

Yukiko gözlerini üzerime dikti. "Aklından bir şeyler geçiyor" dedi. "Ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı."

Her şeyi itiraf etmek için çok kuvvetli bir duyguya kapıldım. O zaman nasıl rahatlardım! Saklanmaya, rol yapmaya veya yalan söylemeye son. *Bak Yukiko, unutamadığım, âşık olduğum başka bir kadın var. Kendimi geri çektim, düzenimiz altüst olmasın istedim ama daha fazla dayanamayacağım. Bir sonraki gelişinde ne olacağı umurumda değil: Onunla yatacağım. Mastürbasyon yaparken onu hayal ediyorum. Seninle sevişirken de onu düşünüyorum, Yukiko...* Fakat hiçbir şey söylemedim. İtiraf etmek hiçbir işe yaramazdı. Sadece ikimizi de mutsuz ederdi.

Öğle yemeğinden sonra ofise dönüp çalışmaya kaldığım yerden devam ettim. Ama aklım başka yerdeydi. Yukiko'ya böyle nutuk attığım için kendimi kötü hissettim. *Söylediklerim* doğruydu. Ama o lafları söyleyen kişi doğru adam değildi. Yukiko'ya yalan söylemiş, arkasından iş çevirmiştim. Ahlak konusunda ahkâm kesecek en son kişiydim. Yukiko benim için gerçekten endişeleniyordu. Onun karakterinde birine göre gayet tutarlı davranıyordu. Peki ya benim hayatım? Tutarlılıktan bahsetmek mümkün müydü? Bütün enerjim bitmişti sanki, parmağımı kıpırdatma isteği bile duymuyordum.

Ayaklarımı masanın üstüne koydum, elimde kalem, boş boş pencereden dışarıya baktım. Ofisten baktığınızda bir park görülüyordu. Hava güzeldi ve etrafta yanlarında anne babalarıyla bir sürü çocuk vardı. Anneler bir yandan çocuk-

lara göz kulak olurken bir yandan diğer annelerle laflıyor, çocuklar kumun içinde oynuyor veya kaydıraktan kayıyorlardı. Onları görünce kızlarım aklıma geldi. Onları görmek, ikisinin de elinden tutup bir kez daha sokaktan aşağıya doğru yürümek istedim. Bedenlerinin sıcaklığını hissetmek istedim. Fakat onları düşünmek bana insafsızca Şimamoto'yu hatırlattı. Daha dün gibi net hatırladığım hafifçe aralanmış dudakları. Kızlarımı düşünürken araya giren Şimamoto'nun hayali. Başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Ofisten çıkıp Aoyama'nın ana caddesinden aşağı yürüdüm. Şimamoto'yla buluşup birer fincan kahve içtiğimiz kafeye gittim. Biraz kitap okudum, sıkılınca tekrar onu düşünmeye başladım. Konuştuklarımızı anımsadım, çantasından bir tane Salem çıkarıp çakmağıyla yakışını, elini arkaya götürüp saçlarıyla oynayışını, gülümserken başını hafifçe yana çevirişini. Sonunda ofiste yalnız başına oturmaktan yorulup Şibuya'ya gitmeye karar verdim. Şehrin caddelerini dolaşmayı, binaları, mağazaları, gelip geçen insanları izlemeyi seviyordum. Şehrin caddelerinde iki ayağımın üstünde dolaşıyor olma hissini seviyordum. Ama şehir şimdi boğuk ve boştu. Etraf birbiriyle uyumsuz binalar, rengini yitirmiş ağaçlar, duyguları ve hayalleri olmayan insanlarla doluydu.

Popüler olmayan bir film arayarak sinemaya girdim ve dikkatle filmi izledim. Film bittiğinde akşamüstü caddelerinde yürüdüm, önünden geçerken bir restorana girdim ve hafif bir şeyler yedim. Şibuya işten çıkan insan yığınlarıyla doluydu. Hızlandırılmış bir film gibi trenler duraklarda durup insan kümelerini birbiri ardına yutuyordu. Birden hatırladım, kırmızı mantosu ve gözlükleriyle Şimamoto'yu on yıl kadar önce gördüğüm yer işte tam burasıydı. Aradan bir milyon yıl geçmiş olmalıydı.

Her şey bir bir beynimde canlandı. Yeni yıl kalabalığı, Şimamoto'nun ayağını sürükleyişi, döndüğümüz sokakların

her biri, bulutlu gökyüzü, taşıdığı alışveriş çantası, dokunmadığı kahve fincanı, yeni yıl şarkıları. Ona seslenmediğim için duyduğum pişmanlığın sancısı bir kez daha karnıma saplandı. O zamanlar beni bağlayan, kaybedecek bir şeyim yoktu. Ona sıkıca sarılabilirdim, sonra da beraber yürümeye devam edebilirdik. Nasıl bir durumun içinde olursa olsun bir çaresini bulurduk. Ama bu şansı sonsuza dek kaybetmiştim bir kere. Orta yaşlı gizemli bir adam kolumdan yakalamış, Şimamoto bir taksiye atlayıp gözden kaybolmuştu.

Kalabalık bir akşam treniyle geri döndüm. Filmi izlerken hava birden kötüye çevirmiş ve gökyüzü ağır, nemli bulutlarla kaplanmıştı. Yağmur yağdı yağacak gibiydi. Yanıma şemsiye almamıştım, üzerimde spor bir ceket, kot pantolon ve o gün havuza giderken giydiğim spor ayakkabılarım vardı. Eve gidip normal takım elbisemi giymeliydim aslında. Ama canım istemedi. Ne fark eder ki diye düşündüm. Bir kere kravatsız dolaşmaktan zarar gelmez.

Saat yedide yağmur başlamıştı. Hafifçe serpiştiren, arkası gelecek gibi görünen bir sonbahar yağmuru. Her zamanki gibi ilk önce işlerin yolunda gidip gitmediğine bakmak için yenilemekte olduğum barıma uğradım. Mekân, aynen düşlediğim gibi çok daha güzel olmuştu. Çalışmak için daha rahat, işlevsel bir yere dönüşmüştü. Işıklandırma biraz daha loş olmuştu ve müzik de bu ruh haline ayak uyduruyordu. Ayrı, küçük bir mutfak dizayn ettim, profesyonel bir aşçı tuttum ve basit fakat zarif yemeklerden oluşan yeni bir mönü hazırlattım. İçinde fazladan malzeme veya tat olmayan fakat amatör birinin asla anlayamayacağı türden yiyecekler. Sonuçta amaç içeceklere eşlik etmekti, dolayısıyla da kolay yenilmeleri gerekiyordu. Her ay mönüyü tamamen değiştiriyorduk. Kafamda tasarladığım aşçıyı bulmak hiç de sandığım kadar kolay olmadı. Hesapladığımdan çok daha pahalıya patlasa da nihayet bir tane buldum. O parasını kazanıyordu, ben de tatmin olmuştum.

Müşteriler de memnun görünüyordu.

Dokuz dolaylarında bardan bir şemsiye alıp Robin's Nest'e doğru çıktım. Saat dokuz buçuk gibi Şimamoto göründü. Tuhaf şekilde, daima yağmurlu, sakin akşamlarda uğruyordu.

14

Beyaz bir elbisenin üzerine lacivert, biraz büyükçe bir ceket giymişti. Balık şeklinde küçük gümüş bir broş yakasını onurlandırıyordu. Fazla şatafatlı olmayan, basit kesimli bir elbiseydi, ama onun üzerinde gördüğünüzde dünyanın en pahalı elbisesi olduğuna yemin edebilirdiniz. Onu son gördüğümden beri teni daha da bronzlaşmıştı.

"Bir daha hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm" dedim.

"Seni her görüşümde aynı şeyi söylüyorsun" dedi gülerek. Her zamanki gibi yanımdaki tabureye oturarak ellerini bar tezgâhının üzerine koydu. "Ama bir süre gelemeyeceğime dair bir not bırakmıştım sana değil mi?"

"*Bir süre* sözleri ölçülebilir özellikte değil. En azından bekleyen kişi açısından" dedim.

"Bu sözün gerekli olduğu zamanlar vardır bazen. Tek söyleyebileceğin şeyin bu olduğu zamanlar" dedi.

"*Muhtemelen* de ağırlığı ölçülemeyen bir kelime."

"Haklısın" dedi, o bildik tebessümüyle. Uzak bir yerlerden yüzüne doğru hafif bir rüzgâr esmişti. "Özür dilerim. Kendimi aklamaya çalışmıyorum ama inan yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Söyleyebileceklerim onlardı."

"Özür dilemene gerek yok. Daha önce de söylediğim gibi, burası bir bar ve sen bir müşterisin. Canın ne zaman isterse o zaman gelirsin. Buna alışkınım. Ben öylesine söyleniyordum. Beni ciddiye alma."

Barmeni çağırdı ve bir kokteyl söyledi. İnceliyormuş gibi

yakından bana baktı. "Normalden farklı giyinmişsin bu sefer."

"Bu sabah yüzmeye gittim, üstümü değiştirmedim. Vaktim olmadı" dedim. "Böyle giyinmek hoşuma gidiyor. Kendimi gerçek benmişim gibi hissediyorum yeniden."

"Daha genç görünüyorsun. Kimse otuz yedi yaşında olduğunu tahmin edemez."

"Sen de otuz yedi göstermiyorsun."

"On iki yaşımda da göstermiyorum."

"O da doğru" dedim.

Kokteylinden bir yudum aldı. Uzaktan gelen bir sesi dinlermiş gibi gözlerini yavaşça kapadı. Gözleri kapalıyken, gözkapaklarının hemen üstündeki küçük çizgileri bir kez daha fark ettim.

"Hacime" dedi, "barlarındaki kokteyller hakkında düşündüm de. Gerçekten canım çekti. Nereye gidersen git, buradakiler gibi kokteyller bulamıyorsun."

"Uzak bir yerlere mi gittin?"

"Neden soruyorsun?" dedi.

"Senden dolayı" diye yanıtladım. "Havan. Bir süre uzak bir yerlere gitmiş gibisin."

Bakışlarını bana doğrulttu ve başını salladı. "Hacime, uzun süredir..." diye başladı, ama aniden aklına bir şey gelmiş gibi sustu. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını söyleyebilirim. Dudağını ısırarak bir kez daha gülümsedi. "Her neyse, üzgünüm. Sana haber vermeliydim ama bazı şeyleri olduğu gibi bırakmayı tercih ettim. Deyim yerindeyse, sakladım. Buraya gelebilirim de gelmeyebilirim de. Geleceğim varsa, gelirim. Gelmediğimde başka yerdeyimdir."

"Bunun ortası yok mu?"

"Ortası yok" dedi. "Neden? Çünkü orası ortası olmayan şeylerin yeri."

"Ortası olmayan nesnelerin bulunduğu ortası olmayan bir yer" dedim.

"Kesinlikle."

"Başka bir deyişle, köpeklerin olmadığı bir yerde köpek kulübelerinin olmaması gibi."

"Evet; köpek yoksa kulübe de yok" dedi Şimamoto. Yaramaz bir yüz ifadesiyle yüzüme baktı. "Garip bir mizah anlayışın var, bunu biliyor muydun?"

Genelde olduğu gibi piyano üçlüsü "Star-Crossed Lovers" parçasını çalmaya başladı. Bir süre orada öylece oturup sessizce dinledik.

"Sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin tabii" dedim.

"Bu şarkıyla arandaki bağ ne?" diye sordu. "Görünüşe bakılırsa ne zaman burada olsan bu parçayı çalıyorlar. Âdetiniz mi?"

"Hayır. Sadece şarkıyı sevdiğimi biliyorlar."

"Çok güzel bir şarkı."

Başımla onayladım. "Parçanın kendi içinde ne kadar karmaşık olduğunu, güzel bir melodiden daha fazlasını barındırdığını fark etmem uzun zamanımı aldı. Hakkını vererek çalmak için özel bir müzisyene ihtiyaç var" dedim. "Duke Ellington ile Billy Strayhorn yıllar önce parçayı beraber yazdılar. Elli beş yılında, yanılmıyorsam."

"*Star-crossed* derken neyi kastediyorlar?"

"Bilirsin, âşıklar talihsiz bir yıldızın altında doğarlar. Bahtsız âşıklar. Burada Romeo ve Juliet'e gönderme yapıyor. Bu parçayı Ellington ve Strayhorn Ontario Shakespeare Festivali için yazdılar. Orijinal plakta Juliet bölümünü alto saksofonla Johnny Hodges, Romeo bölümünü de tenor saksofonla Paul Gonsalves çalıyordu."

"Âşıklar talihsiz bir yıldızın altında doğarlar" dedi. "İkimiz için yazılmış gibi sanki."

"Bizim âşık olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Sence değil miyiz?"

Ona doğru baktım. Artık gülümsemiyordu. Gözlerinin içinde süzgün bir ışık vardı.

"Şimamoto-san, hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedim. "Gözlerine her bakışımda bunu hissediyorum. On iki yaşındayken hakkında daha çok şey biliyordum. Yan apartmanda oturan, aynı sınıfta okuduğumuz Şimamoto-san. Fakat bu yirmi beş yıl önceydi. Twist dansı modaydı ve insanlar hâlâ trene biniyorlardı. Ne kasetçalar, ne tampon, ne hızlı tren vardı ne de diyet yemekleri. Uzun yıllar öncesinden bahsediyorum. Bunların dışında hakkında ne bildiğime gelince, karanlıktayım."

"Gözlerimde gördüklerin bunlar mı? Hakkımda hiçbir şey bilmediğin?"

"Gözlerinde hiçbir şey yazmıyor" diye yanıtladım. "*Benim* gözlerimde yazıyor. Seninkilerde sadece yansımasını görüyorum."

"Hacime" dedi, "Sana daha fazla anlatmam gerektiğinin farkındayım. Gerçekten. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bu yüzden lütfen daha fazla sorma."

"Dediğim gibi, kendi kendime söyleniyorum sadece. Bunları ciddiye alma."

Parmağını yakasına götürerek balık şekilli broşuna dokundu. Sessizce piyano üçlüsünü dinledi. Performans sona erdiğinde alkışlayarak kokteylinden bir yudum aldı. Sonunda derin bir nefes çekerek bana döndü. "Altı ay uzun bir süre" dedi. "Fakat büyük ihtimalle, muhtemelen, bir süre daha sana uğrayabilirim."

"Şu eski sihirli sözcükler" dedim.

"Sihirli sözcükler?"

"*Muhtemelen* ve *bir süre.*"

Bana bakıp güldü. Küçük çantasından bir sigara çıkarıp çakmakla yaktı.

"Bazen sana baktığımda, çok uzak bir yıldıza bakıyormuşum gibi hissediyorum" dedim. "Göz kamaştırıcı fakat on milyonlar-

ca yıl öncesinden gelen bir ışık. Hatta belki de yıldız artık yok. Yine de bazen o ışık bana her şeyden daha gerçek görünüyor."

Şimamoto hiçbir şey söylemedi.

"Buradasın" diyerek devam ettim. "En azından buradaymış gibi görünüyorsun. Belki de yoksun. Belki de bu sadece gölgen. Gerçek sen başka bir yerde. Ya da çok, çok uzun zaman önce ortadan kaybolmuştun zaten. Anlamak için elimi uzatıyorum ama sen bir *muhtemelen* bulutunun arkasına gizlenmişsin. Sonsuza dek böyle devam edebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Mümkün. En azından şimdilik" diye yanıtladı.

"Gördüğüm kadarıyla garip bir mizah anlayışına sahip olan tek kişi ben değilim" dedim ve güldüm.

O da gülümsedi. Yağmur dindi, bulutların arasından yavaşça bir çizgi açıldı ve güneşin ilk ışıkları belirdi –işte böyle bir tebessüm. Gözlerinin kenarlarındaki küçük, sıcak çizgiler mükemmel bir vaadi taşıyor gibiydi.

"Hacime" dedi, "sana bir hediye aldım."

Kırmızı kurdeleyle bağlanmış güzel bir paketi bana uzattı.

"Plağa benziyor sanki" dedim, büyüklüğüne ve şekline bakarak.

"Nat King Cole'un bir plağı. Eskiden beraber dinlediğimiz plak. Hatırladın mı? Onu sana veriyorum."

"Teşekkürler. Ama onun sende kalması gerekmiyor mu? Babandan yadigâr değil miydi?"

"Bende başka da var. Bu senin için."

Pakete baktım, elimi uzatarak kurdeleyi çözdüm. Çok geçmeden etraftan gelen bütün sesler –bardaki insan gürültüsü, piyano üçlüsünün müziği– dalgalar geri çekilmiş gibi uzaklarda solup gittiler. Sadece ikimiz kaldık. Kalan her şey birer illüzyon, sahnedeki kâğıttan kartonlardı. Var olan, *gerçek* olan ikimizdik.

"Şimamoto-san" dedim, "Neden bir yerlere gidip bu plağı dinlemiyoruz?"

"Harika olurdu" dedi.

"Hakone'de küçük bir yazlığım var. Orda bir teyp de var ve şu an boş. Gecenin bu saatinde oraya bir buçuk saatte varırız."

Saatine baktı. Sonra da bana. "Şimdi oraya mı gitmek istiyorsun?"

"Evet" dedim.

Gözlerini kıstı. "Ama saat on buçuk oldu. Şimdi yola çıkarsak geri döndüğümüzde saat çok geç olur. Bunu düşünmüyor musun?"

"Yoo, sen?"

Bir defa daha saatine baktı. On saniye kadar gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında sanki uzak bir yerlere gidip bir şeylerini bırakmış ve geri dönmüş gibi yüzünde yepyeni bir ifade belirmişti. "Tamam" dedi. "Hadi o zaman."

Bar müdürüne telefon edip ben yokken işe göz kulak olmasını rica ettim –kasanın kilitlenmesi, faturaların düzenlenmesi, paraların bankanın emanet kasasına konması. Eve kadar yürüdüm ve garajdan BMW'mi çıkarttım. Yakındaki ankesörlü telefondan karımı arayarak bu gece Hakone'ye gideceğimi söyledim.

"Bu saatte mi?" dedi şaşırarak. "Gecenin bu saatinde neden Hakone'ye gitmen gerekiyor?"

"Düşünmem gereken şeyler var" dedim.

"Gece gelmiyorsun o zaman?"

"Muhtemelen gelmiyorum."

"Hayatım, olanlarla ilgili düşündüm de gerçekten özür dilerim. Sen haklıydın. Bütün hisselerden kurtuldum. Şimdi neden eve gelmiyorsun?"

"Yukiko, sana kızgın değilim. Hiç değilim. Bu konuyu unut. Sadece biraz düşünmeye ihtiyacım var. Bana bir gece ver, tamam mı?"

Bir süre bir şey söylemedi. Sonra "Tamam" dedi. Sesi bit-

kin geliyordu. "Hakone'ye git. Arabayı dikkatli kullan. Hava yağmurlu."

"Tamam."

"Anlamadığım bir sürü şey var" dedi karım. "Bana bir tek şey söyle... Sorun ben miyim?"

"Hayır değilsin" diye yanıtladım. "Seninle bir ilgisi yok. Bir problem varsa bu benimle ilgili. Sen canını sıkma tamam mı? Biraz kafamı toplamam gerek."

Telefonu kapatıp bara geri döndüm. Yukiko'nun ses tonundan anladığım kadarıyla bütün gün öğlen konuştuklarımızı düşünmüştü. Yorgundu, kafası karışıktı. Buna üzülüyordum. Yağmur hızını kesmeden yağıyordu. Şimamoto'ya arabanın kapısını açtım.

"Gitmeden önce telefon etmen gereken birileri yok mu?" diye sordum.

Kafasını hayır anlamında salladı. Haneda Havalimanı'ndan arabayla dönerken olduğu gibi başını cama yaslayıp gözlerini dışarıya çevirdi.

Hakone yolunda çok az trafik vardı. Atsugi'de Tomei anayolundan dönerek doğruca Odawara otoyolundan devam ettim. Saatte yaklaşık seksen veya doksan kilometre hızla gidiyordum. Yağmur bazen bütün camı kaplıyordu fakat yol boyunca bütün rampaları ve virajları ezbere biliyordum. Otobana çıktıktan sonra neredeyse tek kelime etmedik. Bir Mozart dörtlüsü açarak dikkatimi yola verdim. Şimamoto camdan dışarıya bakarken düşünceye dalmıştı. Sık sık bana doğru bakıyordu. Her baktığında boğazım kuruyordu. Rahatlamaya çalışarak birkaç kez yutkundum.

"Hacime" dedi. Kouzu civarındaydık. "Barın dışında caz dinlemiyor musun?"

"Hayır, dinlemiyorum. Genelde klasik dinlerim."

"Neden?"

"Sanırım caz işimin bir parçası olduğu için. Kulüpten çık-

tığımda farklı bir şeyler dinlemek istiyorum. Hatta bazen rock bile dinliyorum, ama caz pek değil."

"Eşin ne tür müziklerden hoşlanıyor?"

"Genelde ben ne dinliyorsam. Tek başınayken pek müzik dinlemez. Teybi kullanmayı bilip bilmediğinden bile emin değilim."

Şimamoto kaset kutusuna uzanarak birkaç kasete göz gezdirdi. Bir tanesi kızlarımla arabada beraber dinlediğimiz kasetti. "İnatçı Polis Amca" ve "Lale". Kaseti incelerken ve kapaktaki Snoopy resmine bakarken uzaydan gelen bir şeyi keşfetmiş gibi bakıyordu.

Tekrar bana dönerek dikkatle yüzüme baktı. "Hacime" dedi kısa bir aradan sonra. "Araba kullanırken bazen sana baktığımda direksiyonu yana kırmak istiyorum. O zaman ölürdük, değil mi?"

"Kesin ölürdük. Saatte seksenle gidiyoruz."

"Benimle ölmek istemezsin sanırım?"

"Ölmek için daha güzel yollar hayal ediyorum." Güldüm. "Üstelik daha plağı dinlemedik bile. Burada olmamızın sebebi o değil mi?"

"Merak etme" dedi. "Öyle bir şey yapmayacağım. Sadece arada bir aklımdan geçiriyorum."

Daha ekim ayının başlarında olmamıza rağmen Hakone'de geceler dondurucu derecede soğuktu. Eve varır varmaz ışıkları yakıp salondaki gaz sobasını açtım. Sonra bardan bir şişe brendi, raftan da iki bardak aldım. Yıllar önceki gibi kanepede yan yana oturduk, pikaba Nat King Cole plağını yerleştirdim. Gaz sobasından çıkan kırmızı ışık brendi bardaklarımıza yansıyordu. Şimamoto iki bacağını da altına kıvırmıştı. Bir kolunu kanepenin arkasına yaslamış, diğerini kucağına koymuştu. Aynı eski günlerde olduğu gibi. Muhteme-

len o zamanlar bacağını saklamak istemiş, alışkanlığı bugüne kadar devam etmişti. Nat King Cole, "South of the Border"ı söylüyordu. Bu müziği duymayalı kaç yıl olmuştu?

"Çocukken bu plağı dinlediğimde sınırın güneyinde ne olduğunu merak ederdim hep" dedim.

"Ben de" dedi. "Büyüyüp İngilizce sözleri okuduğumda hayal kırıklığına uğramıştım. Şarkı Meksika hakkındaydı. Sınırın güneyinde olağanüstü bir şeylerin olduğunu düşünürdüm hep."

"Ne mesela?"

Şimamoto saçlarını düzelterek başının arkasında topladı. "Emin değilim. Çok güzel, büyük ve yumuşak bir şey."

"Çok güzel, büyük ve yumuşak" diye tekrarladım. "Yeniliyor mu?"

Güldü. Aradan beyaz dişleri göründü. "Şüpheliyim."

"Dokunuluyor mu peki?"

"Muhtemelen."

"Yine *muhtemelen*ler."

"*Muhtemelen*'lerle dolu bir dünya" dedi.

Elimi uzatarak kanepenin arkasında duran parmaklarının üzerine koydum. Tenine dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu, uçakla İşikava'dan dönüşümüzden beri. Parmaklarımı elinde gezdirdiğimde önce bana baktı, sonra başını önüne eğdi.

"Sınırın güneyinde, güneşin batısında" dedi.

"Güneşin batısında?"

"*Sibirya histerisi* hastalığını duydun mu?"

"Hayır."

"Bunu uzun zaman önce bir yerde okumuştum. Belki de ortaokulda. Hangi kitapta okuduğumu bir türlü hatırlayamıyorum. Neyse, Sibirya'da yaşayan çiftçilerin başına geliyor. Söyleyeceklerimi kafanda canlandır şimdi. Sen bir çiftçisin, Sibirya tundrasında tek başına yaşıyorsun. Aralıksız her gün tarlalarını sürüyorsun. Görünürde hiçbir şey yok. Ku-

zeyde ufuk, doğuda ufuk, güneyde, batıda, hepsinde aynı şey. Her sabah güneş doğduğunda tarlaya çalışmaya gidiyorsun. Güneş tepeye çıktığında öğle arası veriyorsun. Güneş battığında eve yatmaya gidiyorsun."

"Aoyama'da bir bar sahibinin hayat tarzına pek uygun değil yani."

"Kesinlikle." Gülümsedi ve başını hafifçe sağa döndürdü. "Neyse, bu döngü yıllarca böyle devam ediyor."

"Ama Sibirya'da kışın tarlada çalışmazlar."

"Kışın dinleniyorlar" dedi. "Kışın evde kalıp ev işleriyle ilgileniyorlar. Bahar geldiğinde tekrar tarlalara dönüyorlar. Sen bu çiftçisin. Hayal et."

"Tamam" dedim.

"Ve sonra içinde bir şeyler ölüyor."

"Nasıl yani?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Bir şeyler. Her gün güneşin doğuşunu, sonra da batışını izliyorsun ve içinde bir şey yitip gidiyor. Sabanını bir kenara atıp kafan boş bir şekilde batıya doğru yürümeye başlıyorsun. Güneşin batısındaki bir yerlere doğru. Takıntılı biri gibi ara vermeden, yemeden, içmeden yere yığılıp ölene kadar yürümeye devam ediyorsun. İşte bunun adı *Sibirya Histerisi*.

Yerde cansız yatan bir Sibirya çiftçisinin bedenini gözümün önüne getirmeye çalıştım.

"Peki ne var orada, güneşin batısında?" diye sordum.

Yine başını salladı. "Bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Veya bir şeyler. En azından sınırın güneyindekinden farklı bir şey."

Nat King Cole "Pretend"i söylemeye başladığında Şimamoto, tıpkı eskiden olduğu gibi kısık bir sesle şarkıya eşlik etmeye başladı.

> Pretend you're happy when you're blue
> It isn't very hard to do.

"Şimamoto-san" dedim, "sen gittikten sonra uzun zaman seni düşündüm. Altı ay her gün, sabahtan akşama kadar. Düşünmemeyi denedim ama beceremedim ve şu sonuca vardım. Sensiz yapamıyorum. Seni bir daha asla yitirmek istemiyorum. *Bir süre* kelimelerini de artık duymak istemiyorum. Ya da *muhtemelen*'leri. Bir süre görüşemeyeceğimizi söyleyerek ortadan kaybolacaksın. Tekrar ne zaman geleceğini de kimse bilemeyecek. Bir daha geri dönmeyebilirsin ve ben kalan hayatımı seni görmeyi umarak geçirebilirim. Buna dayanamıyorum. Hayatın anlamını kaybediyorum o zaman."

Dudağında hafif bir tebessümle konuşmadan bana bakıyordu. Hiçbir şeyin bozamayacağı, ardında neyin yattığını belli etmeyen dingin bir tebessüm. Önüme çıkan bu tebessümün, o an hissettiğim duyguları içime gömdüğünü düşündüm. Bir an için bilincimi yitirdim sanki, kimdim, neredeydim. Bir süre sonra tekrar kelimelerimi toparladım.

"Seni seviyorum" dedim. "Hiçbir şey bunu değiştiremez. Böyle özel duygular insanın içinde asla ve asla yok olmaz. Seni o kadar çok kaybettim ki. Ama bu sefer gitmene izin veremem. Geçen birkaç ay bana bunu öğretti. Seni seviyorum ve bir daha beni bırakmanı istemiyorum."

Cümlemi bitirdiğimde gözlerini kapattı. Gaz sobasından kırmızı bir ışık yayılıyor, Nat King Cole o eski şarkılarını söylemeye devam ediyordu. Bir şeyler daha söylemem gerekiyor diye düşündüm, aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Hacime" diyerek başladı, "bu çok önemli, onun için lütfen dikkatle dinle. Daha önce de söylediğim gibi bende hiçbir şeyin orta yolu yok. Ya hep ya da hiç. Bu böyle. Bu şekilde devam etmekte senin açından bir sakınca yoksa ben bir engel göremiyorum. Daha ne kadar bu şekilde devam ederiz bilemiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım. Seni görme fırsatım varsa, gelirim. Ama yoksa da yoktur. Her canım istediğinde yanına gelemem. Bu düzen seni tatmin et-

meyebilir ama tekrar gitmemi istemiyorsan beni her şeyimle almalısın. Her şeyimle. Taşıdığım bütün bavullarla, bana ait olan bütün şeylerle. Ben de seni her şeyinle alırım. Bunu anlıyor musun? *Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?*"

"Evet" dedim.

"Ve hâlâ benimle olmak istiyorsun?"

"Ben kararımı çoktan verdim, Şimamoto-san" dedim. "Son gidişinde bunları düşündüm ve bu karara vardım."

"Fakat Hacime, bir karın ve iki çocuğun var. Onları seviyorsun. Onlar için en doğru olanı yapmaya çalışıyorsun."

"Onları seviyorum elbette. Hem de çok. Onlarla ilgilenmek de istiyorum. Ama eksik bir şey var. Bir ailem ve bir işim var, ikisinden de hiçbir şikâyetim yok. Mutlu olduğumu söyleyebilirsin. Yine de seninle tekrar karşılaştıktan sonra bir şeyin eksik olduğunu fark ettim. Asıl soru *neyin* eksik olduğu. Bir şeyler noksan. İçimde ve hayatımda. O parçam sürekli aç, sürekli susuz. Ne karım ne de çocuklarım o boşluğu doldurabiliyor. Dünyada bunu yapabilecek yalnızca bir kişi var. Sen. Sadece şimdi, bu susuzluk dindiğinde ne kadar boş olduğumu fark ediyorum. Ve yıllardır ne kadar aç, susuz kaldığımı. Öyle bir dünyaya geri dönemem."

Şimamoto iki elini de boynuma dolayarak başını omzuma yasladı. Bedenin yumuşaklığını hissedebiliyordum. Sıcacık bedenini benimkine yapıştırmıştı.

"Ben de seni seviyorum, Hacime. Hayatımda sevdiğim tek insansın. Seni ne kadar sevdiğimin farkında olduğunu sanmıyorum. Seni on iki yaşımdan beri seviyorum. Biri bana sarıldığında hep sen aklıma geliyorsun. İşte bu yüzden seni tekrar görmek istemedim. Çünkü bir kere görürsem artık dayanamayacaktım. Yine de kendimi alıkoyamadım. Başlangıçta gerçekten sen olup olmadığını anlayıp eve gitmeyi düşünmüştüm. Fakat seni görünce konuşmadan edemedim." Başı hâlâ omzumdaydı. "On iki yaşımdan beri bana sarılmanı ha-

yal ettim. Bunu hiçbir zaman bilmedin, değil mi?"

"Hayır" diyerek onayladım.

"On iki yaşımdan beri sana sarılmak istedim, çıplak. Farkında değildin sanırım."

Onu kendime çekip öptüm. Kıpırdamadan gözlerini kapattı. Dillerimiz birbiriyle buluştu, memelerinin hemen altında kalp atışını hissedebiliyordum. Tutkulu, ılık kalp atışları. Gözlerimi kapatarak damarlarında akan kanı düşündüm. Yumuşacık saçlarını okşayarak kokusunu içime çektim. Elleri sırtımda geziyordu. Plak bitti ve elini eski yerine koydu. Bir kez daha yağmurun sesini dinleyerek birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Bir süre sonra gözlerini açtı. "Hacime" diye fısıldadı, "bundan emin misin? Benim için her şeyi bir kenara atmak istediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Evet. Bu konuyu çok düşündüm."

"Ama benimle karşılaşmasaydın huzurlu bir hayatın olacaktı. Kafan şüphe ve tatminsizlikle dolu olmayacaktı. Öyle değil mi?"

"Belki. Ama seninle karşılaştım. Bunu geriye alamayız" dedim. "Tıpkı bana bir keresinde söylediğin gibi, geriye döndüremeyeceğin bazı şeyler vardır. Sadece ileriye doğru gidebilirsin. Şimamoto-san, sonumuzun ne olacağı umurumda değil; tek bildiğim şey seninle oraya gitmek istediğim. Ve yeniden başlamak."

"Hacime" dedi, "üstünü çıkarıp vücudunu görmeme izin verir misin?"

"Sadece ben mi üstümdekileri çıkaracağım?"

"Evet. Önce sen baştan aşağı soyunacaksın. Vücudunu izlemek istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"Önemli değil. Eğer öyle istiyorsan" dedim. Sobanın önünde soyundum. Spor ceketimi, polo gömleğimi, kot pantolonumu, çoraplarımı, tişörtümü, külotumu, hepsini çıkarttım. Şimamoto dizlerimin üzerinde durmamı istedi. Penisimin şimdiden

sertleşmiş olması beni biraz utandırdı. Her yerime bakmak için ayağa kalkıp arkama geçti. Ceketi hâlâ üstündeydi.

"Tek taraflı çıplak olmak biraz garip geliyor" diyerek güldüm.

"Bu çok hoş, Hacime" dedi. Yaklaştı, nazikçe penisimi eline aldı ve dudaklarımdan öptü. Ellerini göğsüme koydu, uzun uzun göğüs uçlarımı emdi ve kasıklarımdaki tüyleri okşadı. Kulağını göbeğime koydu ve testislerimi ağzına aldı. Her yerimi öptü. Topuklarıma kadar. Bütün zamanı programlamıştı sanki, okşama zamanı, sıvazlama, emme.

"Sen soyunmayacak mısın?" diye sordum.

"Daha var" diye yanıtladı. "Doya doya vücudunu seyretmek, istediğim kadar dokunmak, emmek istiyorum önce. Eğer şimdi soyunursam bana dokunmak istersin, değil mi? Yapmamanı söylesem bile kendini tutamayacaksın."

"Bu konuda haklısın."

"Öyle olsun istemiyorum. Buraya gelmemiz çok zaman aldı. Nazikçe, ağır ağır olsun istiyorum. Sana bakmak, ellerimle dokunmak, dilimle emmek istiyorum. Her şeyi denemek istiyorum *–usulca.* Böyle yapamazsam bir sonraki aşamaya geçemem. Hacime, yaptığım şeyler biraz garip görünse de merak etme olur mu? Yapmam gerek. Tek kelime etme, yapmama izin ver sadece."

"Umurumda değil. Ne yapmak istiyorsan yap. Ama böyle izlenmek tuhaf hissettiriyor."

"Ama sen benimsin, tamam mı?"

"Tamam."

"Demek ki ortada utanılacak bir şey yok, değil mi?"

"Sanırım haklısın" dedim. "Buna alışacağım."

"Biraz daha sabırlı olmayı dene. Çok uzun zamandır bunu hayal ediyordum."

"Vücudumu izlemek mi hayalindi? Üstünü çıkarmadan bütün vücuduma dokunmak?"

"Evet" diye yanıtladı. "Yıllardır bedenini hayal ediyorum. Penisin neye benziyor, ne kadar sertleşiyor, ne kadar büyük."

"Neden bunları düşündün?"

"Neden mi?" dedi inanamayarak. "Sana seni sevdiğimi söylüyorum. Sevdiğin adamın vücudunu düşlemenin ne sakıncası var? Sen benim vücudumu hayal etmedin mi?"

"Ettim" dedim.

"Mastürbasyon yaparken beni hayal ettiğine bahse girerim."

"Evet. Ortaokul ve lisede" dedim, sonra da düzelttim. "Yani, aslında çok olmadı."

"Ben de öyle. Vücudunu hayal ettim. Kadınlar da yapar, bilirsin" dedi.

Onu bir kez daha kendime çekerek yavaşça öptüm. Dili ağzımın içinde yavaşça geziniyordu. "Seni seviyorum, Şimamoto-san" dedim.

"Seni seviyorum, Hacime" dedi. "Senden başka kimseyi sevmedim. Seni biraz daha seyredebilir miyim?"

"Tabii" diye cevapladım.

Ellerini nazikçe penisimde ve testislerimde gezdirdi. "Harikalar" dedi. "Hepsini yalayıp yutmak istiyorum."

"Ben ne yaparım o zaman?"

"Ama ben onları yalayıp yutmak istiyorum" dedi. Onları tartıyormuş gibi uzun, çok uzun süre avucunun içinde tuttu. Penisimi usulca, özen göstererek yavaşça emerek içine çekti. Sonra yüzüme baktı. "İlk seferde istediğim gibi yapabilir miyim? Müsaade eder misin?"

"Mahsuru yok. Canın ne istiyorsa yap" dedim. "Beni yutmak haricinde tabii."

"Biraz utanıyorum, bir şey söyleme tamam mı?"

Söz verdim. "Söylemem."

Dizlerimi yere koyduğumda sol kolunu belime doladı. Elbisesi hâlâ üzerindeydi ama diğer eliyle çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıyordu. Sonra penisimle testislerimi avuçlaya-

rak emmeye başladı. Diğer elini elbisesinin altına götürdü. Bir yandan penisimi yalarken diğer yandan elini orasında yavaşça gezdiriyordu.

Bir şey demedim. Tarzının bu olduğunu düşündüm. Dilinin ve dudaklarının hareketlerini ve eteğinin altında yavaşça kıpırdayan elini izledim. Bovling salonunun otoparkındaki Şimamoto'yu hatırladım birden –kâğıt gibi bembeyaz ve kaskatı. Gözlerinin ta içinde neler gördüğümü net şekilde hatırladım. Kapkaranlık bir yerde, bir yer altı buzulu kadar soğuk. Yeniden yüzeye çıkmasına izin vermeyen, etraftaki bütün sesleri yutan inanılmaz derin bir sessizlik. Kati, mutlak bir yalnızlık.

İlk kez ölümle burun buruna gelmiştim. Dolayısıyla ölümün nasıl bir şey olduğuna dair kafamda net bir şekil yoktu. Ama oradaydı, gözlerimin önünde, burnumun hemen dibinde. Bu ölümün yüzü, diye düşündüm. Ve ölüm bir gün sıranın bana da geleceğini söyledi. Er ya da geç herkes karanlığın kalbine, tek bir sesin yankılanmadığı bu sonsuz yalnız derinliklere düşer. Eğilip dipsiz karanlık kuyuya baktığımda kendimi nefessiz kalmış, boğulacakmış gibi hissettim.

Bu kara, dondurucu derinliklerle karşılaştığımda onun adını tekrarladım. Defalarca üst üste, *Şimamoto-san*. Ama nafile, sesim bu uçsuz bucaksız hiçlikte yitip gitmişti. Ona o kadar ihtiyacım olmasına rağmen gözlerinin içinde hiçbir şey değişmedi. Rüzgârın duvar boşluklarından geçerken çıkardığı ses gibi hâlâ garip nefes alıyordu. Düzenli solukları bana hâlâ dünyanın bu tarafında olduğunu söylüyordu. Ama gözlerinden, ölüme çoktan teslim olduğu okunuyordu.

Gözlerinin ta içine bakıp adını söylediğimde bedenim o dipsiz kuyulara düşmüştü. Bir vakum etrafımdaki bütün havayı çekiyormuş gibi öbür dünya da beni sürekli yanına çekiyordu. O gücü şimdi bile hissedebiliyordum. *Beni* istemişti.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve o anları kafamdan atmaya çalıştım.

Elimi uzatıp saçlarını okşadım. Kulaklarına dokundum, elimi alnına koydum. Bedeni sıcak ve yumuşaktı. Penisimi, sanki hayatı emiyormuş gibi emiyordu. Eli, gizli bir işaret diliyle konuşuyormuş gibi eteğinin altındaydı. Kısa süre sonra ağzına boşaldım; eteğinin altındaki eli hareket etmeyi kesti ve Şimamoto gözlerini kapattı. Spermlerimi son damlasına kadar yuttu.

"Özür dilerim" dedi.

"Özür dilenecek bir şey yok ki" dedim.

"İlkinde bu şekilde olmasını istedim" dedi. "Utanç verici ama buna ihtiyacım vardı. İkimiz için bir çeşit yolculuk ayini gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Onu kendime çekerek yanağımı onunkine dayadım. Sıcacıktı. Saçını yana çekerek kulağını öptüm ve gözlerinin içine baktım. Onların içinde kendi yansımamı görebiliyordum. Dipsiz derinliklerin içindeki gözlerinde bir pınar vardı. Ve daha ilerisinde de bir ışık. Hayat ışığı diye düşündüm. Bir gün ortaya çıkacaktı, ama şimdilik oradaydı. Bana gülümsedi. Her zamanki çizgiler gözlerinin kenarlarında belirdi. Minik çizgilerini öptüm.

"Şimdi üstümdekileri çıkarma sırası sende" dedi. "Ve istediğini yapma sırası."

"Pek yaratıcı olmayabilirim, standart pozisyonu seviyorum, olur mu?" dedim.

"Olur tabii" dedi. "Ben de seviyorum."

Elbisesini ve sutyenini çıkararak onu yatağa yatırdım ve her yerini öptüm. Vücudunun her santimetrekaresine dokunarak her karışını öptüm. Acele etmeden yapılan bir keşifti. Bu aşamalara gelebilmek için çok yol kat etmiştik ve istediğim en son şey acele etmekti. Daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar kendimi erteledim. Ve yavaşça içine girdim.

Gün doğmadan biraz önce uykuya daldık. Bazen ateşli, bazen romantik kaç kez seviştiğimizi hatırlayamıyordum. Bir defasında sevişmenin ortasında, hâlâ içindeyken birden çıldırdı, deliler

gibi çığlık atarak sırtımı yumruklamaya başladı. Bir süre ona sımsıkı sarıldım. Onu sımsıkı tutmazsam parçalara ayrılacaktı sanki. Yatıştırmak için bir müddet sırtını sıvazladım. Boynunu öptüm ve saçlarını parmaklarımla taradım. Artık bildiğim serinkanlı, kontrollü Şimamoto değildi. İçindeki o buzdan savunma duvarları birer birer eriyor, su yüzeyine çıkıyordu. Nefesini, varlığının uzaktan gelen işaretlerini hissediyordum.

Onu yanıma çekerek titreyişinin içime sızmasına izin verdim. Yavaş yavaş, işte böyle bana ait olmuştu.

"Hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum" dedim. "Şimdiye kadarki hayatının nasıl geçtiği, nerede yaşadığın. Evlenip evlenmediğin. Her şey. Artık gizem yok, çünkü daha fazla dayanamayacağım."

"Yarın" dedi. "Yarın sana her şeyi anlatacağım. Dolayısıyla şimdi sorma. Olduğun gibi kal. Sana şimdi söylersem bir daha dönüşü olmaz."

"Geriye dönmüyorum nasılsa. Hem kim bilir, belki de yarın hiç gelmez. O zaman da asla öğrenememiş olurum."

Tam konuşacakken beni bir öpücükle susturdu.

"İnşallah kel bir akbaba gelip yarını yer" dedi. "Kel bir akbabanın bunu yapması muhtemel mi?"

"Evet muhtemel. Kel akbaba sanatı yer, bir de yarınları."

"Normal akbaba da..."

"... isimsiz insanların bedenlerini yer" dedim. "Kel akbabalardan çok farklı olarak."

"Kel akbaba sanatı ve yarınları yiyor o zaman?"

"Doğru."

"Güzel bir kombinasyon."

"Tatlı olarak da baskıdaki kitapları yer."

Şimamoto güldü. "Her neyse, yarına kadar" dedi.

Ve yarın oldu. Kalktığımda yalnızdım. Yağmur dinmişti ve yatak odasının penceresinden içeri parlak, şeffaf sabah güne-

şi giriyordu. Saat dokuzu geçiyordu. Şimamoto yatakta değildi yine de yan yastıktaki çukur burada yatmış olduğunu gösteriyordu. Etrafta görünmüyordu. Yataktan çıkıp salona, ona bakmaya gittim. Mutfağa, çocuk odasına ve banyoya baktım. Yok. Elbiseleri gitmişti, ayakkabıları da. Gerçek dünyaya dönmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Fakat bu gerçeklik daha önce gördüğüm hiçbir şey gibi değildi: olması gerekenle örtüşmeyen bir gerçeklik.

Üstümü giyip dışarı çıktım. BMW gece park ettiğim gibi yerli yerinde duruyordu. Belki de erken kalkıp yürüyüşe çıkmıştı. Evin içinde her yere baktım, sonra da arabaya atlayıp en yakın kasabaya gittim. Şimamoto'dan eser yoktu. Eve geri döndüm ama orada değildi. Bir not bırakmış olabileceğini düşünerek evi karış karış aradım. Orada olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Ev onsuz boş ve boğucuydu. Hava kum gibi bir toz tabakasıyla kaplıydı, her nefes alışımda boğazıma takılıyordu. Plağı, bana verdiği Nat King Cole plağını hatırladım. Ne kadar aradıysam da bulamadım. Yanında götürmüş olmalıydı.

Şimamoto bir kez daha hayatımdan kaybolmuştu. Bu sefer umut bağlayacağım bir dayanak da bırakmamıştı. Ne *muhtemelen*'ler, ne de *bir süre*'ler.

15

Tokyo'ya vardığımda saat dörde geliyordu. Şimamoto'nun döneceği umuduyla öğleden sonraya kadar Hakone'deki yazlığımda kalmıştım. Beklemek işkence gibiydi, ben de mutfağı temizleyip evdeki bütün kıyafetleri düzenleyerek zaman öldürdüm. Yalnızlık üstüme üstüme geliyordu; kuşların ve araçların her zamanki sesleri bir tuhaf geliyordu sanki. Bütün sesler durdurulamayan bir gücün altında bükülüp eziliyor gibiydi. Bunların tam ortasında, bir şeyler olmasını bekliyordum. *Bir şeyler* olmak zorundaydı, buna emindim. Böyle son bulamazdı.

Ama hiçbir şey olmadı. Şimamoto, kafasına bir kez koyduğu şeyden cayacak bir kadın değildi. Tokyo'ya geri dönmem gerekiyordu. Çok düşük bir ihtimal de olsa bana ulaşmaya çalışırsa kulübü arardı. Ne olursa olsun daha fazla beklemenin mantığı yoktu.

Eve dönerken kafamı toplamak için kendimi zorladım. Dönüşleri kaçırdım, kırmızıda geçtim ve yanlış yola saptım. Kulübe vardığımda ankesörlü telefondan evi aradım. Yukiko'ya vardığımı ve doğrudan işe gideceğimi haber verdim.

"Seni merak ettim. En azından arayabilirdin." Sesi tatsız ve kuru geliyordu.

"Ben iyiyim. Merak etme" dedim. Sesimin ona nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Fazla zamanım yok, hesapları kontrol etmeye ofise oradan da hemen kulübe geçeceğim."

Ofise gidip masamda oturarak akşama kadar oyalanmayı başardım. Önceki gece olanları gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ben uyurken kalkıp hiç uyumadan şafaktan önce gitmiş olmalıydı. Şehre nasıl geri döndüğüne dair bir fikrim yoktu. Ana cadde çok uzaktı ve sabahın o saatinde Hakone dağlarının civarında otobüs veya taksi bulmak neredeyse imkânsızdı. Üstelik topuklu ayakkabı giymişti.

Beni neden bu şekilde terk etmek zorundaydı? Bu soru Tokyo'dan dönerken yol boyunca bana işkence etmişti. Her şeyimle onun olacağımı söylemiştim, o da benim olacaktı. Aramızdaki bütün duvarları yıkıp sevişmiştik. Yine de tek kelime açıklama yapmadan beni öylece bırakarak çekip gitmişti. Hediye olduğunu söylediği plağı bile yanına almıştı. Bu yaptıklarında bir tür tutarlılık veya mantık olmalıydı, fakat şu an mantıklı düşünmekten çok uzaktım. Düşünce vagonlarının hepsi yoldan çıkmıştı. Kendimi düşünmeye zorlamaktan sonunda kafam zonklamaya başlamıştı. Ne kadar bitkin olduğumu fark ettim. Ofisimdeki yatağa uzandım, sırtımı duvara yaslayarak gözlerimi kapattım ve tekrar açacak gücü kendimde bulamadım. Yapabildiğim tek şey hatırlamaktı. Önceki gecenin anıları kendini tekrar eden sonsuz bir kaset gibi hiç durmadan çalıp durdu. Şimamoto'nun vücudu. Gözleri kapalı sobanın yanına uzanmış çıplak bedeni, en ince detayına kadar –boynu, memeleri, kalçaları, kasıklarındaki tüyleri, cinsel organı, sırtı, beli, bacakları. Her biri o kadar yakın, o kadar berraktı ki. Gerçeklikten daha yakın ve daha berrak.

O küçücük odada tek başıma oturmuş bu yanılsamalara kapılarak gerçek hayattan kopmuştum. Ofisten çıkıp amaçsızca ortalıkta gezinmeye başladım. Nihayet kulübe varıp arka tarafta tıraş oldum. Bütün gün yüzümü yıkamamıştım ve üzerimde hâlâ dün geceden kalma kıyafetlerim vardı. Çalışanlarımın bir şey söylemeseler de bana garip gözlerle baktıklarını hissetmiştim. Şimdi eve gidip Yukiko'nun karşısına

çıkarsam her şeyi itiraf edeceğimi biliyordum. Şimamoto'yu nasıl sevdiğimi, önceki geceyi onunla beraber geçirdiğimi ve neredeyse her şeyi –evimi, kızlarımı, işimi bir kenara atmak üzere olduğumu.

Yukiko'ya her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım. Sonra da olmadı. Doğru ile yanlışı birbirinden ayıracak veya bana ne olduğunu anlayacak gücüm kalmamıştı artık. Dolayısıyla eve gitmedim. Hiçbir işe yaramayacağını bilmeme rağmen kulübe dönüp Şimamoto'yu bekledim. İlk önce diğer barıma gidip orada olup olmadığına baktım sonra da kapanana kadar Robin's Nest'te bekledim. Barla ilgili her zamanki konuşmaları yaptım. Aklımda Şimamoto'nun vücudu varken, bar için en uygun ses düzenini ayarladım. Vajinasının beni ne kadar nazikçe kabul ettiğini düşündüm, nasıl ismimi haykırdığını. Her telefon çalışında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu.

Bar kapanıp herkes evine dağıldığında bar iskemlesine oturup içmeye devam ettim. Ne kadar içersem içeyim sarhoş olamıyordum. Aslında içtikçe görüntüler daha da netleşiyordu. Eve vardığımda saat ikiydi ve Yukiko uyumamış, beni beklemişti. Uyku tutmayınca mutfak masasında tek başıma viski içtim. O da bir bardak alarak yanıma geldi.

"Bir şeyler dinleyelim" dedi. Elimi kasetlerin üstüne atarak bir tanesini kasetçalara yerleştirdim ve çocukları uyandırmamak için sesini kıstım. Masada karşı karşıya oturmuş, viski içerek bir süre sessiz kaldık.

"Büyük ihtimalle hayatında biri var" dedi Yukiko, gözlerini üzerime dikerek.

Başımı salladım. Sözlerinde kararlı bir hava ve ehemmiyet vardı. Benimle konuşmak için bu kelimeleri kafasından kaç kere geçirmişti kim bilir?

"Ve gerçekten ondan hoşlanıyorsun. Sıradan bir çapkınlık değil."

"Haklısın" dedim. "Küçük bir kaçamak değil. Ama düşündüğün gibi bir şey de değil."

"*Ne* düşündüğümü nereden biliyorsun?" diye sordu. "Aklımdan geçenleri gerçekten bildiğini mi düşünüyorsun?"

Bir şey söyleyemedim. Yukiko da sessiz kaldı. Müzik usulca çalıyordu. Vivaldi veya Telemann. İkisinden biri. Melodiyi çıkaramadım.

"Ne düşündüğüme dair hiçbir fikrin olmadığını düşünüyorum" dedi. Yavaşça, çocuklara bir şey açıklıyormuş gibi her kelimeyi tane tane söyleyerek konuşuyordu. "Bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

Yanıt vermeyeceğimi görerek bardağını alıp içkisini yudumladı. Çok yavaş hareketlerle başını salladı. "Bu kadar aptal olduğumu düşünmüyorsundur umarım. Seninle yaşıyorum, seninle sevişiyorum. Bir süredir bir başkasının olduğunu biliyordum."

Susarak ona baktım.

"Seni suçlamıyorum" diyerek devam etti. "Başkasını seviyorsan, yapılacak pek bir şey yok. Canın kimi isterse onu seversin. Bunu biliyorum. Güzel günlerimiz oldu ve bana iyi baktın. Seninle yaşamaktan çok mutluydum. Beni hâlâ sevdiğini düşünüyorum fakat sana yetmediğim gerçeğinden kaçamayız. Bunun olacağını biliyordum. Dolayısıyla başkasına âşık olduğun için seni suçlamıyorum. Kızgın da değilim. Olmam gerekir, ama değilim. Yalnızca acı çekiyorum. Çok fazla. Bunun ne kadar üzücü olabileceğini tahmin ettiğimi düşünmüştüm, ama yanılmışım."

"Özür dilerim" dedim.

"Özür dileyecek bir şey yok" dedi. "Beni terk etmek istiyorsan, sorun değil. Tek kelime etmeyeceğim. Benden ayrılmak mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum" diye yanıtladım. "Neler olduğunu açıklayabilir miyim?"

"O kadınla aranda geçenleri mi kastediyorsun?"

"Evet" dedim.

Başını kendinden emin bir ifadeyle olumsuz anlamda salladı. "Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Bana daha fazla acı çektirme. İkinizin ne tür bir ilişki yaşadığı veya nasıl planlar yaptığınız umurumda değil. Duymak istemiyorum. Bilmek istediğim benden ayrılıp ayrılmayacağın. Eve, paraya –hiçbir şeye– ihtiyacım yok. İstersen çocukları da al. Ciddiyim. Ayrılmak istiyorsan söylemen yeterli. Tek bilmek istediğim bu. Daha fazlasını dinlemek istemiyorum. Sadece evet ya da hayır."

"Bilmiyorum" dedim.

"Benden ayrılmak isteyip istemediğini bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Sana cevap verebilecek durumda olup olmadığımı bile bilmiyorum."

"Ne zaman bileceksin?"

Başımı salladım.

"Tamam o zaman. Bu konuyu düşün." İç geçirdi. "Beklemek sorun değil. İstediğin kadar düşünebilirsin."

Bu olaydan sonra salondaki kanepede yattım. Arada bir çocuklar gecenin ortasında kalkıp neden orada uyuduğumu soruyorlardı. Bugünlerde çok gürültülü horladığımı ve anneleriyle ayrı odalarda yatma kararı aldığımızı söylüyordum. Yoksa anne hiç uyuyamazdı. Kızlardan biri kanepede yanıma kıvrıldı. Ona sıkıca sarıldım. Bazen yatak odasından Yukiko'nun ağlama sesleri geliyordu.

Sonraki iki hafta boyunca durmaksızın Şimamoto'yla yaşadıklarımızı düşündüm. Şimamoto'yla geçirdiğim o geceye dair en ufak detayı aklımda canlandırıp bir anlam çıkarmaya çalıştım. Kollarımın arasındaki o sıcacık bedenini hatırladım. Beyaz elbisesinden sarkan kolları. Nat King Cole şar-

kıları. Sobadan gelen ışık. Konuştuğumuz her bir kelimeyi tek tek düşündüm.

Konuştuklarımız arasından en çok şu söylediklerini: *Bende hiçbir şeyin orta yolu yok. Ortası olmayan şeyler vardır ve bunun gibi şeylerin olduğu yerde orta yol yoktur.*

Ve benim sözlerim: *Ben kararımı çoktan verdim, Şimamoto-san. Son gidişinde bunları düşündüm ve bu karara vardım.*

Arabada bana doğrulttuğu gözleri geldi aklıma. O delici bakışları yanaklarıma vuruyordu. Alelade bir bakıştan çok farklıydı. Ölümün kokusu etrafında dolaşıyordu. Ölmeyi düşünüyordu. Bu nedenle Hakone'ye gelmişti –benimle beraber ölmek için.

"Ve seni her şeyinle alırım. Bunu anlıyor musun? Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

Şimamoto bunu söylediğinde, canımı istemişti. Ancak şimdi anlıyordum.

Ben kararımı vermiştim, o da öyleydi. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Gece seviştikten sonra Tokyo'ya dönerken direksiyonu yana kırarak ikimizi de öldürmeyi planlamıştı. Başka seçeneği kalmamıştı. Ama bir şeyler onu durdurdu ve her şeyi geride bırakarak ortadan kayboldu.

Böyle ölümcül bir noktaya nasıl varmıştı? Neden? Daha da önemlisi onu bu denli umutsuzluğa düşüren kimdi? Nasıl olup da son çare olarak ölüm kaçış yolu olmuştu? Bir dedektif gibi ipuçlarını toparlamaya çalışıyordum ama elimde hiçbir şey yoktu. Gizemleriyle birlikte kayıplara karışmıştı. Bu defa *muhtemelen*'ler veya *bir süre*'ler yoktu –sessizce uçup gitmişti. Bedenlerimiz bir olmuştu fakat bana kalbini açmayı reddetmişti.

Bazı şeyler bir kez ilerledi mi başladıkları yere geri dönemezler, Hacime, demişti kararlı bir şekilde. Gecenin ortasında uzandığım kanepeden Şimamoto'nun bu sözleri tekrarla-

dığını duyuyordum. *Dediğin gibi, keşke bir yerlere gidip hayata tekrar başlayabilsek. Maalesef ben hiçbir yere gidemem. Fiziksel olarak imkânsız.*

Sonra Şimamoto bir bahçede, ayçiçeklerinin önünde görünüyor, utangaç bir tebessüm ediyor, tekrar on altı yaşına geri dönüyordu. *Seni görmeye gelmemeliydim aslında. Başından beri biliyordum. Böyle olacağını tahmin etmiştim. Ama kendime engel olamadım. Seni görmem gerekiyordu, gördüğümde de konuşmadan edemedim. Hacime, ben buyum. Böyle planlamıyorum ama elimi değdirdiğim her şeyi sonunda mahvediyorum.*

Bundan sonra onu ancak rüyalarımda görecektim. Buradaydı ve çekip gitti. Orta yolu yoktu. *Muhtemelen*, sınırın güneyinde bulabileceğiniz bir kelimedir. Ama asla ve asla güneşin batısında değil.

Her gün gazeteleri baştan sona tarayıp kadın intiharlarıyla ilgili haberleri okuyordum. Birçok insanın kendini öldürdüğünü keşfetmiştim, ama ölen hep başka biriydi. Bildiğim kadarıyla müthiş bir gülümseyişi olan otuz yedi yaşındaki bu kadın hâlâ hayattaydı. Hayatımdan sonsuza dek çıkmış olsa bile.

Dışarıdan bakıldığında yaşantım eskisi gibiydi. Arabada hep beraber şarkılar söyleyerek çocukları anaokuluna götürüp getiriyordum. Bazen anaokulunun önündeki arabalardan biri 260E'li kadının oluyor, biraz sohbet ediyorduk. Onunla konuşmak unutmamı sağlıyordu, en azından bir süreliğine. Her zamanki gibi konuştuğumuz konular sınırlıydı. Aoyama'yla ilgili şeylerden bahsediyorduk, doğal gıdalar, kıyafetler. Her zamankinden.

İşyerinde de normale dönmüştüm. Her gece takım elbisemi giyip barla ilgili konuları hallediyor, çalışanların fikir ve önerilerini dinliyor, elemanlardan birine hediye almak gibi ufak tefek şeylerle ilgileniyordum. Akşam saatlerinde gelen

bir müzisyene yemek ısmarlamak, kokteyllerin kıvamında olup olmadığını kontrol etmek, piyanonun sesinde pürüz var mı bakmak, gürültücü birkaç ayyaşı gözaltında tutmak – hepsini yaptım. Her tür sorunu anında çözüyordum. Her şey saat gibi işliyordu, fakat eski heyecanım kalmamıştı. Kimse şüphelenmedi neyse ki. Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibiydim. Aslına bakarsanız daha sıcak, kibar ve hiç olmadığı kadar konuşkandım. Ama bar taburelerinden birine oturup şöyle bir mekâna baktığımda her şey monoton ve donuk görünüyordu. Özene bezene dekore edilmiş, havada asılı duran rengârenk şato gitmiş, önümde tipik, gürültülü bir bar kalmıştı –yapay, yüzeysel ve şekilsiz. İçki içenleri paralarından ayırma amacına hizmet etmek için kurgulanmış bir sahne düzeni. Bütün illüzyonlar bir nefeslik dumanla yok oluvermişti. Çünkü Şimamoto bir daha bu barları asla şereflendirmeyecekti. Bar tezgâhına oturmayacaktı; içecek bir şeyler söylediğinde o gülüşünü hiç göremeyecektim.

Evdeki rutin hayatım da olduğu gibi devam ediyordu. Pazar günleri ailemle akşam yemeği yiyor, çocukları parka veya hayvanat bahçesine gezmeye götürüyordum. Yukiko bana en azından görünüşte, eskisi gibi davranıyordu. Her konudan konuşuyorduk. Aynı çatı altında yaşayan çocukluk arkadaşları gibi olmuştuk. Söyleyemediğimiz bazı kelimeler, bilmediğimiz bazı gerçekler vardı. Yine de havada gizli bir düşmanlık yoktu. Sadece birbirimize dokunmuyorduk. Gece ayrı yataklarda yatıyorduk –ben kanepede, Yukiko yatak odasında. Görünüşteki tek değişiklik buydu.

Bazen sadece hareket ettiğimiz, bize biçilen rolleri oynadığımız gerçeğine tahammül edemiyordum. Hayati önemde bir şeyleri yitirmiştik ve hâlâ eskisi gibi devam edebiliyorduk. Kendimi berbat hissediyordum. Böylesi boş, anlamsız bir hayat Yukiko'yu çok üzüyordu. Sorusuna bir cevap vermek istiyor ama yapamıyordum. Ondan ayrılmak istemiyor-

dum elbette ama ben kimdim ki bunu söylemeye kalkacaktım? Ben –neredeyse ailesini bir kenara atacak olan adam. Sırf Şimamoto bir daha dönmemek üzere gitti diye eski hayatıma neşeyle geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Hayat bu kadar kolay değildi, öyle olmasını da beklemiyordum. Üstelik Şimamoto'nun beynimdeki hatıraları hâlâ çok berrak, çok gerçekti. Ne zaman gözlerimi kapatsam vücudunun tüm ayrıntıları gözlerimin önüne geliyordu. Avucumun içinde hissettiğim yumuşaklığını ve kulağıma fısıldayışını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Aklım bu kadar keskin ve taze anılarla doluyken Yukiko'yla sevişemezdim.

Yalnız kalmak istiyor, başka bir şey aklıma gelmediğinden her sabah havuza gidiyordum. Sonra ofise uğruyor, gözlerimi tavana dikerek Şimamoto'nun hayalinde kayboluyordum. Beynimin bir köşesinde Yukiko'nun hâlâ cevaplamadığım sorusu vardı ve boşluktaydım. Sonsuza kadar böyle kalamazdım. Bu doğru değildi. Bir insan, eş, baba olarak sorumluluklarımı yerine getirmeliydim. Bu hayaller etrafımı kuşattığı sürece felç olmuş gibiydim. Şimamoto'nun geleceğini düşündüğüm için, yağmur yağdığında durum daha da kötü bir hal alıyordu: usulca kapıyı açacak, üzerindeki yağmur kokusunu içeriye taşıyacaktı. Yüzündeki gülümsemeyi aklımda canlandırabiliyordum. Yanlış bir şey söylediğimde kafasını sallayacak ve sürekli gülümseyecekti. Kelimelerim gücünü kaybetti, cama yapışan yağmur damlaları gibi gerçeklikle olan bağlarımı yavaşça yitirdim. Yağmurlu gecelerde nefes alamıyordum. Yağmur, zaman ile gerçekliği iç içe geçirmişti. Bu hayallerden yorulup bitkin düştüğümde dışarıdaki manzaraya bakıyordum. Cansız, kupkuru bir yerde terk edilmiştim. Görüntüler dünyadaki renkleri yutuyordu. Her şey, görebildiğim her şey dümdüz, eğreti duruyordu. Her şey kum rengiydi sanki. Okuldan arkadaşımın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu bir türlü. *Bir sürü farklı yaşam şekilleri vardır.*

Ve farklı ölüm şekilleri. Ama sonunda... geriye sadece bir çöl kalır.

Sonraki hafta, sanki pusuda bekliyormuş gibi başıma birbiri ardına garip olaylar geldi. Pazartesi sabahı, özel bir nedeni yokken içinde yüz bin yen olan zarf aklıma geldi ve alıp bakmaya karar verdim. Yıllar önce onu büromdaki çekmecelerden birine koymuştum, kilitli bir çekmeceydi, üstten ikinci. Büroma taşındığımda zarfla birlikte diğer kıymetli şeyleri o çekmeceye koymuştum; arada bir orada olup olmadığına bakmak dışında zarfa elimi sürmemiştim. Ama artık zarf yoktu. Onu yerinden kıpırdattığımı hatırlamadığım için bu olay garip hatta esrarengizdi. Bundan şüphem yoktu. Sadece emin olmak için diğer çekmeceleri de açıp baştan aşağı kontrol ettim. Zarf yok.

Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Kesin tarihi çıkaramadım. Üstünden çok uzun süre geçmemişti, çok yeni de değildi. Bir ay önce, belki iki. En fazla üç.

Hayretler içinde sandalyeme oturup gözümü çekmeceye diktim. Belki biri odaya gelmiş, çekmeceyi açıp zarfı almıştı. Bu pek olası değildi –nakit para ve diğer şeyler zarfın içindekinden daha değerliydi ve olduğu gibi duruyordu. Yine de her şey ihtimal dahilindeydi. Ya da belki farkında olmadan zarftan kurtulmuş ve her nedense onu hafızamdan silmiştim. Tamam, dedim kendi kendime. Ne önemi var? Ondan bir gün kurtulacaktım nasılsa. Başıma sadece dert açmıştı, değil mi?

Yine de zarfın ortadan kaybolduğunu gördükten sonra onun var olup olmadığı meselesi zihnimi kurcalamaya başlamıştı. Baş dönmesi gibi, tuhaf bir duyguya kapılmıştım. Zarfın aslında hiçbir zaman var olmadığı olasılığı içimde yükselip, zihnimin içinde şiddetle dallanıp budaklanıyor, onun *gerçek* olduğuna olan inancımı hırsla eziyor, yiyip bitiriyordu.

Hafıza ve duyular bu kadar belirsiz ve her yöne eğilimli ol-

duğundan, olayların gerçekten yaşandığını ispatlamak için daima belirli bir gerçekliğe –alternatif gerçeklik diyelim– güveniriz. Belli bir şekilde algıladığımız olaylar ne dereceye kadar göründükleri gibidir ve bu olaylar ne dereceye kadar biz onları öyle adlandırdığımız için öyledir bilmek mümkün değildir. Bu nedenle gerçekliğe gerçeklik diyebilmek için başka bir gerçekliğe gereksinim duyarız. Ama bu başka gerçeklik temel olarak üçüncü bir gerçekliğe ihtiyaç duyar. Bilincimizin sınırları içinde sonsuz bir zincir yaratılır ve gerçekten burada olduğumuz duygusunu veren, var olduğumuzu söyleyen zincir buradan beslenir. Fakat bu zinciri koparacak bir şeyler olur ve zarar görürüz. Gerçek nedir? Zincirin kopan tarafının burasındaki mi? Ya da orada, diğer tarafındaki mi?

Bu noktada hissettiğim işte böyle bir kopuş duygusuydu. Zarfla ilgili her şeyi unutmaya karar vererek çekmeceyi kapattım. O zarftaki parayı daha ilk aldığımda fırlatıp atmalıydım. Saklamak hataydı.

Aynı hafta çarşamba günü Şimamoto'ya benzeyen bir kadını takip ederek arabayla Gaien Higaşidori'ye gidiyordum. Mavi koton pantolon, bej rengi mont ve beyaz spor ayakkabılar giymişti. Yürürken bacağını sürüklüyordu. Onu görür görmez etrafımdaki her şey dondu. Göğsümde sıkışan bir hava kütlesi boğazıma kadar dayandı. *Şimamoto*, diye düşündüm. O olup olmadığını anlamak için biraz ilerleyerek dikiz aynasından baktım, fakat yüzü kalabalığın içinde kaybolmuştu. Arkamdaki arabalardan bir dolu korna yiyerek frene asıldım. Kadının yürüyüşü, saçlarının uzunluğu –kesinlikle Şimamoto'ydu. Hemen arabayı durdurmaya çalıştım fakat görebildiğim bütün park yerleri doluydu. İki yüz metre kadar gittikten sonra nihayet arabayı koyacak bir yer buldum ve koşarak geriye, onu bulmaya gittim. Ama görünürde yoktu. Çılgınlar gibi sağa sola koşturdum. Bir bacağı sakat, çok uza-

ğa gitmiş olamaz dedim kendi kendime. İnsanları ittirerek, sağa sola bakmadan karşıdan karşıya geçerek bir yaya üst geçidine çıkıp aşağıda gördüğüm bütün insanlara baktım. Gömleğim terden su içinde kalmıştı. Çok geçmeden dank etti. Kadın diğer bacağını sürüklüyordu. *Ve Şimamoto'nun bacağı artık sakat değildi.*

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Bende bir sorun olmalıydı. Başım dönüyor, düşecek gibi hissediyordum. Trafik ışıklarının direğine yaslanarak bir süre gözlerimi ayaklarıma diktim. Işık yeşilden kırmızıya, sonra tekrar kırmızıdan yeşile döndü. İnsanlar karşıdan karşıya geçti, bekledi, geçti, direğe doğru kalabalıklaştı, yerimden kıpırdamadım.

Birden başımı kaldırdım ve Izumi'nin yüzünü gördüm. Tam önümden geçen bir taksinin içindeydi. Camdan doğruca bana bakıyordu. Taksi kırmızı ışıkta durmuş, aramızda en fazla üç adımlık mesafe kalmıştı. Artık o bildiğim on yedi yaşındaki kız değildi, yine de onu bir bakışta tanıdım. İlk öptüğüm, yirmi yıl önce kollarımın arasına aldığım kız. Çok uzun zaman önce bir sonbahar günü öğleden sonra kıyafetlerini çıkarıp jartiyer askısını kaybeden kız. Yirmi yılda insanlar değişir. Ama bu oydu. *Çocuklar ondan korkuyor* demişti eski arkadaşım. Bunu söylediğinde ne demek istediğini anlayamamıştım. Bu sözlerin taşıdığı anlamı yakalayamamıştım. Ama şimdi, İzumi'yi karşımda görünce anladım. Yüzündeki şeye ifade bile denemezdi. Hayır, bu sözler yeterince açıklayamıyor. Şöyle söyleyebilirim: en küçük parçasına kadar boşaltılan bir oda gibi, ifade diyebileceğiniz her şeyin ortadan kaldırılıp geriye hiçbir şey kalmaması. Yüzünde herhangi bir duygunun kalıntısı bile yoktu; derin bir okyanusun dibi gibi durgun ve ölüydü. Tamamen ifadesiz bu yüz şimdi doğruca bana bakıyordu. En azından bana baktığını düşünüyordum. Gözleri tam bulunduğum noktaya çevrilmişti fakat yüzünden

hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ya da şöyle diyelim, yüzünde şu vardı: mutlak boşluk.

Şaşakalmıştım, nutkum tutulmuştu. Vücudumu zar zor taşıyarak yavaşça soluk aldım. Bir veya iki dakikalığına kendimi kaybettim, etrafımdaki şeyler kalın, jölemsi bir kaosun içinde eriyip gidiyordu. İstemdışı olarak elimi uzattım ve taksinin penceresine dokundum, parmak uçlarımla camın yüzeyini elledim. Nedenini bilmiyorum. Gelip geçen insanlardan birkaçı durup korkuyla bana baktılar. Kendimi tutamıyordum. Camın üstünden, İzumi'nin çehresiz çehresini okşuyordum. İzumi parmağını kıpırdatmadı, hatta göz bile kırpmadı. Ölmüş müydü? Yoo, ölmemişti. Göz kırpmayan bir dünyada, hâlâ hayattaydı. O pencere camının ardında, derin, sessiz bir dünyada yaşıyordu. Ve dudakları hareketsiz, uçsuz bucaksız bir hiçliği anlatıyordu.

Sonunda yeşil ışık yandı ve taksi hareket etti. İzumi'nin yüzü son ana kadar değişmedi. Bulunduğum noktaya kök salmış, taksi bir dizi araç tarafından yutulana kadar ardından bakakalmıştım.

Arabama geri yürüyüp kendimi koltuğa bıraktım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Tam arabayı çalıştıracakken feci bir mide bulantısı başladı, bağırsaklarım dışarı çıkacaktı sanki. Ama kusmadım. İki elimi de direksiyona dayayarak on beş dakika kadar öylece oturdum. Koltukaltlarım terden batmıştı ve vücudumdan kötü bir koku geliyordu. Şimamoto'nun narince dokunduğu beden bu değildi. Etrafa iğrenç kokular yayan, orta yaşlı bir adamın vücuduydu.

Birkaç dakika sonra bir polis memuru arabama yaklaşarak camı tıklattı. Ben de açtım. "Buraya park edemezsiniz, beyefendi" dedi camdan içeriye göz atarak. "Aracınızı buradan çekin." Kafa salladım ve arabayı çalıştırdım.

"Kötü görünüyorsunuz, hasta mısınız?" diye sordu.

Bir şey söylemeden hayır anlamında başımı salladım ve devam ettim.

Kendime gelmem birkaç saat sürdü. Resmen içim çekilmişti, ardımda boş bir kabuk bırakarak tamamen eriyip yok olmuştum. İçimdeki bir oyuktan kulağıma sesler geliyordu. Arabamı Aoyama Mezarlığı'nın içine park ettim ve ön camdan kayıtsızca gökyüzüne baktım. İzumi orada beni bekliyordu. Her zaman bir yerlerde beni bekliyordu. Bir köşeden döndüğümde, camın arkasında görünmemi bekliyordu. Beni takip ediyordu. Ben fark etmemiştim sadece.

Sonraki birkaç gün konuşamadım. Konuşmak için ağzımı açıyordum ama İzumi'nin taşıdığı hiçliği anlatırmışçasına kelimeler ortadan kayboluyordu.

Bu garip yüzleşmeden sonra Şimamoto'ya ait anılar yavaş yavaş sönükleşmeye başladı. Dünya eski rengine döndü ve çaresizce ay yüzeyinde yürüyormuşum hissinden artık kurtuldum. Belli belirsiz, sanki bir pencerenin ardından birine bakarmış gibi yerçekimindeki bir değişimi ve üstüme yapışan bir şeyden yavaş yavaş sıyrıldığımı fark edebiliyordum.

İçimdeki bir şey kesilip atılmıştı. Usulca. Sonsuza dek.

Piyano üçlüsü ara verdiğinde yanlarına gidip piyaniste artık "Star-Crossed Lovers" parçasını çalmalarına gerek olmadığını söyledim. Elimden gelen en güzel gülümsemeyi takındım. "Benim için yeterince bu şarkıyı çaldınız. Artık bitirme zamanı geldi."

Aklında bir şeyleri tartıyormuş gibi bana baktı. İkimiz arkadaştık, birkaç kez beraber bir şeyler içmiş ve her zamanki kibar muhabbetimizi muhafaza etmiştik.

"Tam anlayamadım" dedi. "Bu parçayı kendi yorumumla çalmamı mı istemiyorsunuz? Yoksa bir daha hiç çalmamamı mı istiyorsunuz? Arada büyük fark var ve bu konuyu netleştirmek isterim."

"Çalmanızı istemiyorum" dedim.

"Çalma şeklimi mi beğenmiyorsunuz?"

"Sizin çalma şeklinizle hiçbir sorunum yok. Harikasınız. Bu şarkının altından kalkabilecek çok insan tanımıyorum."

"O zaman duymak istemediğiniz şey sadece şarkı."

"Öyle diyebiliriz" diye yanıtladım.

"Bana biraz *Kazablanka* gibi göründü!" dedi.

"Galiba öyle" dedim.

Bu konuşmadan sonra ne zaman beni görse "As Time Goes By" parçasını çalmaya başlıyordu.

O müziği bir daha duymak istememem Şimamoto'dan kalan anılarla hiçbir alakası yoktu. *Şarkı, eskisi gibi hissettirmiyordu sadece.* Nedenini bilmiyordum. Yıllar önce o melodide yakaladığım o özel şey artık yoktu. Hâlâ çok güzel bir müzikti, ama o kadar. Çok güzel bir parçanın ölmüş bedenine takılıp kalmaya hiç niyetli değildim.

Yukiko odaya girdiğinde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Saat sabahın ikisiydi. Kanepeye uzanmış, gözlerimi tavana dikmiştim.

"Bir çöl düşünüyorum" dedim.

"Bir çöl mü?" dedi. Dizimin dibine oturarak bana baktı. "Ne tür bir çölmüş bu?"

"Öyle sıradan bir çöl işte. Birkaç kum tepesi ve kaktüslü. Orada birçok şey var, orada yaşıyorlar."

"Ben de bu çölün içinde miyim?" diye sordu.

"Tabii ki içindesin" dedim. "Hep beraber orada yaşıyoruz. Ama aslında yaşayan tek şey çölün kendisi. Tıpkı filmdeki gibi."

"Hangi film?"

"*Yaşayan Çöl*, Disney filmi." Çöl hakkında bir belgesel. Küçükken izlemedin mi hiç?"

"Hayır" dedi. Bunun biraz garip olduğunu düşündüm. İl-

kokuldayken bütün arkadaşlarım o filmi görmek için sinemaya akın etmişti. Ama Yukiko benden beş yaş küçüktü. Vizyona girdiğinde izleyemeyecek kadar küçük olabilir.

"Neden bu pazar o filmi alıp izlemiyoruz? İyi bir filmdir. Manzarası güzel, her tür çiçek ve hayvanın yaşadığı bir yer. Çocukların hoşuna gidecek."

Yukiko gülümsedi. Çok uzun zamandır onu gülümserken görmemiştim.

"Benden ayrılmak istiyor musun?" diye sordu.

"Yukiko, seni seviyorum" dedim.

"Belki öyledir, ama sana sorduğum şey benden ayrılmak isteyip istemediğin. Cevabı evet veya hayır. Başka bir yanıt kabul etmiyorum."

"Senden ayrılmak istemiyorum" dedim başımı sallayarak. "Bunu söylemeye hakkım yok belki, ama senden ayrılmak istemiyorum. Şimdi senden ayrılırsam bana ne olacağını bilemiyorum. Yine yapayalnız kalmak istemiyorum. Ölsem daha iyi."

Elini uzattı ve göğsüme koydu. Gözlerimin ta içine baktı. "Hakları falan unut. Kimsenin bu tür hakları olduğunu sanmıyorum" dedi.

Elinin sıcaklığını göğsümde hissettiğimde ölümü düşündüm. O gün Şimamoto'yla otobanda ölmüş olabilirdim. Eğer ölseydim, bedenim var olmazdı. Sonsuza dek yok olup giderdim. Tıpkı diğer şeyler gibi. Ama buradayım işte. Ve Yukiko'nun sıcak eli göğsümün üzerindeydi.

"Yukiko" dedim. "Seni çok seviyorum. Seni ilk gördüğüm günden beri sevdim ve hâlâ aynı şeyleri hissediyorum. Seninle karşılaşmamış olsaydım hayatım çekilmez olurdu. Bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ama şimdi seni üzüyorum. Çünkü bencil, yola gelmez, değersiz insanın biriyim. Ortada belli bir neden yokken etrafımdakileri incitiyor, sonunda da kendimi incitiyorum. Başkasının haya-

tını ve kendiminkini mahvediyorum. İsteyerek yapmıyorum ama böyle oluyor."

"Buna şüphe yok" dedi Yukiko kısık bir sesle. Gülümsemesinden kalan izler ağzının kenarlarında duruyordu. "Kesinlikle bencil, yola gelmez birisin ve evet, beni incittin."

Bir süre ona baktım. Sözleri beni suçlar gibi görünmüyordu. Ne kızgın ne de üzgündü. Sadece görünen gerçekleri dile getiriyordu.

Bir süre doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bekledim. "Kendimi sürekli başka biri olmaya uğraşıyormuş gibi hissediyorum. Yeni bir yer bulmaya, yeni bir hayata başlamaya, yeni bir ben olmaya çalışıyorum sanki. Bu büyümenin bir parçası sanırım, aynı zamanda kendini yeniden keşfetme çabası. Yeni bir ben olarak her şeyden kurtulabilirdim. Kendimden kaçabileceğime cidden inandım –çabalamaya devam ettiğim sürece. Ama hep sonunda dibe vurdum. Her nereye gidersem gideyim karşımda hep kendimi buldum. Eksikler olduğu gibi kaldı. Aynı eksik parçalar asla doyuramayacağım bir açlıkla üstüme geliyordu. Galiba beni tanımlayan şeyler bu noksanlıkların ta kendisiydi. Senin için yeni biri olmak istiyorum. Kolay olmayabilir ama her şeyimi verirsem eğer değişmeyi başarırım belki. Doğrusunu söylemek gerekirse geçmişe gidip aynı konumda olsam, yine aynı şeyleri defalarca yapardım. Seni tekrar tekrar incitirdim. Hiçbir şeye söz veremem. Hakkım olmadığını söylerken kastettiğim şey buydu. İçimdeki bu gücü alt edeceğime inanmıyorum sadece."

"Ve sürekli bu güçten kaçmaya mı çalıştın?"

"Galiba" dedim.

Eli hâlâ göğsümün üstünde duruyordu. "Zavallı adam seni" dedi. Duvarda kocaman harflerle yazılmış bir yazıyı yüksek sesle okuyordu sanki. Belki de gerçekten duvarda yazıyordu, kim bilir.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum" dedim. "Senden ayrılmak is-

temediğimi biliyorum. Ama doğru yanıtın bu olduğuna emin değilim. Bunu seçecek kişinin ben olup olmadığını bile bilmiyorum. Yukiko, sen acı çekiyorsun. Bunu görebiliyorum. Elini burada hissediyorum. Ama görülebilen ve hissedilenlerin ötesinde şeyler de vardır. Duygular diyelim bunlara. Veya olasılıklar. Bir yerlerden geliyor, içimdeki şeylerle birbirine karışıyorlar. Seçebileceğim veya cevap verebileceğim bir şey değil."

Yukiko uzun süre bir şey söylemedi. Arada sırada dışarıdan bir kamyon geçiyordu. Camdan dışarıya baktım ama hiçbir şey göremedim. Yalnızca geceyi gündüze bağlayan isimsiz bir zaman ve boşluk.

"Son birkaç haftadır gerçekten öleceğimi sandım" dedi Yukiko. "Seni tehdit etmek için falan söylemiyorum. Gerçek bu. O kadar yalnız ve mutsuzdum. Ölüm bu kadar acı değil. Bir odadan havanın yavaşça çekilmesi gibi içimdeki yaşama isteği usulca çekiliyordu. İnsan böyle hissederken ölüm o kadar da uzak değildir. Çocukları düşünmedim bile. Ben öldükten sonra onlara ne olacağı aklımın ucundan geçmedi. O kadar yalnızdım. Bunu bilmiyordun, değil mi? Bu konuyu ciddi ciddi düşünmedin bile, değil mi? Nasıl hissediyordum, ne düşünüyordum, ne yapmayı planlıyordum."

Hiçbir şey söylemedim. Elini göğsümden çekerek kucağına koydu.

"Her neyse, ölmemiş olmamın sebebi, şu an hayatta olmamın sebebi senin bana geri dönme ihtimalindi. Tekrar benim olma ihtimalin. Bunun haklarla, doğru veya yanlışlarla bir ilgisi yok. Yola gelmez biri olduğun doğrudur belki. Değersiz biri. Ama beni yine incitebilirsin. Asıl önemli olan nokta bu değil. Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Büyük ihtimalle öyle" dedim.

"Ve hiçbir şey sormuyorsun" dedi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat kelimeler çıkma-

dı. Haklıydı: Ona hiçbir şey sormamıştım. Niye sormamıştım? Bilmem.

"Hak dediğimiz şeyleri şu andan itibaren inşa edeceksin" dedi Yukiko. "Ya da *biz* inşa edelim. Beraber birçok şey oluşturduğumuzu düşünüyorduk ama elimizde hiçbir şey yok. Hayat çok pürüzsüz gitti. Fazla mutluyduk. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Başımı salladım.

Yukiko iki elini de göğsünde kavuşturdu ve bana baktı. "Benim de hayallerim vardı, biliyorsun. Ama yolun bir yerinde ortadan kayboldular. Senle tanışmadan önce. Onları öldürdüm. Onları parçalayıp bir kenara attım. Artık ihtiyaç duymadığım bir iç organ gibi içimden söküp attım. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. O zamanlar yapabildiğim tek şeydi... Bazen o rüyayı görürüm. Devamlı aynı rüya. Elinde bir şeyle biri yanıma geliyor ve şöyle diyor: 'Burada bir şey unutmuşsun.' Seninle yaşamaktan çok mutluyum. Hiçbir şeyin özlemini duymadım ve asla şikâyet etmedim. Yine de bir şey peşimi bırakmıyordu. Gecenin ortasında ter içinde uyanıyordum. İçimden attığım şey peşime düşmüştü. Kovalanan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Bir şeylerini söküp atan, kaybeden tek kişi sen değilsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım" dedim.

"Beni yine üzeceksin belki. O zaman nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Belki bir dahaki sefere ben seni üzeceğim. Kimse kimseye söz veremez. İkimiz de hiçbir vaatte bulunamayız. Ama seni hâlâ seviyorum."

Onu yanıma çektim ve saçlarını okşadım.

"Yukiko" dedim, "yarın yeniden başlayalım. Bugün çok geç oldu. Yepyeni bir günle doğru yola başlamak istiyorum."

Yukiko bir süre yüzüme baktı. "Hâlâ bana hiçbir şey sormadığını düşünüyorum."

"Yarın yepyeni bir hayata başlamak istiyorum. Ne dersin?" diye sordum.

"Bence iyi fikir" dedi, dudaklarında hafif bir tebessümle.

Yukiko yatak odasına döndükten sonra kanepeye uzanıp bir süre tavana baktım. Bir özelliği yoktu, sıradan bir dairenin tavanı. Yine de onu dikkatle inceledim. Bir arabanın ışığı düzenli olarak üzerinde parlıyordu. Atık hayal görmüyordum. Şimamoto'nun memelerinin yumuşaklığı, sesi, teninin kokusu –hepsi sönüp gitmişti. İzumi'nin ifadesiz yüzü ve bizi ayıran taksi camı gözümün önüne geldi. Gözlerimi kapatıp Yukiko'yu düşündüm. Tekrar ve tekrar söylediklerini düşündüm. Gözlerim kapalı vücudumun içindeki kıpırtıları dinledim. Gerçekten değişebilirdim. Değişmeliydim.

Yukiko ve çocuklarla ilgilenecek gücüm var mıydı, bilmiyordum. Yanılsamaların bir faydası yoktu, gözümün önünden gitmeyen bana özel düşlerin. Görebildiğim kadarıyla boşluk böyle bir şeydi –bir boşluk. Daha önce o boşluğa düşmüş ve kurtulmak için kendimi zorlamıştım. Ve şimdi başladığım yere dönmüştüm. Bu duruma alışsam iyi olacaktı. Kimse benim için hayaller üretmeyecekti –başkaları için bir şeyler yapmanın sırası bendeydi. O düşlerin hiçbir gücü yoktu, eğer hayatımın bir anlamı varsa yapmam gereken şey de buydu.

Muhtemelen.

Şafak yaklaştığında uyumaya çalışmayı bıraktım. Pijamamın üzerine bir hırka geçirdim, mutfağa doğru giderek biraz kahve yaptım. Mutfak masasına oturdum ve her geçen dakika gökyüzünün biraz daha aydınlanışını izledim. Şafağı görmeyeli çok olmuştu. Gökyüzünün bir köşesinde mavi bir bulut çizgisi belirdi ve kâğıdın üstündeki mavi mürekkep gibi yavaşça ufka doğru yayıldı. Dünyadaki bütün mavileri bir araya toplayıp en mavisini, ideal maviyi seçmek isteseydiniz seçeceğiniz mavi bu olurdu. Aklımdan hiçbir şey geçirmeye-

rek dirseklerimi masaya dayadım ve bu manzaraya baktım. Güneş kendini ufuktan gösterdiğinde mavi renk, güneş ışığı tarafından yutulmuştu. Mezarlığın üstünde, bembeyaz bir bulut gezinmeye başladı. Yeni bir gün başlamıştı. Bugünün ne getireceğini bilmiyordum.

Kızlarımı anaokuluna bırakıp yüzmeye gidebilirdim. Her zamanki gibi. Ortaokulda sürekli gittiğim yüzme havuzunu hatırladım. Oradaki koku, tavanda yankılanan sesler. Yeni bir şeyler olmanın eşiğindeydim. Aynanın karşısına geçtiğimde vücudumdaki değişiklikleri görebiliyordum. Gecenin sessizliğinde, vücudumun gelişme seslerini duyabildiğime yemin edebilirim. Yepyeni biri olmak üzere, daha önce hiç bulunmadığım bir yere gidiyordum.

Mutfak masasından mezarlığın tepesindeki tek parça buluta bakıyordum. Bulut bir santimetre bile kıpırdamadı. Sabit duruyordu, o noktaya saplanmıştı. Kızlarımı uyandırma zamanı. Şafak çoktan sökmüştü ve uyanma vaktiydi. Yeni bir güne benden çok onların ihtiyacı vardı. Odalarına gidecek, battaniyelerini açacak, sıcacık bedenlerine dokunup yeni günü müjdeleyecektim. Yapmam gereken şey buydu. Ama mutfak masasından bir türlü kalkamadım. Vücudumdaki bütün güç tükenmişti, sanki biri arkama geçip çaktırmadan fişimi çekmişti. İki dirseğim de masanın üzerinde, avuçlarımla yüzümü kapattım.

O karanlığın içinde denize yağmur yağdığını gördüm. Uçsuz bucaksız sulara usul usul yağıyordu, etrafta bunu görecek kimse yoktu. Damlalar deniz yüzeyine vuruyor ama balıklar bile yağmurun yağdığını bilmiyordu.

Biri gelip nazikçe elini omzuma koyana dek denizi düşündüm.

Sınırın Güneyinde Güneşin Batısında

"Okuru kıskıvrak yakalayan, akıllardan çıkmayacak bir eser."

The New York Observer

Tokyo'nun varlıklı mahallelerinden birinde, sıradan ve sorunsuz gibi görünen bir hayat süren Hacime, hiçbir zaman sahip olduklarından daha fazlasını istememiştir. İyi bir evliliği, iki kızı vardır. Savaş sonrasındaki yıllarda şansı yüzüne gülmüş, şehirdeki iki caz kulübünün sahibi olarak kıskanılacak bir kariyere sahip olmuştur. Yine de hayatı ve kariyeriyle ilgili sinsi bir yetersizlik duygusuna kapılmaktan kendini alamaz. İlk gençliğinde âşık olduğu, akıllı ancak tuhaf bir yalnızlık duygusu uyandıran Şimamoto'nun anısı, kalbini gölgelemektedir. Yağmurlu bir gecede, eskisinden çok daha güzel ve etkileyici görünen Şimamoto yeniden karşısına çıkar.
Hacime artık gerçek anlamda bir dönüm noktasında olduğundan emindir.

Haruki Murakami, 1949'da Kobe'de doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. İlk romanı *Kaze no oto o kike* (Rüzgârın Şarkısını Dinle) 1979'da yayımlandı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada kırkın üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu* ile tüm dünyada büyük yankı uyandıran *1Q84* isimli kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Pınar Polat

ISBN 978-605-111-721-8
9 786051 117218
sertifika no: 11940
dogankitap.com.tr
Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı ₺ 14
DK DOĞAN KİTAP